

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2018 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 7557 Rambler Road, Suite 1200, Dallas, TX 75231-2388.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY PRESS® Leadership Team
Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Associate Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Steve Vernon
Publisher, BaptistWay Press® : Bob Billups
Publishing Consultant: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 10, 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 10, 11, 12, 13
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນທີ 1

ກາງແຂນ: ຊຸມແຫ່ງປັນຍາຫລືຄວາມໂງ່ຈ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ໂກຣິນໂທ 1:18-31

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ໂກຣິນໂທ ບົດທີ 1

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການສະສົມພຣະປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເປັນຫຍັງລາງຄົນຈຶ່ງຖືວ່າຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນເລື່ອງໂງ່ ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຢາກຈະນຳຄວາມເຊື່ອໃນພຣະປັນຍາ ແລະເພື່ອຕຽມຕົວໃນການຈັດຕຽມແຫ່ງໄມ້ກາງແຂນ.

ຄຳນຳ

ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເຫັນການສະແດງຫລາຍຢ່າງໃນໂທຣະທັດ ຊຶ່ງເປັນຄວາມສລາດຂອງມະນຸດ, ການສະແດງຝ່າຍວິນຍານ ເໝືອນເປັນການອັດສະຈັນຢ່າງໃຫຍ່ ທີ່ເຂົາພະຍາຍາມທີ່ຈະແກ້ໄຂບັນຫາຊ່ວຍມະນຸດ. ສມອງນ້ອຍໆຂອງມະນຸດອາດຈະຊ່ວຍໄດ້ເປັນຊົ່ວວ່າງຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ບໍ່ອາດຈະຊ່ວຍແກ້ໄຂບັນຫາຕລອດໄປໄດ້. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຊີເນມາເລື່ອງຂູບເບີແມນ ຜູ້ທີ່ຊ່ວຍມະນຸດໄດ້ຫລາຍໆຄົນໃນໂລກ ໃຫ້ອອກຈາກພັຍພິບັດຕ່າງໆ ອັນນີ້ແມ່ນການຊົດຊ່ວຍຕາມຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດ ຕາມຄວາມຄິດຂອງມະນຸດແລະຕາມຄວາມສາມາດພິເສດທີ່ມີຢູ່ໃນມັນສມອງຂອງມະນຸດນັ້ນເອງ.

ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ສເນີບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ: ການຖວາຍຊີວິດຂອງພຣະເມຊີອາຈະຖືກຍອມຮັບຫລືປະຕິເສດ ນັ້ນກໍຂຶ້ນກັບຄົນກຸ່ມນັ້ນທີ່ຈະສະແດງອອກ. ຄົນສ່ວນຫລາຍໃນສັມພຣະເຢຊູ ພາກັນຄິດໄປວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງ. ໃນການສະແດງອອກກໍມີແຕ່ການສ້າງຄວາມປັນປ່ວນແບບໂງ່ໆ. ໃນທຸກວັນນີ້ ຫລາຍຄົນຍັງກ່າວວ່າຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູເປັນເລື່ອງທີ່ໂງ່. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນຢ່າງນັ້ນ? ເພາະພວກເຂົາຄິດວ່າປັນຍາຂອງມະນຸດດີກວ່າພຣະປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຢ່າງນັ້ນແຫລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ(ພຣະເຢຊູ) ຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຮັບການທົນທຸກທໍຣະມານຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ. ແລ້ວພຣະອົງກໍຄືນພຣະຊົນຂຶ້ນມາໃນວັນຖ້ວນສາມ, ສະຖິດຢູ່ຖ້ຳມາກາງມະນຸດທັງຫລາຍ ແລ້ວພຣະເຈົ້າກໍຍົກພຣະອົງໄປຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ (ພຣະບິດາ) . ພຣະອົງຜູ້ດຽວ ທີ່ສາມາດຊ່ວຍມະນຸດແລະຊ່ວຍໂລກໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກຄວາມຫາຍະນະໄດ້ ຈຶ່ງຝັງຄວາມໄວ້ວາງໃນຂອງທ່ານໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ພຣະປັນຍາ ແລະຣິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໄມ້ກາງແຂນເປັນສິ່ງທີ່ປະເສີດສຳລັບພວກເຮົາທຸກຄົນ ໂປໂລຈະເປັນຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈດີໃນເລື່ອງນີ້.

1. ເຂົ້າໃຈໃນຄວາມໂງ່ຂອງຄຳສອນຂອງຂ່າວປະເສີດ: (1 ໂກຣິນໂທ 1:18-25)

ວັຈນານຸກົມໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ຄວາມໂງ່ແມ່ນ: ຄວາມບໍ່ສາດ, ຄວາມຫລ້າຫລັງ, ຄວາມຫິນທີ່, ຄວາມຫົວແຂງ, ຄວາມເຊື່ອຄົນງ່າຍ... ໃນສັດຕູທີ່ນຶ່ງ ຫລາຍຄົນເຫັນວ່າໄມ້ກາງແຂນເປັນຄຳສອນຂອງຂ່າວປະເສີດ, ລາງຄົນເຫັນວ່າເປັນຄວາມໂງ່. ໃນສັມຍນັ້ນໄມ້ກາງແຂນແມ່ນມີຄວາມໝາຍໄປທາງລົບ. ເພາະວ່າໄມ້ນີ້ເປັນສິ່ງສຳລັບຂ້າຄົນ ເປັນສິ່ງທີ່ລົງໂທດຄົນທີ່ທຳຄວາມຜິດ ເປັນສິ່ງທີ່ຕັດສິນຄົນທີ່ກະບົດຕໍ່ການປົກຄອງ. ເປັນຫຍັງຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງຈະມາຍອມຮັບໄມ້ກາງແຂນວ່າເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ ທັງທີ່ໄມ້ກາງແຂນໃຊ້ປະທານຊີວິດຂອງນັກໂທດ ຂອງຄົນກະບົດ? ພຣະເຈົ້າຍັງໃຊ້ໄມ້ນີ້ໃຫ້ເປັນໄມ້ແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນແຫ່ງຄົນບາບ, ພຣະອົງໄດ້ປຸງຮູບພາບທີ່ໜ້າກຽດໜ້າຊັ່ງ ໃຫ້ກາຍມາເປັນຮູບພາບແຫ່ງການຖອມຕົວ ໃນຄວາມຮັກ ແລະຮິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ.

ໂປໂລໄດ້ກ່າວວ່າ: ໄມ້ກາງແຂນໄດ້ແບ່ງເປັນສອງພວກ ພວກນຶ່ງຖືວ່າໄມ້ກາງແຂນເປັນເລື່ອງໂງ່ ແຕ່ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າໄມ້ກາງແຂນຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ. ສຳລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ ພວກເຮົາຖືວ່າເປັນຮິດເດດຂອງໄມ້ກາງແຂນ. ໄມ້ກາງແຂນເອົາຊະນະສັດຕູ ພວກເຮົາເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໄມ້ກາງແຂນ.

ເພື່ອຈະສັນບສນຸນໃນການບໍ່ລົງລອຍກັນນີ້ ໂປໂລໄດ້ຍົກເອົາພຣະຄັມພິເອຊາຢາ 29:14 ຂຶ້ນມາວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳລາຍສະຕິປັນຍາຂອງມະນຸດໃຫ້ພົນາດ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດຊ່ວຍໃນແຜນການຂອງພຣະອົງ ເພາະຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຍາມໃດກໍຜິດພາດລົ້ມເຫລວ. ໃນຄາວເອຊາຢາ ພວກນັກການເມືອງທັງຫລາຍກໍເວົ້າແຕ່ປາກແລະຕີນຊີ້ມືຊີ້.

ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖາມວ່າ ຢູ່ໃສລະນັກປາດ? ຜູ້ໃດລະເປັນຜູ້ຮູ້? ນັກປາດຂອງຍຸກນີ້ຢູ່ໃສ?.....ໂປໂລໃຊ້ຄຳຖາມເພື່ອຢາກໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນຈຸດຂອງພຣະປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກວິຊາອາຊີບທັງຫລາຍ ພາກັນເຮັດໄດ້ເໝືອນໄມ້ກາງແຂນບໍ່? ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ປັນຍາຂອງມະນຸດໂງ່ໄປບໍ່ແມ່ນບໍ່? ພວກເຂົາທັງຫລາຍເອີ້ນຕົວເອງວ່າສາດ ພຣະເຈົ້າກໍສ້າງພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນບໍ່? ປັນຍາທີ່ຫາຍສາບສູນເປັນຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກປັດກວາດໄປຕາມອາຍຸສັງຂານຂອງພວກເຂົາໄປແລ້ວ. ພວກເຂົາຄິດວ່າພວກເຂົາຈະຢູ່ຈຸດສູງສຸດຂອງໂລກນີ້ໄດ້ ແຕ່ແລ້ວກໍເປັນພຽງຄວາມຫວັງຊຶ່ງ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັກສາສິ່ງເຫລົ່າໄວ້ນີ້ສຳລັບຄົນທີ່ເຊື່ອ. ໃນພຣະສະຕິປັນຍາແລະຮິດເດດຂອງພຣະເຈົ້ານີ້ ພຣະອົງຊົງມີແຜນການສຳລັບຄົນທີ່ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ. ເຫດຜົນແລະກຳລັງຂອງມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະພຣະເຈົ້າໄດ້ ພວກຍິວຈະພາກັນຮ້ອງຫາຫມາຍສຳຄັນ ແຕ່ພວກກຣີກຈະຊອກຫາສະຕິປັນຍາ ແຕ່ໂປໂລຈະເທສນາເລື່ອງພຣະຄຣິດຊົງຕາຍຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ຊຶ່ງເປັນຢ່າງນຶ່ງທີ່ເປັນສະດຸດແກ່ພວກຍິວ ແລະເປັນເລື່ອງໂງ່ສຳລັບພວກຕ່າງຊາດ. ສຳລັບພວກເຮົາແລ້ວພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນທັງພວກຍິວແລະພວກຕ່າງຊາດ. ພຣະຄຣິດຊົງເປັນຮິດອຳນາດແລະເປັນພຣະປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພວກຍິວທັງຫລາຍຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະສະເດັດມາເພື່ອປົກປ້ອງພວກເຂົາ. ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຫວັງວ່າ ພຣະອົງຈະສະເດັດມາໃນຮູບພຣະເມຊີອານັກການເມືອງເພື່ອທີ່ຈະມາປົດປ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ອອກຈາກອຳນາດຂອງພວກໂຣມັນ. ພວກເຂົາຢາກເຫັນກັບຕາຂອງພວກເຂົາ. ພຣະເຢຊູກໍໄດ້ສຳແດງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນກັບຕາໃນຮູບພາບຂອງໂຢນາ (ມັດທາຍ 12:39-40) ພຣະອົງໄດ້ສຳແດງການສິ້ນພຣະຊົນ ແລະການຄົນພຣະຊົນ. ຄົນກຣີກກໍພາກັນປະຕິເສດຮູບພາບນັ້ນ ພວກເຂົາຢາກເຫັນອຳນາດໂດຍຜ່ານມະນຸດ.

ກົງກັນຂ້າມ ໂປໂລເທສນາກ່ຽວກັບການຖືກຄົງຂອງພຣະເຢຊູຢູ່ເທິງກາງແຂນ. ການຊົງຖືກຄົງພຣະເຢຊູເທິງກາງແຂນ ໝາຍເຖິງການຊົງໄຖ່ໃຫ້ພົ້ນຈາກການສາບແຊ່ງແທນພວກເຮົາ ເພາະໃນພຣະຄັມພິກ່າວວ່າຜູ້ໃດຖືກແຂວນເທິງຕົ້ນໄມ້ກໍຖືກສາບແຊ່ງແລ້ວ. (ຄາລາເຕັງ 3:13) ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູບໍ່ຖືກຕາມແບບທີ່ພວກເຂົາຄິດໄວ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງເປັນການຍາກທີ່ຈະຍອມຮັບ. ສຳລັບຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ ເຂົາຍິ່ງຖືວ່າເປັນເຣື່ອງໂງ່.

ຄວາມໂງ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ລອດພົ້ນດ້ວຍຄວາມຕາຍຂອງພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແຕ່ກໍຍັງສລາດກວ່າຄວາມສລາດຂອງມະນຸດ. ຄວາມອ່ອນແອຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູຕ້ອງຕາຍ, ຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດຂອງຄວາມບາບ ພາຍໃຕ້ກົດແຫ່ງຄວາມບາບ ທີ່ພຣະອົງບໍ່ສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບ. ນີ້ຄືຄວາມແຂງແຮງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດມີຄວາມແຂງແຮງຢ່າງນີ້ໄດ້.

ປັນຍາແລະຮິດອຳນາດຂອງມະນຸດລົ້ມເຫລວທີ່ຈະຊ່ວຍມະນຸດໃຫ້ພົ້ນບາບ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ຄວາມໂງ່ ແລະຄວາມອ່ອນແອຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດລອດພົ້ນຈາກຄວາມບາບ (ນີ້ຄືທາງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ). ເປັນຫຍັງຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລາຍຄົນຈຶ່ງຖືວ່າເປັນເຣື່ອງໂງ່ ໃນທຸກວັນນີ້? ເພາະທັນບໍ່ແມ່ນວິທີທີ່ພວກເຂົາຄິດໄວ້. ຫລາຍຄົນຍັງກ່າວວ່າ ເປັນວິທີທີ່ໜ້າຍ້ານກົວ, ເປັນວິທີທີ່ຕລົກ ແລະພວກເຂົາຈຶ່ງເຊື່ອບໍ່ໄດ້. ພຣະເຈົ້າເອີ້ນພວກເຮົາ ໃຫ້ພວກເຮົາວາງໃຈໃນພຣະປັນຍາຂອງພຣະອົງ ແມ່ນວ່າໂລກນີ້ຈະບໍ່ຍອມເຂົ້າໃຈກໍຕາມ.

2. ຈົ່ງເຂົ້າໃຈໃນຄວາມໂງ່ຂອງຂ່າວປະເສີດໃຫ້ຄົບຖ້ວນ: (1 ໂກຣິນໂທ 1:26-31)

ໂບດກໍໄດ້ຂຍາຍໄປຕາມຈຳນວນຄົນ, ໄປຕາມກຸ່ມເຊັ່ນ: ກຸ່ມພວກວິຊາຊີບ, ກຸ່ມພວກໂບດຄາວບອຍ, ກຸ່ມພວກຫລາຍຊົນເຜົ່າມາຮວມກັນ, ແລະຕ່າງໆນາໆ. ໂປໂລໄດ້ໃຫ້ຊື່ໂບດວ່າໂກຣິນໂທ. ລາວຄິດວ່າຖ້າພວກເຂົາມາຮັບເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຂົາຈະໄດ້ລະນຶກວ່າພວກເຂົາມາຈາກໃສ? ຕາມທັມດາແລ້ວຊາວເມືອງໂກຣິນໂທເປັນຄົນຈີນ, ເປັນຄົນໂງ່, ເປັນຄົນອ່ອນແອ ແລະບໍ່ສຳຄັນຫຍັງ. ຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໄປເຖິງພວກເຂົາເຈົ້າກໍເພາະຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະຍ້ອນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມາເບິ່ງຄົນໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄຳທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກ 3 ເທື່ອ ຢູ່ໃນຂໍ້ 27-28. ໂປໂລ ເນັ້ນໜັກເຖິງຄຳທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກສິ່ງທີ່ໂລກເຫັນວ່າໂງ່, ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກສິ່ງທີ່ໂລກເຫັນວ່າອ່ອນ ແອ, ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກສິ່ງທີ່ຕໍ່ຕ້ອຍຂອງໂລກສິ່ງທີ່ເຂົາດູໝິ່ນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງຄຸນຄ່າຂອງຄົນໃຫ້ ເປັນໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ຄືໃຫ້ຄົນໂງ່ກາຍເປັນຄົນສລາດ, ໃຫ້ຄົນທີ່ອ່ອນແອກາຍເປັນຄົນທີ່ແຂງແຮງ.

ພຣະເຈົ້າພຽງຜູ້ດຽວທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອມີຊີວິດໃໝ່ໄດ້, ເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັບພຣະເຢຊູຄຣິດ ຜູ້ທີ່ສະເດັດລົງ ມາຫາພວກເຮົາໂດຍຮິດເດດແລະພຣະປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍເຖິງໝາກຜົນແຫ່ງຮິດອຳ ນາດຂອງພຣະປັນຍາ ຫລືວ່າຄວາມລອດພົ້ນ. ໝາຍຄວາມວ່າພຣະທັມຂອງພຣະອົງແມ່ນໝາກຜົນທີ່ອອກ ມາຈາກໄມ້ກາງແຂນ. ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຕາຍຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອໄຖ່ບາບຂອງພວກ ເຮົາທຸກໆຄົນ. ການຊົງແຍກພວກເຮົາ ໝາຍຄວາມວ່າໂດຍພຣະເຢຊູ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງແຍກພວກເຮົາ ແລະເຮັດ ໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ຮື້ສຸດເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູຈະຕິດຕາມພວກເຮົາບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະໄປທີ່ໃດ. ການຊົງ ໄຖ່ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງສິ້ນພຣະຊົນຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ເພື່ອຊື້ເອົາພວກເຮົາໃຫ້ອອກຈາກຄວາມ ເປັນຂ້າທາດຂອງຄວາມບາບ ແລະພວກເຮົາກໍຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ມີອິສະລະພາບ. ໂປໂລໄດ້ອ້າງເຖິງພຣະຄໍມ ພິເດີມຈາກພຣະທັມເຢເຣມີຍາ 9:23-24 ຖ້າພວກເຮົາຢາກຈະອວດອ້າງ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາອວດອ້າງແຕ່ພຣະ ເຈົ້າອົງດຽວ.

ທ່ານໄດ້ອວດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ແກ່ທ່ານແລ້ວຫລືຍັງ?

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງສຶກສາ 1 ໂກຣິນໂທຍູ່ ສອງເພງໄດ້ແລ່ນເຂົ້າມາໃນສມອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. 1 ຂ້ານ້ອຍປລາດໃຈ ບົດເພງທີ 62 . 2 ໄມ້ກາງແຂນບູຮານ ບົດເພງທີ 288. ທັງສອງເພງນີ້ ເຮັດໃຫ້ພວກ ເຮົາເຂົ້າໃຈ ໃນຂໍ້ທີ 18-31 ເປັນຢ່າງດີ. ໄມ້ກາງແຂນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ໂງ່ຈ້າ ແຕ່ເປັນສູນກາງຂອງຄຳສັ່ງສອນ ຂອງ ຂ່າວປະເສີດ ໄມ້ກາງແຂນແມ່ນຂອງພຣະຣາຊທານຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະກໍແມ່ນສິ່ງດຽວທີ່ມະນຸດທັງ ຫລາຍຈະໄດ້ຮັບການຊົງໄຖ່. ພວກເຮົາຄວນຮັກໄມ້ກາງແຂນຂອງພວກເຮົາ.

ຄຳຖາມ:

1. ທັມນຽມການນະມັສການ, ຊື່ສຽງ, ຄວາມນິຍົມຊົມຊອບ, ຄວາມຮັ່ງມີ, ຄວາມສລາດ, ຄວາມ ງົດງາມ ສິ່ງທັງໝົດເຫລົ່ານີ້ ຖືວ່າເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາມັກ ພວກເຮົາຊອບ. ພວກເຮົາຈະໃຫ້ເປັນ ສິ່ງ ກົດຂວາງພວກເຮົາ ບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອນຮັບເອົາພຣະເຢຊູ ມາເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຂອງ ພວກເຮົາບໍ່?
2. ເປັນຫຍັງໄມ້ກາງແຂນພຣະເຢຊູຈຶ່ງຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມເທີເທີມຂອງພວກເຮົາ?

3. ເປັນຫຍັງການເທສນາກ່ຽວກັບໄມ້ກາງຈຶ່ງເປັນເລື່ອງໂງ່ ສຳຫລັບຄົນທີ່ກຳລັງຈະຈົບຫາຍ?
4. ໄມ້ກາງແຂນສາມາດໃຫ້ຄວາມລອດພົ້ນແກ່ທຸກໆຄົນຢ່າງໃດ?
5. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເລືອກເອົາຄົນທີ່ພຣະອົງເຫັນວ່າ ບໍ່ມີຫຍັງເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ? ຄຸນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຢ່າງໃດ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 2

ຈິດວິນຍານທີ່ເຕີບໃຫຍ່: ການຢຽວຢາພາຍໃນໂບດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ໂກຣິນໂທ 3:1-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ໂກຣິນໂທ ບົດທີ 3

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຂາດຈິດວິນຍານທີ່ເຕີບໃຫຍ່ ສາມາດນຳການແບ່ງແຍກມາສູ່ຄຣິສຕະຈັກ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກທີ່ແຕກແຍກກັນ ຫັນມາຄືນດີກັນໄດ້?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຕີລາຄາໄດ້ວ່າ ຈິດວິນຍານຂອງສະມາຊິກໂບດຢູ່ໃນລະດັບໃດ ແລະ ມີຜົນສະທ້ອນໃຫ້ແກ່ໂບດຫລາຍປານໃດ.

ຄຳນຳ

ຊາຍຄົນນຶ່ງຊື່ ເຄ ໄດ້ບອກກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ລາວແລະຄອບຄົວໄດ້ຍ້າຍອອກຈາກໂບດເກົ່າໄປໂບດໃໝ່ແລ້ວ. ເພາະວ່າໂບດມີແຜນການທີ່ຈະກໍ່ສ້າງເພີ່ມເຕີມ. ສະມາຊິກໂບດກໍໄດ້ມາປະຊຸມກັນ ບາງຄົນກໍມັກຈະປະກອບສ່ວນ ເພື່ອຈະບໍ່ໄດ້ຍື່ມເງິນຈາກທະນາຄານຫລາຍ ຫລືບໍ່ໃຫ້ໄດ້ຍື່ມໜ້ອຍ. ແຕ່ບາງຄົນຊ້ຳພັດສວຍໂອກາດ ຕ້ອງຊອກຫາບ່ອນທີ່ດອກເບັ້ງຕ່ຳ. ການປະຊຸມຂອງຄະນະກຳມະການໂບດ ກໍເຂັ້ມຂຶ້ນໃນການສົນທະນາ, ແລະແລ້ວກໍເລີຍກາຍມາເປັນການຖືກຖຽງ ແລະທາງໂບດກໍເລີຍກາຍມາເປັນສອງຝ່າຍ. ເວລານັບຄະແນນສຽງແລ້ວ ທາງຝ່າຍຂອງ ເຄ ເປັນທາງຜ່າຍແພ້. ເຄ ກໍບອກວ່າຂ້ອຍບໍ່ເຊື່ອໃຈຜູ້ນັບຄະແນນປານໃດ ເພາະເຂົາຢູ່ອີກຝ່າຍນຶ່ງ.

ເໝືອນດັ່ງ ເຄ ເວົ້າ ຂ້ອຍມີພະຍານຄົບຖ້ວນ ໂບດນີ້ຈະຕ້ອງມີບັນຫາ. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງພາກັນເຮັດໃຫ້ເສັ້ນນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ? ພຣະເຢຊູຊົງອ້ອນວອນອະທິຖານເພື່ອຄົນທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍໃຫ້ເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ໃນນັ້ນມີພວກເຮົາຮວມຢູ່ດ້ວຍ ພວກເຮົາເປັນສາວິກຂອງພຣະອົງ ໃນອະນາຄົດ (ໂຍຮັນ 17:20-21) ພຣະອົງຊົງເຂົ້າໃຈໃນທັມຂາດຂອງພວກເຮົາດີ ຖ້າຈິດວິນຍານຍັງອ່ອນແອຢູ່ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນກໍຈະນຳພາໃຫ້ມີການແບ່ງແຍກເກີດຂຶ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກ, ຈະເຮັດຢ່າງໃດ ຈຶ່ງຈະປົນປົວບາດແຜນີ້ໄດ້? ໂປໂລໄດ້ປະເຊີນໜ້າກັບຫົວໜ້າຜູ້ນຶ່ງທີ່ຈິດວິນຍານຍັງບໍ່ທັນເຂັ້ມແຂງເທື່ອ ແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ຕັກເຕືອນວ່າ ຈຶ່ງລະວັງເດີ ເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ທຳລາຍໂບດ.

1. **ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອເຂັ້ມແຂງຈະບໍ່ກະທຳຕົວເໝືອນຊາວໂລກ:** (1 ໂກຣິນໂທ 3:1-4)

ເດັກນ້ອຍມັກຈະນຳຮອຍຍິ້ມມາໃຫ້ພວກເຮົາທຸກເວລາ, ພວກເຮົາມັກຫລາຍໃນຄວາມໄຮ້ດຽງສາຂອງພວກເຂົາ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເປັນພໍ່ແມ່ກໍຊົມຊື່ນຍິນດີໃນຊີວິດເຍົາວັຍຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອພວກເຂົາຫາກເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນມາ ຊີວິດພວກເຂົາກໍກາຍມາເປັນຜູ້ໃຫຍ່, ພວກເຂົາຄວນຈະໃຫຍ່ທັງຮ່າງກາຍແລະຈິດວິນຍານ.

ໂປໂລໄດ້ພົບກັບຜູ້ນຳທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຕີບໃຫຍ່ທາງດ້ານຈິດວິນຍານ, ເຂົາກໍໄດ້ມາອະທິບາຍເຖິງເຮືອງຄວາມແຕກແຍກໃນພວກເຂົາໃຫ້ໂປໂລຟັງ. (1 ໂກຣິນໂທ 1:10-13) ບັນດາອັດສາວິກທັງຫລາຍຈຶ່ງແນໃສ່ບາງຄົນທີ່ພວກເຂົາມັກ ເຊັ່ນ: ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕິດຕາມໂປໂລ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕິດຕາມອາໂປໂລ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕິດຕາມເກຟາ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕິດຕາມພຣະຄຣິດ ພຣະຄຣິດຖືກແບ່ງແຍກປັນຫລາຍອົງແລ້ວຫລື? ໂປໂລ, ເກຟາ, ອາໂປໂລ, ໄດ້ຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອພວກທ່ານບໍ່? ໂປໂລເວົ້າດັ່ງນີ້ກໍເພາະວ່າຢາກໃຫ້ພວກເຂົາຄິດເຖິງຕົວເອງ ແລະຢາກຈະດັດແປງແນວຄິດທີ່ແບ່ງແຍກຂອງພວກເຂົາ ແລະພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍປາກົດຢູ່ໃນພຣະສະຕິປັນຍາຂອງພຣະອົງ (1 ໂກຣິນໂທ 2:6-16) ໂປໂລຕ້ອງການທີ່ຈະດັດແປງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ນຳໂບດ.

ໃນຂະນະທີ່ບັນດາອັດສາວິກທີ່ໄປຢ້ຽມເມືອງໂກຣິນໂທ ຜູ້ທີ່ຮັບເຊື່ອໃໝ່ກໍກາຍເປັນເດັກນ້ອຍໃນພຣະຄຣິດ. ພຣະວິນຍານໄດ້ສະຖິດຢູ່ນຳພວກເຂົາ ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນເປັນຜູ້ໃຫຍ່ເທື່ອ. ພວກເຂົາເປັນມະນຸດທີ່ບໍ່ຮູ້ສຸດເຂົ້າມາ, ທຸກຢ່າງໃນຕົວຂອງເຂົາຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກຄວບຄຸມໂດຍພຣະວິນຍານ. ພວກເຂົາຍັງຄິດເໝືອນກັບຄົນທັມດາແລະການກະທຳຕ່າງໆ ກໍຍັງທັມດາຢູ່.

ໂປໂລໄດ້ເນັ້ນ ເຖິງຄົນງານຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຈະມາສ້າງຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ພວກເຂົາຄວນຈະເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ແລະມີແນວຄິດອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ພິຈາຣະນາເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງແຕ່ລະບຸກຄົນ. ພຣະເຈົ້າຈະມີຂອງປະທານໃຫ້ແຕ່ຄົນງານ. ອັດສາວິກບໍ່ສາມາດຈະໃຫ້ລາງວັນຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງໄດ້. ພຣະເຈົ້າຈະປະທານຕາມຄວາມສາມາດຂອງແຕ່ລະບຸກຄົນ.

ໂປໂລໄດ້ເນັ້ນໜັກໃນຂໍ້ 9 ຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກເຖິງ 3 ຄັ້ງວ່າ ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຮ່ວມງານກັບພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາເປັນໄຮ່ນາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາເປັນຕົກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຮ່ວມງານກັບພຣະເຈົ້າ: ໂປໂລ, ອາໂປໂລ ແລະສະມາຊິກໂບດທຸກຄົນເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານໂດຍພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳພາ. ພວກເຮົາເປັນໄຮ່ນາຂອງພຣະເຈົ້າ: ນີ້ແມ່ນຄຳຫລິ້ນຄຳ ທີ່ຜູ້ຂຽນໃຊ້ແລະປຽບທຽບ ພວກເຮົາເປັນບ່ອນຜລິດຂອງພຣະເຈົ້າ. **ພວກເຮົາເປັນຕົກຂອງພຣະເຈົ້າ:** ແມ່ນບ່ອນທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນສຳລັບຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ມາຮ່ວມສິນທະນາສຶກສາພຣະຄຳພີຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຮົາໃນຖານະທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຄືກັນ ພວກເຮົາເປັນຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຄົນ. ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງທຸກຄົນ. ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນມີໜ້າທີ່ແຕກຕ່າງກັນໄປໃນທຶງນາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ທຸກ

ຄົນສຳເລັດໜ້າທີ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້. ສຳລັບຜູ້ທີ່ຈິດວິນຍານຍັງອ່ອນຢູ່ກໍມັກຈະເນັ້ນໄປຫາ ຜູ້ນຳທີ່ໄປທາງຝ່າຍໂລກ ຫລືວ່າໄປທາງຕົນເອງຫລາຍກວ່າທາງພຣະເຈົ້າ.

ທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ເຕີບໂຕທາງດ້ານຈິດວິນຍານຫລືບໍ່? ຫລືຈິດວິນຍານຍັງນ້ອຍຢູ່?

2. ຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອເຂັ້ມແຂງສແວງຫາການທົດສອບຈາກພຣະເຈົ້າ:(1ໂກຣິນໂທ 3:10-15)

ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາເຖິງການທົດສອບຂອງຊີວິດ: ການຕີລາຄາຂອງທາງໂຮງຮຽນ, ພັງຜົນກວດຂອງໝໍ, ການສັ່ງຊາຕີລາຄາຂອງການທຳງານປະຈຳປີ...ໂປໂລໄດ້ເຕືອນຊາວເມືອງໂກຣິນໂທ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະມີການທົດສອບການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຮົາກໍຈະຖືກຊັງຊາເໝືອນກັນ.

ໂປໂລໄດ້ຫັນໄປຫາຕືກທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວຜ່ານມາແລ້ວໃນຂໍ້ທີ 9 ໂດຍພຣະຄຸນຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານແກ່ຂ້າ ພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງຮາກຢ່າງຊ່າງຜູ້ຊຳນານ ແລະຜູ້ທີ່ຈະມາກໍ່ຂຶ້ນຕ້ອງມີຄວາມລະມັດລະວັງ. ຢ້ານ ທ່ານຈະມາວາງຮາກອື່ນ ຮາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າວາງໄວ້ແລ້ວນັ້ນຄືຮາກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໂປໂລໄດ້ສອນເຖິງ ໜ້າທີ່ຂອງໄມ້ກາງແຂນ ແລະການຊົງໄຖ່ ແລະການຖວາຍຊີວິດຂອງພຣະເມຊີອາ. ຜູ້ໃດຈະສອນເລື່ອງຫລື ຈະເອົາອັນໃດມາກໍ່ຂຶ້ນແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ເພາະສຸດທ້າຍຈະມີການທົດສອບ.

ໂປໂລແນະນຳວ່າວັດຖຸທີ່ຈະນຳມາສ້າງຕໍ່ນັ້ນມີສອງຢ່າງ 1 ວັດຖຸທີ່ມີຄຸນຄ່າຈະບໍ່ສູນຫາຍໄປ 2 ວັດຖຸທີ່ບໍ່ມີ ຄ່າຈະສາບສູນໄປ ເວລາພຣະຄຣິດສະເດັດກັບມາ ວັນນັ້ນແຫລະພຣະອົງຈະຕັດສິນຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າໃຜສ້າງ ດ້ວຍອັນໃດ. ໃນເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍຫວັງຍາກເຫັນວ່າຕົນເອງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍອັນໃດ. ວັດຖຸສິ່ງຂອງທີ່ທ່ານ ນຳມາສ້າງນັ້ນແມ່ນມີຄຸນພາບດີແລ້ວຫລືບໍ່. ເວລາຖືກທົດສອບແລ້ວຈະຍັງເຫລືອຄ້າງບໍ່.

3. ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຕີບໂຕທາງຄວາມເຊື່ອຈະສ້າງວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ:(1ໂກຣິນໂທ 3:16-17)

ແຕ່ລະເຊົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງອ້ອມໝູ່ບ້ານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າດິໃຈຫລາຍ ທີ່ເຫັນຄຸ້ມນັ້ນມີການ ແປງເຮືອນຊານຂອງຕົວເອງຫລາຍ. ຈິດວິນຍານກໍເໝືອນກັນ ພວກເຮົາກໍຢາກໃຫ້ມີການປັບປຸງແກ້ໄຂເຊັ່ນ ກັນ ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ສະຕິປັນຍາແກ່ທຸກໆຄົນ.

ໂປໂລໄດ້ເຕືອນຊາວເມືອງໂກຣິນໂທວ່າ ພວກເຮົາເປັນວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນ ຂອງໃຜຜູ້ນຶ່ງ ແມ່ນຂອງຈຳນວນຫລາຍຄົນ. ໂປໂລໃຊ້ພາສາກຣີກຄຳວ່າ ວິຫານ. ໂປໂລໃຊ້ຄຳເຕືອນທີ່ແຂງ ແຮງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດທຳລາຍພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຈະທຳລາຍຜູ້ນັ້ນ. ຊາວເມືອງໂກຣິນໂທເປັນ ປະຊາຊົນທີ່ແຂງກະດ້າງຫລາຍ ພວກເຂົາພາກັນທຳລາຍພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມອວດອົງທະ ນົງຕົວຂອງພວກເຂົາ. ໂປໂລບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍຄວາມໝາຍວ່າ ພຣະອົງຈະທຳລາຍພວກເຂົາຢ່າງໃດ.

ເມື່ອພວກເຮົາມາຮວມກັນພ້ອມໜ້າພ້ອມຕາກັນຢູ່ວິທານຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາເປັນຄົນບໍ່ນິສຸດແຫ່ງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄຸນຄ່າແກ່ຄຣິສຕະຈັກ ພວກເຮົາບໍ່ຄວນທັບຖິມໂບດ, ພວກເຮົາບໍ່ຄວນເຮັດໃຫ້ວິທານເປີຂເປື້ອນ. ຄຣິສຕຽນທີ່ມີຈິດວິນຍານສູງ ຈະສົ່ງເສີມໂບດ, ສນັບສນຸນໂບດ, ແລະສ້າງໃຫ້ໂບດຈະເຣີນຂຶ້ນ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຄຳສອນຂອງໂປໂລໃນສັຕວັດທີໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ສອນຊາວເມືອງໂກຣິນໂທນີ້ ຍັງມາຄວາມສຳຄັນຫລາຍຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້. ແຕ່ໜ້າເສັງດາຍ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າການຂັດແຍ່ງມັກມີຢູ່ໃນໂບດ. ເໝືອນອັຄສາວິກໄດ້ບອກພວກເຮົາໄວ້ວ່າ ພວກທ່ານທັງຫລາຍເໝືອນເດັກນ້ອຍ ຈຶ່ງພາກັນຈະເຣີນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເຖິ້ນ. ຈຶ່ງຢ່າໄດ້ຖືວ່າຂ້ອຍເປັນຝ່າຍນັ້ນຝ່າຍນີ້

ຜູ້ທີ່ຈະເຣີນຝ່າຍຈິດວິນຍານຈະບໍ່ປະຕິບັດຕົວເໝືອນຊາວໂລກ. ຜູ້ທີ່ຈະເຣີນເຕີບໃຫຍ່ຝ່າຍຈິດວິນຍານຈະສຳນິກສເມີວ່າພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດນຳພວກເຮົາຕລອດໄປ. ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍກັນ. ອາຈານ, ຄຣູສອນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ... ສະງ່າຣາສີຄວນເປັນຂອງພຣະອົງແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ.

ຈິດວິນຍານຂອງທ່ານຢູ່ໃນລະດັບໃດ ມີຜົນຫຍັງໃຫ້ແກ່ໂບດແດ່ບໍ່?

ຄຳຖາມ:

1. ຈິດວິນຍານຂອງທ່ານຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່ບໍ່? ຫລືວ່າເປັນຊາວໜຸ່ມ? ຫລືວ່າເປັນຜູ້ໃຫຍ່? ທ່ານຈະພະຍາຍາມເລື່ອນຂຶ້ນຈາກເດັກນ້ອຍມາເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຄືຢ່າງໃດ?
2. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນວ່າທ່ານຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່? ຍ້ານລື້ນ, ແບ່ງແຍກ, ຫາເຣື່ອງ, ຍົກຍ້ອງຕົນເອງ.....
3. ເປັນຫຍັງຄວາມແບ່ງແຍກຈຶ່ງມັກເກີດຂຶ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກ? ຈະພາກັນແກ້ໄຂຢ່າງໃດ?
4. ທ່ານຄວນຈະສນັບສນຸນຢ່າງໃດ ແກ່ຄົນທີ່ມີຈິດວິນຍານເຕີບໃຫຍ່ແລ້ວ?
5. ທ່ານເຫັນຕົວເອງວ່າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແລ້ວຫລືຍັງ? ພຣະເຈົ້າເອີ້ນໃຫ້ມາເປັນສາວິກຂອງພຣະອົງຫລືຍັງ? ໃຫ້ມາເປັນເພື່ອນທີ່ໃກ້ຊິດຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຫລືຍັງ? ຖ້າວ່າຍັງ ເປັນຫຍັງ?
6. ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າສິ່ງທີ່ທ່ານກຳລັງເຮັດຢູ່ນີ້ຈະຜ່ານພົ້ນໄປໄດ້?

ບົດຮຽນທີ 3

ສິນທັມກັບການອະລຸມອະລ່ວຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ໂກຣິນໂທ 5:1-5

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ໂກຣິນໂທ 5:1-5

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂບດຈຳເປັນຈະຕ້ອງໄດ້ພົບກັບບັນຫາເຮືອງສິນທັມ ທີ່ມີການອະລຸມອະລ່ວຍລະຫວ່າງສະມາຊິກດ້ວຍກັນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໃດໃນໂບດຂອງພວກເຮົາ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຢາກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາຈະມີການໂອ້ລົມສິນທະນາຢູ່ໃນໂບດຢ່າງໃດ?

ຄຳນຳ

ຈິມແລະນາງແທມມີ ເຟ ເບັກເກີ້ ໄດ້ເປັນຮູບພາບຂອງຄວາມສ່ຽງທີ່ອັນຕະລາຍໃນສັງຄົມຂອງພວກເຮົາ. ໃນປີ 1970 ຫາ 1980 ທັງສອງທ່ານນີ້ເປັນຜູ້ປ່າວປະກາດຊື່ດັງໃນໂທຣະທັດ ພວກເຂົາໄດ້ເປີດຜ່ານທາງດາວທຽມ ພວກເຂົາໄດ້ຕ້ອນຮັບນັກເທດຊື່ດັງທີ່ມາຈາກທົ່ວທຸກມຸມໂລກ ພວກເຂົາເຮັດທຸກຢ່າງໃນສິ່ງທີ່ເຂົາເຮັດໄດ້ໃນສັມຍນັ້ນ. ພວກເຂົາດີໃຈໃນຄວາມລ້ຳລວຍຂອງພວກເຂົາຫລາຍ.

ໃນຖານະທີ່ເປັນຫົວໜ້າໂບດ ເຂົາຈະຕ້ອງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງ ແຕ່ທັງສອງເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຫຍັງເລີຍ. ໃນທີ່ສຸດຄວາມບາບຂອງພວກເຂົາກໍຖືກແຜ່ຂຍາຍອອກໄປຢ່າງກວ້າງຂວາງ. ພວກເຂົາຕົກຢູ່ໃນຂໍ້ຫາ : ເພດສັມພັນ, ເຫັນແກ່ຕົວເອງ, ຂີ້ສີ, ຕົວະຕື້ມ...ຄະນະກັມມະການຈຶ່ງໄດ້ຮວບຮວມພຶດຕິກຳຕ່າງໆ ແລະແລ້ວ ໃນປີ1987 ຈິມ ແລະແທມມີ ເຟ ເບັກເກີ້ ກໍໄດ້ຖືກປົດອອກຈາກການທຳງານ.

ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ຄອບຄົວຂອງເບັກເກີ້ ຄົງຈະບໍ່ມີແຕ່ເຂົາຄົນດຽວ ຄະນະເຖົ້າແກ່ແລະຄຣິສຕຽນ ພາຍໃນໂບດກໍໄດ້ມາຮວມກັນສິນທະນາປາໄສກັນ. ໂປໂລກ່າວໄວ້ວ່າ ຖ້າເຂົາເປັນດັ່ງນັ້ນແທ້ຈິງ ກໍຢ່າໃຫ້ທ່ານທັງຫລາຍຄົບຄຳກັບເຂົາ. 1 ໂກຣິນໂທ 5:13 ຈຶ່ງຂັບຄົນຊົ່ວຮ້າຍໃຫ້ອອກໄປຈາກໝູ່ພວກທ່ານ.

1. ຍົກສິນທັມເຮືອງນຶ່ງມາສິນທະນາ: (1 ໂກຣິນໂທ 5:1-2)

ດອກເຕົ້າສ່ວນຫລາຍຈະວິຈັຍແລະຄົ້ນຄວ້າຢ່າງຮອບຄອບກ່ອນທີ່ຈະປະກາດວ່າເປັນບັນຫາຍ້ອນອັນໃດແທ້. ຫລືເວົ້າອີກຢ່າງນຶ່ງວ່າເປັນພຍາດອັນໃດກັນແທ້. ເໝືອນກັນກັບໂບດພວກເຮົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະອະລຸມອະລ່ວຍໄດ້ ບາບກໍຕ້ອງແມ່ນບາບ. ໂປໂລໄດ້ແຍກອອກເປັນສອງຢ່າງຢູ່ໃນເມືອງໂກຣິນໂທຄື ອວດອົງທະນົງຕົວ ແລະຫລິ້ນຊູ່ພານເມັງຜູ້ອື່ນ.

ອັດສາວິກໄດ້ຍິນການລາຍງານວ່າ ມີຄົນເຮັດຜິດສິນທັມທາງເພດ ຄືເອົາເມັງພໍ່ມາເປັນເມັງຂອງຕົນ ແທນທີ່ພວກທ່ານຈະມີຄວາມເສັ່ງໃຈ ແລະເລິກຄົບກັບຄົນເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ແມ່ນບໍ່? ແຕ່ທ່ານກັບພູມໃຈກັບເຂົາ. ຈິ່ງມອບຄົນນັ້ນໄວ້ກັບຊາຕານ ເພື່ອນິສັຍບາບຂອງເຂົາຈະຖືກທຳລາຍ ແລະຈິດວິນຍານຂອງເຂົາຈະລອດໄດ້ໃນວັນແຫ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ການມີເພດສັມພັນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງມີຢູ່ທຸກລາຍແບບ . ຄົນທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນ ແຕ່ງງານກັບຄົນທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນກໍສາມາດເອີ້ນວ່າຜິດກໍໄດ້. ເພາະຈະເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ແກ່ຊາວໂລກ.. ໂປໂລທັນມາເນັ້ນໜັກໃສ່ບາບທີສອງຊາວໂກຣິນໂທພາກັນຜຍອງຕົວແລະພູມໃຈໃນຕົວເອງທຸກລາຍ. ພວກອັດສາວິກໄດ້ກ່າວແກ່ເຂົາວ່າພວກເຂົາມີຈິດວິນຍານຜຍອງ. ພວກເຂົາເວົ້າໄດ້ ແຕ່ຈິດວິນຍານເຂົາບໍ່ມີ. (1 ໂກຣິນໂທ 4:4-6; 18-19). ໃນຂໍ້ 6 ໂປໂລໄດ້ໃຊ້ຂໍ້ທີ 6 ເໝືອນກັບຄຳວ່າທ້າທາຍຄືເກົ່າ. ໂປໂລຍັກອີກວ່າ ມີຈັກຄົນທີ່ສລາດຕາມມາຕຖານຂອງມະນຸດ ແລະມີຈັກຄົນທີ່ມີຊາດກຳເນີດສູງສິ່ງ ແຕ່ຈິ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກເອົາສິ່ງທີ່ໂລກເຫັນວ່າໂງ່ເພື່ອໃຫ້ຄົນສລາດອັບອາຍ. (1 ໂກຣິນໂທ 1:29-31) ພວກເຂົາໄດ້ໃຊ້ພຣະວິຫານທີ່ບໍ່ນິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະເປື້ອເມົາປະຊາຊົນ.

ເປັນຫຍັງຄົນທີ່ເຊື່ອພວກນີ້ ຈິ່ງພູມໃຈໃນຕົວເອງແທ້? ບາງເທື່ອເຂົາອາດຄິດວ່າ ເຂົາລອດພົ້ນແລ້ວ ເຂົາມີສິດເສຣີພາບແລ້ວຢາກເຮັດຫຍັງກໍໄດ້ຕາມໃຈ ທາງໂບດກໍບໍ່ກ້າຕິຕຽນ ເພິ່ນແຫ່ງໄດ້ໃຈໃຫຍ່. ຊາວເມືອງໂກຣິນໂທມີຄວາມບາບເປັນນິດສັຍມາແຕ່ເດີມແລ້ວ. ໂປໂລຕ້ອງການຢາກໃຫ້ພວກເຂົາປ່ຽນແປງໃນການຜຍອງ ຕົວຂອງເຂົາ.

ທ່ານຈະສາມາດເວົ້າໄດ້ບໍ່ວ່າ ການອະລຸ້ມອະລວຍສິນທັມໃນໂບດຂອງພວກທ່ານມີບໍ່? ທ່ານມີວິທີການທີ່ຈະກຳຈັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່? ຫລືວ່າໂບດຂອງທ່ານລືມສິ່ງນີ້ໄປແລ້ວ?

2. ຈິ່ງປາບປາມການອະລຸ້ມອະລວຍທັນທີ: (1 ໂກຣິນໂທ 5: 3-5)

ຫລັງຈາກທີ່ທ່ານໝໍໄດ້ວາງຢາແລ້ວ ຄົນເຈັບຈຳເປັນຕ້ອງກິນຢາ. ໂປໂລຕ້ອງໄດ້ຢຽວຢາຄວາມບາບທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທເສັ່ງກ່ອນ. ຄືຈິ່ງມອບຄົນນັ້ນໄວ້ກັບຊາຕານ ເພື່ອວ່ານິສັຍບາບຂອງເຂົາຈະຖືກທຳລາຍ ແລະຈິດວິນຍານຂອງເຂົາຈະລອດໄດ້ໃນວັນແຫ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພີ່ນ້ອງຊາວເມືອງໂກຣິນໂທເອີຍ ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບທ່ານດ້ວຍຮ່າງກາຍ ແຕ່ຈິດໃຈເຮົາກໍຢູ່ກັບທ່ານ ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານພາກັນເຮັດຢ່າງນີ້.

ການກະທຳນີ້ ຖືວ່າເປັນການລົງໂທດທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດແລ້ວ, ຄືໂປໂລໄດ້ມອບຄົນນັ້ນໃຫ້ແກ່ຊາຕານ ຄືໃຫ້ຕັດຄົນນັ້ນອອກຈາກໂບດ ຄືເຂົາຈະໄດ້ຕາຍຈາກສັງຄົມຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ອອກຈາກການເປັນຄຣິສຕຽນ. ອານາເນັງ ແລະຊາຟິຣາຕາຍເພາະເຂົາຕົວະພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ (ກິຈການ 5:1-11) ບາງຄົນຊ້ຳພັດແປວ່າ

ຕາຍຄືການຕາຍຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫັນກັບໄປຫາຄວາມມິດຄືເກົ່າ. ຫວັງວ່າຄົນໆນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການຟື້ນຕົວອີກໃໝ່

ບັນດານັກວິຈັຍທັງຫລາຍກໍມີຄວາມຫວັງໃນອະນາຄົດຂ້າງໜ້າ: ຄົນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການໄຖ່ໃນວັນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ທີ່ເຮັດຢ່າງນີ້ ກໍເພາະວ່າອັດສາວິກບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ເຂົາຖືກທຳລາຍຫລາຍໃນວັນທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດຈະມາພິພາກສາ. ໜ້າແປກປລາດຢູ່ທີ່ໂປໂລບໍ່ໄດ້ບົ່ງບອກຊື່ຂອງຄົນນັ້ນ ລາວປະຕິເສດຕໍ່ຄຳກ່າວຫາຂອງຊາວໂກຣິນໂທ ແລະຂັບໄລ່ເຂົາໃຫ້ອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກ ເຖິງ 4 ຄັ້ງແລ້ວ. ການສ້ອມແປງປັບປຸງບໍ່ແມ່ນການລົງໂທດແຕ່ຊ່ວຍຄົນນັ້ນໃຫ້ ຟື້ນຕົວໃໝ່ ແລະຊ່ວຍຄຣິສຕະຈັກດ້ວຍ.

3. ຈົ່ງເຂົ້າໃຈໃນຜົນສະທ້ອນທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ: (1 ໂກຣິນໂທ 5:6-8)

ໂປໂລເຂົ້າໃຈດີວ່າ ເຊື້ອແປ້ງໜ້ອຍດຽວເຮັດໃຫ້ແປ້ງທັງກ້ອນຟູໄດ້. ເປັນຫຍັງໃນເວລາທີ່ຄົນນຶ່ງໄຂ້ ຄຣູບໍ່ໃຫ້ນັກຮຽນຄົນນັ້ນໄປໂຮງຮຽນ? ກໍເພາະຍ້ານພະຍາດຕິດຕໍ່. ຄວາມບາບກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ໂປໂລຍ້ານຈະແຕ່ຂຍາຍໄປທົ່ວທີ່ປະຊຸມ.

ຊາວໂກຣິນໂທຈະອວດອົງປານໃດ ຈະຜຍອງຕົວປານໃດ ພວກເຂົາຈະດີໄປອີກບໍ່ໄດ້. ໂປໂລປຽບໃສ່ກັບເຊື້ອແປ້ງ (ແປ້ງຟູ) ຈົ່ງຊຳຮະເຊື້ອເກົ່າເສັງກ່ອນ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ກາຍເປັນແປ້ງດິບກ້ອນໃໝ່ທີ່ໄຮ້ເຊື້ອແປ້ງຢ່າງທີ່ທ່ານເປັນຢູ່ແທ້ຈິງ. ເພາະພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ຊົງເປັນລູກແກະປັສຄາຂອງເຮົາຖືກຖວາຍບູຊາແລ້ວ. ສະນັ້ນໃຫ້ເຮົາຖືປັສຄານີ້ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍເຊື້ອເກົ່າ ອັນນີ້ເປັນເຊື້ອທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເລວຊາມ ແຕ່ດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແປ້ງຄືຄວາມສັດຊື່ແລະຄວາມຈິງ.(1 ໂກຣິນໂທ 5:7-8)

4. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຮັດຜິດສິນທັມອີກ: (1 ໂກຣິນໂທ 5:9-13)

ພວກເຮົາພະຍາຍາມທີ່ຈະຫລີກໃຫ້ໄກຈາກຄົນຜິດສິນທັມທາງເພດ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງຊາວໂລກທີ່ຜິດສິນທັມ ຫລືໂລກແຫ່ງຄວາມສັສິນ ຫລືຂາບໄຫວ້ຮູບໂຄຣິບ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນທ່ານຕ້ອງອອກໄປຈາກໂລກນີ້. (1 ໂກຣິນໂທ 5:9-10) ແຕ່ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນມາເຖິງທ່ານວ່າ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຄົນຜິດສິນທັມຢ່າງດຽວ, ຄົນທີ່ມີຄວາມໂລບ ຂາບໄຫວ້ຮູບໂຄຣິບ ມັກນິນທາວ່າຮ້າຍ ຊື່ເມົາ ຫລືສັສິນ ຄົນແບບນີ້ ແມ່ນແຕ່ຮ່ວມຮັບທານອາຫານກໍຢ່າເລີຍ.

ໂປໂລກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າຈະຕັດສິນຄົນທີ່ບໍ່ເຊື້ອ ຄົນທີ່ຢູ່ນອກໂບດ. ຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື້ອນັ້ນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມບາບຂອງຕົນເອງຢູ່ແລ້ວ. ມີທຸຣະອັນໃດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕັດສິນຄົນທີ່ຢູ່ນອກໂບດ

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ບົດຮຽນນີ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສະບາຍໃຈ ມັນອາດຈະເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນບາງຄົນບໍ່ສະບາຍໃຈເໝືອນກັນ. ເພາະການປະຕິບັດຂອງແຕ່ລະໂບດບໍ່ຄືກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຳຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູໃນມັດທາຍ 7:1; ຢ່າ

ຕັດສິນຜູ້ອື່ນ ແລ້ວທ່ານຈະບໍ່ຖືກຜູ້ອື່ນຕັດສິນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງຄົນສອງໜ້າ ທີ່ຕັດສິນ ຄວາມບາບຂອງຕົວເອງ. ຄວາມບາບຂອງຕົນເອງຖືກຍົກໂທດໝົດ ແຕ່ບາບຂອງຄົນອື່ນອະພິຍໂທດບໍ່ໄດ້ ເດັດຂາດ. ແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດໝາຍ? ຖ້າພວກເຮົາຫາກຕັດສິນລົງໂທດສະມາຊິກໂບດຄົນນຶ່ງ, ເຂົາອາດຈະໄປ ອີກໂບດນຶ່ງ ຫລືຖ້າເຂົາຫາກພ້ອງທ່ານເດ?

ອີງຕາມບົດຮຽນຂອງພວກເຮົາ, ພຣະອົງຊົງມີຈິດໃຈໃຫ້ພວກເຮົາສິດສອນກັນ ເວົ້ານຳກັນໃຫ້ດີໆ. ມັນເປັນ ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ ບໍ່ແມ່ນເງື່ອນໄຂ. ຮູບພາບທີ່ເດັ່ນທີ່ສຸດກໍຄື ຫ້ອງສຸກເສີນບໍ່ແມ່ນຫ້ອງຂັງນັກໂທດ. ພວກເຮົາ ຈະປົ່ນປົວຄົນ. ການສັ່ງສອນປົວແປງມີຫລາຍແບບ, ສຳລັບຄອບຄົວຂອງຄຣິສຕະຈັກກຳມີຫລາຍຄອບຄົວ ພວກເຮົາຄວນສັ່ງສອນຝຶກຝົນໃຫ້ມີຂອບເຂດ.

ພວກເຮົາຄວນຕັກເຕືອນກັນໃນຖານະຄອບຄົວ ເພື່ອໃຫ້ເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ:

1. ທານເຄີຍເຫັນຕົວຢ່າງໃນການຂັບໄລ່ຄົນອອກໂບດບໍ່? ເຫດຜົນຂອງເຂົາເຈົ້າມີຢ່າງໃດ? ແລະຜົນ ຕາມມາເປັນຢ່າງໃດ?
2. ເປັນຫຍັງຊາວເມືອງໂກຣິນໂທຈຶ່ງປະຕິເສດການສັ່ງສອນ?
3. ອັນຕະລາຍຂອງໂບດຈະມີຫຍັງແດ່?
4. ຊາວເມືອງໂກຣິນໂທເຫັນຄວາມບາບເປັນຢ່າງໃດ?
5. ຜົນທີ່ຕາມມາ ຄວາມບາບໄດ້ໃຫ້ຊີວິດແກ່ທ່ານ ແລະແກ່ຄຣິສຕະຈັກບໍ່?
6. ເປັນຫຍັງຄຣິສຕຽນຈຶ່ງຕາມຫາຄົນບາບ ແລະຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ? ບໍ່ແມ່ນກົງກັນຂ້າມບໍ່? ແມ່ນ ຫລືບໍ່ແມ່ນ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 4

ເຮັດໄດ້ບໍ່ ຫລື ເປັນປໂຍດບໍ່?

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ໂກຣິນໂທ 8; 10:22-33

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ໂກຣິນໂທ 8; 10:14-11

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໃນເມື່ອໃຊ້ເສຣີພາບ ຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູຄວນຄິດເຖິງຄົນອື່ນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງໃຫ້ດີ ຄືຢ່າໃຊ້ເສຣີພາບຂອງຕົນເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນສະດູດ ໃນດ້ານຄວາມເຊື່ອ

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ອາຈານໂປໂລໄດ້ແນະນຳເຖິງເຮືອງຊື່ນທີ່ໄດ້ບູຊາແຕ່ພະທຽມ. ເພິ່ນໄດ້ໝູນໃຈພວກເຂົາຈົ່ງລະວັງໃນການໃຊ້ເສຣີພາບທີ່ຕົນເອງໃນຖານະເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ເປັນເຫດຄົນອື່ນສະດູດ.

ຄຳນຳ

ໃນເດືອນຕຸລາ (10) ມີສິດຍາພິບານຂອງກຸ່ມພວກທີ່ເວົ້າພາສາສະປານິສໄດ້ເທສນາຕຳໜີວັນຮາໂລວິນ ເພາະວັນດັ່ງກ່າວນີ້ເປັນຕາຍ້ານແລະບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງທາງສາສນາ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມກັບຄຣິສຕະຈັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ເປັນຜູ້ອຸປະຖັມກຸ່ມສະປານິສໄດ້ຈັດໃຫ້ມີຄົນເຂົ້າຮ່ວມ ໂດຍປະກາດໃຫ້ສະມາຊິກເອົາເຂົ້າໜົມໃສ່ກິນຣິດມາຈອດທີ່ໂບດ. ແຕ່ລະປີມີເດັກນ້ອຍຈາກໄກ້ຄຽງເປັນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ມາຮ່ວມ ເພາະຖືວ່າເປັນໂອກາດປະກາດໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.

ມີຄຳຖາມຢູ່ວ່າ ສິດຍາພິບານຂອງກຸ່ມພວກສະປານິສເປັນຄົນຖືກເພາະວັນຮາໂລວິນເລີ້ມຈາກຄົນບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ໃສ່ເຄື່ອງຄືຜີ, ແລະມີການປະພຶດບໍ່ດີ? ຫລືວ່າຄຣິສຕະຈັກເປັນຄົນຖືກເພາະຖືວ່າວັນຮາໂລວິນເປັນໂອກາດປະກາດຂ່າວປະເສີດ? ຄຣິສຕະຈັກຄວນເຂົ້າຮ່ວມຈັດໃຫ້ມີວັນຮາໂລວິນຂຶ້ນບໍ່?

ໃນເມື່ອພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ສອນເຖິງເຮືອງນີ້ ພວກເຮົາຄວນເຮັດແນວໃດ? ຕາມຄຳສອນຂອງອາຈານໂປໂລເຖິງເຮືອງກິນຊື່ນທີ່ຖືກຖວາຍແຕ່ພຣະທຽມ ເປັນການແນະນຳໃຫ້ໃຊ້ເສຣີພາບຂອງຕົນເອງ ແລະຄວນເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນມີຜົນດີ.

1. ເສຣີພາບຄວນເສີມສ້າງ: (1 ໂກຣິນໂທ 8:1-6)

ເວລາຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຮຽນໜັງສືຢູ່ວິທະຍາລັຍປີທີສອງ ຂ້າພະເຈົ້າແລະເພື່ອນອີກຄົນນຶ່ງໄດ້ຖືກເຊີນໄປກິນເຂົ້າກັບອາຈານສອນທີ່ຮ້ານອາຫານ ເມື່ອເຫັນອາຈານສອນຄົນນັ້ນສັ່ງເຫລົ້າເບັງມາກິນ ໂດຍກ່າວວ່າ, “ບໍ່ມີຫຍັງດີກວ່າຕົມເບັງເຢັນໆ” ເພິ່ນກ່າວດັ່ງນັ້ນເພາະເພິ່ນໃຊ້ເສຣີພາບໃນອົງພຣະຄຣິດຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກັບເພື່ອນວຸ້ນວາຍຈິດໃຈ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທເຖິງການກິນຊື່ນທີ່ໄດ້ຖວາຍແກ່ຮູບປັ້ນວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນກິນຫລືບໍ່?

ຄວາມເວົ້າ, “ບັດນີ້ສິ່ງທີ່ເປັນຫ່ວງ” ໄດ້ບອກວ່າອາຈານໂປໂລໄດ້ຕອບຄໍາຖາມທີ່ພວກຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາຖາມ. ໃນຈິດໝາຍໄດ້ມີຢູ່ສາມເຮືອງ: ກິນຊິນໄດ້ຖືກຖວາຍຕໍ່ຮູບປັ້ນ, ຊື້ຊິນໃນຕຸລາດ, ແລະກິນຊິນໃນບ້ານສ່ວນຕົວ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ເນັ້ນວ່າຄຣິສຕຽນບໍ່ຄວນເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນວ່າຕົນເອງນັບຖືພຣະທຽບ ຫລືນະມັສການພຣະເຈົ້າແລະພຣະອື່ນພ້ອມກັບສິ່ງສັກສິດຕ່າງໆເດັດຂາດ.

ມີບາງຄົນອວດເຖິງ “ຄວາມຮູ້” ທີ່ຕົນມີໂດຍກ່າວວ່າຮູບປັ້ນຫລືສິ່ງສັກສິດຕ່າງໆນັ້ນບໍ່ມີຊີວິດຢູ່. ພວກເຂົາກິນຊິນທີ່ຖວາຍແດ່ພຣະຕ່າງໆນັ້ນກິນໄດ້ຢ່າງສະບາຍ. ອາຈານໂປໂລກ່າວວ່າຄວາມຮູ້ຢ່າງນັ້ນເຮັດໃຫ້ຕົນເອງກາຍເປັນຄົນ “ອວດຕົວ” ຈົນເກີນໄປ ເພາະບໍ່ໄດ້ຄິດເຖິງຄົນອື່ນ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ ອາຈານໂປໂລສອນວ່າໃຫ້ “ມີຄວາມຮັກເຮັດໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນ.” ເພາະຄວາມຮັກເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນມີກຳລັງພ້ອມຄຣິສຕະຈັກ. ອາຈານໂປໂລກ່າວວ່າຜູ້ທີ່ຄິດວ່າຕົນເອງມີຄວາມຮູ້ ມີຫລາຍໆຢ່າງຄວນຮຽນເພີ່ມ. ມີຄວາມສັມພັນດີກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນສຳຄັນກວ່າການມີຄວາມຮູ້ ເພາະພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າຜູ້ໃດທີ່ຮັກພຣະອົງ.

ອາຈານໂປໂລກໍ່ເຫັນດີນຳວ່າບໍ່ມີພຣະອື່ນໆໃດໃນໂລກ ນອກຈາກພຣະເຈົ້າອົງສ້າງໂລກ ແລະສ້າງພວກເຮົາຂຶ້ນມາ. ຄຣິສຕຽນແມ່ນສິ່ງໃໝ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງ. ພຣະເຈົ້າຕາມຮິດຄອງປະເພນີ ຫລືສາສນາໃດໆ ອັນເລິກລັບທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ, “ພຣະອື່ນໆນັ້ນ.” ບໍ່ມີແທ້. ດັ່ງນັ້ນ ການກິນຊິນທີ່ບູຊາແດ່ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ມີຄວາມຜິດເພາະອາຫານເປັນຂອງກາງ. ແຕ່ຕ້ອງຄິດເຖິງຄົນອື່ນໆ ໃຫ້ມີຄວາມຮັກ ບໍ່ແມ່ນໃຊ້ສິດທິຫລືຄວາມຮູ້ທີ່ຕົນມີ. ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດນັ້ນສາມາດສ້າງໃຫ້ຄົນອື່ນດີຂຶ້ນ ຫລືເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນມີຄໍາຖາມແລະສົງສັຍຕໍ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະຢ່າເຮັດເລີຍ.

2. ເສຣີພາບຄວນຄິດເຖິງຄົນອື່ນກ່ອນ: (1 ໂກຣິນໂທ 8:7-13)

ໃນປີ 2016 ມີນັກກິລາເຕະບານເກ່ງຄົນນຶ່ງໄດ້ຂີ້ຣິດຈັກໂດຍບໍ່ໃສ່ໝວກກັນກະທົບເພາະຕົນເອງຖືວ່າມີເສຣີເຮັດຕາມໃຈໄດ້. ໃນເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ເຮັດໃຫ້ໝົດທັງໝວດເຕະບານໄດ້ຮັບຜົນສະທ້ອນຕາມໆກັນ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ບອກໃຫ້ຄຣິສຕຽນເມືອງໂກຣິນໂທຄິດເຖິງຄົນອື່ນກ່ອນຈະໃຊ້ສິດທິເສຣີພາບຂອງຕົນ ເຖິງມັນຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາບໍ່ສະບາຍໃຈໃນການໃຊ້ເສຣີພາບ.

ເຫັນວ່າຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທເຄີຍເຊື່ອໃນສາສນາອື່ນມາກ່ອນ ແລະມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະປະຖິ້ມສິ່ງທີ່ຕົນເຄີຍເຮັດມານັ້ນ. ຕຸລອດຊີວິດພວກເຂົາໄດ້ນັບຖືກຮູບປັ້ນຖືວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເຄີຍກິນຊິນຖວາຍບູຊາແດ່ພຣະທຽມ ຖືວ່າການກິນຊິນທີ່ຖວາຍນັ້ນເປັນການໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະຕ່າງໆ. ທີ່ສຸດໃນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຄຣິສຕຽນໄດ້ກິນຊິນທີ່ຖວາຍແດ່ພຣະທຽມ ພວກເຂົາຖືວ່າຄຣິສຕຽນນັບຖືຮູບປັ້ນ ຫລືພຣະທຽມ. ການຮູ້ຈັກຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຂົາຍັງອ່ອນ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດແຍກຄວາມຜິດບາບ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາງ ບໍ່ຖືກແລະບໍ່ຜິດ. ພວກເຂົາຖືກວ່າການກິນຊິນທີ່ຖວາຍແດ່ພຣະທຽມເປັນການຜິດ ແລະເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປື້ອນ.

ອາຈານໂປໂລຮູ້ດີວ່າການກິນຊິນຢ່າງນັ້ນບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າແຕ່ປະການໃດ. ອາຫານທຸກຢ່າງເຖິງແມ່ນມັນຈະຖືກຖວາຍບູຊາມາແລ້ວມັນຍັງເປັນຂອງກາງຢູ່. ສິດທິຫລືເສຣີພາບຂອງຄຣິສຕຽນໃນການກິນຊິນຢ່າງນັ້ນໝົດໄປໃນເມື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ ຫລືຄວາມເຊື່ອຍັງອ່ອນຫລົງໄປ ເພາະການກິນຢ່າງນັ້ນເປັນສິ່ງ “ສະດຸດໃຈ” ແລະນຳພາຄົນເຊື່ອຢ່າງນັ້ນເຂົ້າໃຈຜິດແລະເຮັດຜິດ.

ຜູ້ມີຄວາມຮູ້ດີວ່າອາຫານເປັນຂອງກາງ ແລະກິນໄດ້ທຸກຢ່າງແລະໃນທຸກສະຖານທີ່ເລີຍໄປກິນໃນວັດຂອງພຣະທຽມ ໃນເມື່ອຄົນຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອອ່ອນເຫັນ ພວກເຂົາຍັງມີຄວາມຮູ້ສຶກຮັບຜິດຊອບທີ່ຕາເຫັນຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອດີກິນຂອງຖວາຍແດ່ພຣະທຽມກໍໄດ້ກາຍເປັນຄົນທຳລາຍຄົນອື່ນຜູ້ທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສົ່ງພຣະຊົນເພື່ອຍ້ອນການກະທຳຂອງຜູ້ມີຄວາມຮູ້ ຄວາມເຊື່ອດີ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວວ່າຜູ້ທີ່ໃຊ້ສິດເສຣີພາບເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຕ້ອງສະດຸດເປັນຄວາມຜິດບາບ ແລະໄດ້ທຳລາຍຄວາມສຳນຶກຜິດແລະຊອບຂອງຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ແລະອ່ອນ. ການເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຫລົງຜິດນີ້ເປັນຄວາມຜິດບາບຕໍ່ອົງພຣະຄຣິດ. ເສຣີພາບບໍ່ແມ່ນສິ່ງພວກເຮົາໃຊ້ຕັດສິນໃຈ, ແຕ່ຄວາມຮັກເປັນຈຸດສຳຄັນໃນການເຮັດທຸກຢ່າງ. ອາຈານໂປໂລປະກາດວ່າ “ຈະບໍ່ກິນຊີ້ນອີກ” ຖ້າມັນເປັນເຫດໃຫ້ຄຣິສຕຽນຄົນອື່ນສະດຸດໃຈ. ອາຈານໂປໂລຖືວ່າຄົນອື່ນມີຄວາມສຳຄັນກວ່າສິດທິຂອງຕົນເອງ ແລະເພິ່ນຕ້ອງການໃນຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທເຮັດຄືກັນ.

ການໃຊ້ສິດເສຣີພາບບໍ່ແມ່ນການເຮັດຜິດບາບ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາໃຊ້ເສຣີພາບຢ່າເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຫລົງຜິດ. ພວກເຮົາຄວນພໍ້ໃຈຍອມສະລະສິດເພື່ອຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນໃນຖານະເປັນຜູ້ທີ່ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູ. ທ່ານເດຈະຍອມສະລະສິດເພື່ອເຫັນແກ່ຄົນອື່ນບໍ່?

3. ໃຊ້ເສຣີພາບຄວນເປັນທີ່ສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ: (1 ໂກຣິນໂທ 10:22-23)

ເມື່ອຄົນລ້ຽງສັດຂອງ ອັບຣາມ (ອັບຣາຮາມ) ມີປາກສຽງຕໍ່ກັນກັບຄົນລ້ຽງສັດຂອງໂລດເຣື່ອງບ່ອນລ້ຽງສັດ ອັບຣາມຕັດສິນໃຈວ່າຈຳເປັນທັງສອງຕ້ອງແຍກທາງກັນ. ເຖິງແມ່ນ ອັບຣາມເປັນຄົນຕົ້ນຕໍແຕ່ເພິ່ນຍອມສະລະສິດໃຫ້ຫລານຊາຍ ໂລດເປັນຄົນເລືອກເອົາບ່ອນຈະໄປນັ້ນກ່ອນ. ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ຄວນມີພາກສ່ວນກັບການໄຫວ້ພຣະທຽມແຕ່ປະການໃດ (1 ກອທ 10:14-21). ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ອິດສາຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນ. ການໄປມີພາກສ່ວນກັບການໄຫວ້ພຣະທຽມ “ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າອິດສາ,” ພວກເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອບໍ່ໄດ້ໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວຕໍ່ຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທວ່າ: “ເຮັດທຸກສິ່ງໄດ້.” ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າພວກເຮົາມີສິດເຮັດທຸກສິ່ງໄດ້ຕາມໃຈ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງເປັນປໂຍດ. ການກິນຊີ້ນທີ່ຖວາຍແດ່ພຣະທຽມບໍ່ເປັນຜິດອັນໃດ ອາຈານໂປໂລຈຶ່ງໃຫ້ຄຳແນະນຳຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າ, “ຢ່າເປັນຄົນເຫັນແກ່ຕົວຫລາຍກວ່າຄົນອື່ນ.” ຄົນທີ່ເຊື່ອແທ້ຕ້ອງເອົາຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນມາກ່ອນຕົວເອງ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອນຳກັນ ແລະຄົນຍັງບໍ່ໄດ້ເຊື່ອ. ການທີ່ມີຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນຄືໃຫ້ຄົນອື່ນເລືອກເອົາກ່ອນ ຫລືເຮັດເພື່ອຄົນອື່ນຈະໄດ້ມີຄວາມເຊື່ອເໝືອນຕົນ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳຕໍ່ຄຣິສຕຽນຜູ້ຢູ່ໃນສັງຄົມທີ່ນັບຖືພຣະທຽມ ແລະກິນຊີ້ນທີ່ຖວາຍແດ່ຮູບປັ້ນ ເພິ່ນຖືວ່າຄົນເຮັດຢ່າງນັ້ນເປັນເໝືອນຄົນຫລັ້ນຊູ. ນຶ່ງ, ຄຣິສຕຽນກິນຊີ້ນທີ່ຊີ້ໃນຕລາດໄດ້ ແຕ່ບໍ່ຕ້ອງຖາມວ່າຊີ້ນມາຈາກໃສເພື່ອເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈປອດໂປ່ງບໍ່ວິສຸດ. ຊີ້ນເປັນຂອງກິນແລະເປັນຂອງກາງ.

ຕາມເພງສັຣເສີນ 24:1 ພວກຍິວໄດ້ໃຊ້ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າເວລາກິນເຂົ້າ, ອາຈານໂປໂລປະກາດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງທຸກຢ່າງດີ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນຖືວ່າຊີ້ນທີ່ຊີ້ຈາກຕລາດເປັນອາຫານຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້. ສອງ, ຖ້າວ່າມີຄົນອື່ນຈະເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານ ຍາດພີ່ນ້ອງທີ່ບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນເຊິນເຮົາໄປກິນເຂົ້າທີ່ບ້ານ ອາຈານໂປໂລບອກວ່າ “ກິນທຸກຢ່າງທີ່ເຂົາເອົາມາໃຫ້ກິນໂດຍບໍ່ຕ້ອງຖາມອັນໃດ.” ແຕ່ຖ້າເຈົ້າຂອງ

ບ້ານ ບອກກ່ອນໜ້າວ່າຊັ້ນນີ້ໄດ້ຖວາຍແດ່ພຣະທຽມມາແລ້ວ ຢ່າກິນເປັນເດັດຂາດ. ຖ້າກິນກໍເປັນເໝືອນ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການນັບຖືຮູບປັ້ນ ແລະເຮັດໃຫ້ການນັບຖືພຣະທຽມເທົ່າກັບພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ປົກປ້ອງເສຣີພາບຂອງຄຣິສຕຽນເປັນຢ່າງດີ ໂດຍຖືວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປະທານອາ ຫານແລະຂອງດີ ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອຂອບພຣະຄຸນກັບຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ເປັນຂອງຂວັນ ແລະບໍ່ຢ້ານທີ່ ຄົນບໍ່ເຊື່ອຄິດແນວໃດໃນເມື່ອພວກເຮົາກິນຢ່າງຂອບພຣະຄຸນ. ທີ່ສຸດອາຈານໂປໂລໃຫ້ຄຳແນະນຳຕອນ ສຸດທ້າຍວ່າ, “ທ່ານຈະບໍ່ກິນຫລືດື່ມເພື່ອໃຫ້ພຣະກຽດສູນເສັ້ງ.” ການກະທຳຂອງຄຣິສຕຽນຕ້ອງເປັນພຍານ ດີຕໍ່ຄົນອື່ນສເມີ ບໍ່ວ່າຄົນຢິວ ຫລືຄົນຕ່າງຊາດ ແລະຜູ້ທີ່ເຊື່ອນຳກັນ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ເອົາຕົວຢ່າງໃນຊີວິດ ຂອງຕົນເອງຂຶ້ນມາກ່າວ ເພິ່ນໄດ້ຄິດເຫັນຄົນອື່ນກ່ອນ ບໍ່ເຫັນແກ່ສິດທິຫລືເສຣີພາບຂອງຕົນ. ອາຈານໂປ ໂລໄດ້ທຸນໃຈໃຫ້ຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທ, “ໃຫ້ເອົາຕົວຢ່າງເຮົາ ເຮັດເໝືອນເຮົາເອງເປັນຄົນຂອງພຣະ ຄຣິດ” (1 ກະທ 11:1). ການເອົາຕົວຢ່າງອາຈານໂປໂລ ແລະອົງພຣະຄຣິດ ພວກເຮົາໄດ້ເສີມສ້າງພຣະວິ ຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃຫ້ເອົາຄົນອື່ນກ່ອນ ແລະຈົ່ງໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ.

ທ່ານຈະມີນິສັຍແນວໃດ? ຈະໃຊ້ເສຣີພາບຕາມອົງພຣະຄຣິດປະທານໃຫ້ ຫລື ຈະໃຊ້ເສຣີພາບຕາມ ຂອບເຂດເພື່ອຈະນຳເອົາຄົນອື່ນໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນກັບອົງພຣະຄຣິດແລະໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິດມີເສຣີພາບເຕັມ ກົດບັດຍັດອື່ນໆນັ້ນບໍ່ໄດ້ບັງຄັບອັນໃດ. ແຕ່ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າເສຣີ ພາບອັນແທ້ຈິງຕ້ອງເອົາພຣະເຈົ້າແລະຄົນອື່ນກ່ອນ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງລະວັງໃຫ້ດີເມື່ອໃຊ້ເສຣີພາບ ເຊັ່ນ: ການກະທຳຂອງພວກເຮົາໄດ້ເປັນຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຄົນອື່ນຫລືບໍ່? ຫລືເຮັດຕາມໃຈມັກໂດຍບໍ່ຄິດເຖິງຄົນ ອື່ນໆແຕ່ຢ່າງໃດບໍ່? ເມື່ອພວກເຮົາເອົາຄວາມຮັກມາປະກອບໃຊ້ແລ້ວ ການກະທຳຂອງພວກເຮົາອາດຈະ ເຮັດໃຫ້ເສຣີພາບຈຳກັດ. ທ່ານພິຈາລະນາທີ່ຈະຍອມໃຊ້ເສຣີພາບຢ່າງລະວັງເພື່ອເຫັນແກ່ຄົນອື່ນໆບໍ່?

ໃນຖານະເປັນຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູ ພວກເຮົາຄວນເອົາອົງພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງ. ພຣະເຢຊູສະລະ ເສຣີພາບຍອມຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ເປີຍເຜີຍຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະບິດາໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້. ເມື່ອ ພວກເຮົາເອົາຕົວຢ່າງຂອງອົງພຣະເຢຊູແລ້ວ ພວກເຮົາຈະບໍ່ໃຊ້ສິດທິທີ່ໄດ້ຮັບ ຍອມປະຕິເສດສິດທິທີ່ຕົນ ມີ. ແຕ່ໃຊ້ເສຣີພາບໂດຍເອົາຄວາມຮັກເປັນສູນກາງເພື່ອສ້າງສັນ ຄິດເຖິງຄົນອື່ນໆ ແລະໃຫ້ພຣະກຽດແດ່ ພຣະເຈົ້າໃນການກະທຳທຸກຢ່າງ.

ທ່ານໃຊ້ເສຣີພາບແນວໃດ? ຈົ່ງຟັງຄຳສອນຂອງອາຈານໂປໂລໃນປື້ມ ຄາລາຕຽນ 5:13. “ພີ່ນ້ອງເອີຍ ທີ່ຊົງເອີ້ນເຈົ້າທັງຫລາຍກໍເພື່ອໃຫ້ມີເສຣີພາບ ແລະຢ່າເອົາເສຣີພາບນັ້ນປ່ອຍຕົວຕາມທັມມະດາຂອງໂລກ ແຕ່ຈົ່ງຮັບໃຊ້ກັນແລະກັນດ້ວຍຄວາມຮັກເທິ້ນ.”

ຄຳຖາມ:

1. ໃນທຸກວັນນີ້ມີເຮືອງໃດທີ່ຄຣິສຕະຈັກປະເຊີນ ແລະເຫັນວ່າເປັນປໂຍດ?

2. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງສະລະເສຣີພາບເພື່ອຄົນອື່ນໆ?
3. ແມ່ນຫຍັງທ່ານຄິດວ່າເປັນສິ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນສະດຸດໃຈ?
4. ທ່ານຄິດວ່າທ່ານມີສິດທິທີ່ຈະເຮັດໄດ້ ແຕ່ເພື່ອເຫັນແກ່ຄົນອື່ນໆທ່ານໄດ້ຍອມເພື່ອຄຣິສຕຽນນຳກັນ ແລະເພື່ອຄົນທີ່ຍັງບໍ່ເຊື່ອເພາະທ່ານຍົກເອົາຄວາມຮັກມາໃຊ້?
5. ເມື່ອທ່ານເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນສະດຸດ ທ່ານໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ອົງພຣະຄຣິດຢ່າງໃດ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ຂອງພຣະຣາຊທານເພື່ອເສີມສ້າງກັນແລະກັນ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 1 ໂກຣິນໂທ 12:3-31
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 1 ໂກຣິນໂທ 12
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ພຣະເຈົ້າປະທານຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ເພື່ອເສີມສ້າງພຣະກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ທ່ານຮູ້ຈັກວ່າທ່ານມີຂອງພຣະຣາຊທານອັນໃດ ແລະທ່ານຍິນດີບໍ່ທີ່ໃຊ້ເພື່ອເສີມສ້າງກັນແລະກັນບໍ່?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຄົ້ນຫາວ່າທ່ານມີຂອງພຣະຣາຊທານອັນໃດເພື່ອຈະນຳເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ.

ຄຳນຳ

ພຣະເຈົ້າປະທານຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກຫລາຍໆແຕກຕ່າງກັນ ເພື່ອເອົາມາປະກອບໃຊ້ເປັນປໂຍດຕໍ່ທຸກໆຄົນໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງຄະນະບັບຕິສແຕ່ເປັນເດັກ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຫຍັງຫລາຍພຽງແຕ່ຄິດວ່າໃນຄຣິສຕະຈັກເປັນບ່ອນຮຽນເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ ວ່າເປັນແນວໃດ? ຄິດວ່າໄປໂບດພຽງແຕ່ພັງການສອນ, ຮຽນຮ້ອງເພງ, ແລະບໍ່ຮູ້ຈັກໜ້າທີ່ຂອງຄຣິສຕະຈັກມີຫຍັງແດ່? ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄປຮຽນຢູ່ມະຫາວິທະຍາລັຍຈຶ່ງເລີ້ມຕົ້ນເຂົ້າໃຈວ່າສະມາຊິກທຸກຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກຄວນເປັນຜູ້ມີຊີວິດໃນການຮັບໃຊ້ໃນທຸກໆພາກສ່ວນ. ຄຣິສຕະຈັກເປັນບ່ອນວາງແຜນແລະສິ່ງຄົນອອກໄປເພື່ອປະກາດຂ່າວປະເສີດໂດຍກົງກັນຕ່າງໆຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ຍິ່ງໄປກ່າວນັ້ນ ຄຣິສຕະຈັກຄວນເປັນບ່ອນເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດຈິດໃຈແລະເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ໜ້າທີ່ການຕາມຄຳສອນໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 12 ວ່າເປັນພຣະກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງຄຣິສຕະຈັກຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າເປັນພຣະກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດ?

ແມ່ນຫຍັງເປັນຂອງພຣະຣາຊທານ? ຂອງພຣະຣາຊທານມີຫຍັງແດ່? ເປັນຫຍັງພວກເຮົາມີຂອງພຣະຣາຊທານ? ຈຸດປະສົງຂອງພຣະຣາຊທານແມ່ນຫຍັງ? ພວກເຮົາຈະພາກັນຄົ້ນຫາຄຳຕອບໃນບົດຮຽນນີ້...

1. ຜູ້ໃຫ້ຂອງພຣະຣາຊທານ: (1 ໂກຣິນໂທ 12:4-11)

ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ໃຫ້ຂອງພຣະຣາຊທານທຸກສິ່ງເປັນຂອງຂວັນເປັນສິ່ງທີ່ມອບໃຫ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເຮັດອັນໃດ ແລະບາງຄັ້ງກໍບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບ. ໃນຂໍ້ 4-7 ໄດ້ກ່າວເຖິງຕົ້ນຕໍຂອງພຣະຣາຊທານ. ຄຳວ່າ “ຂອງຂວັນ” ມາຈາກພາກສິກທີ່ແປວ່າ ພຣະຄຸນ. ຄຳແປນີ້ໄດ້ເນັ້ນເຖິງຄວາມໝາຍວ່າຂອງຂວັນໄດ້ປະທານໃຫ້ຈາກພຣະເຈົ້າ, ແລະປະທານໃຫ້ແກ່ມະນຸດຢ່າງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນໄດ້.

ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດກ່າວໄດ້ວ່າຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ຕົນໄດ້ຮັບນັ້ນສຳຄັນກວ່າຂອງຄົນອື່ນ. ໂທເມືອງໂກ
ຣິນໂທໄດ້ອວດໂຕກັບຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ຕົນໄດ້ຮັບນັ້ນ ແຕ່ເຫັນວ່າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າຂອງພຣະຣາຊທານນັ້ນ
ເປັນສິ່ງປະທານໃຫ້ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເອົາມາອວດຕົວວ່າຕົນມີຂອງປະທານດີກວ່າຄົນອື່ນໆ.

ຂໍ້ເຫລົ່ານີ້ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຂອງພຣະຣາຊທານແຕກຕ່າງກັນ. ມີເຖິງສາມຄັ້ງອາຈານໂປໂລກ່າວ, “ມີ
ຂອງພຣະຣາຊທານແຕກຕ່າງກັນ” ທີ່ຊົງປະທານໃຫ້ເພື່ອຮັບໃຊ້ ແຕ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ (12:4-5).
ເຊັ່ນ: ຊຳນານດ້ານຈິດວິນຍານ, ດ້ານຮັບໃຊ້, ດ້ານກິຈການຕ່າງ. ຂອງພຣະຣາຊທານແລະຄົນທີ່ໄດ້ຮັບນັ້ນ
ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ໃຊ້ ເພື່ອໃຫ້ນຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງສຳເຣັດ.

ອາຈານໂປໂລກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າພຣະທານຂອງພຣະຣາຊທານແຕກຕ່າງໃຫ້ເພື່ອເສີມສ້າງຫລືເປັນຜົນດີ
ຕໍ່ທຸກຄົນ (ຂໍ້ 7). ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ, ພຣະເຈົ້າພຣະບຸດ, ແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນຜູ້ມອບຂອງພຣະ
ຣາຊທານຕ່າງໆໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເພື່ອຈະມີກຳລັງເຮັດງານຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍໃຫ້ຂອງພຣະຣາຊທານນັ້ນ. ຜູ້
ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນຢ່າງໜ້ອຍໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊທານອັນນຶ່ງ, ແລະຂອງພຣະຣາຊທານບໍ່ໄດ້ເອົາໄປໃຊ້ເພື່ອ
ຍົກຕົນເອງຂຶ້ນ, ແຕ່ເພື່ອເສີມສ້າງພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນ.

ຂໍ້ 11 ໄດ້ບອກວ່າອົງພຣະວິນຍານໄດ້ເຮັດງານໂດຍມອບຂອງພຣະຣາຊທານແກ່ພວກເຮົາ. ມີເພື່ອນ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າພາສາແປກໆໄດ້ ແລະບອກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດນຳ, ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປະ
ທານຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ແຕ່ລະຄົນແຕກຕ່າງກັນ ແລະຜູ້ໄດ້ຮັບນັ້ນບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ຢ່າງດຽວກັນ. ພຣະ
ເຈົ້າເປັນຜູ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະປະທານອັນໃດໃຫ້ແກ່ໃຜ ບໍ່ແມ່ນພວກເຮົາເປັນຜູ້ສແວງຫາ. ພຣະເຈົ້າມອບຂອງ
ພຣະຣາຊໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອເພື່ອປະໂຫຍດແລະຈຸດປະສົງອັນສຳຄັນຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເຣັດ.

ອະທິຖານໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍວ່າອັນໃດເປັນຂອງພຣະຣາຊທານຈາກພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງທ່ານ
ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ໃຫ້ເພື່ອໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຣີນຂຶ້ນ. ຖາມຄົນທີ່ຮູ້ຈັກທ່ານດີວ່າພວກເພິ່ນໄດ້
ເຫັນອັນໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ທ່ານ ພວກເພິ່ນອາດເວົ້າເຖິງ
ສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຫັນໃນຕົວທ່ານຢ່າງແປກໃຈ.

2. ຂອງພຣະຣາຊທານຕ່າງໆ: (1 ໂກຣິນໂທ 12:4-11; 29-31)

ພຣະເຈົ້າເປັນອົງເລິກລັບ ພຣະອົງໄດ້ປະທານຂອງພຣະຣາຊທານຕ່າງໆນາໆປະການເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄຣິສ
ຕະຈັກຂອງພຣະອົງຈະເຣີນຂຶ້ນ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ບອກເຖິງລັກສະນະພາບຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະບອກເຖິງສະພາບ
ຕ່າງໆຂອງຄຣິສຕະຈັກເໝືອນກັນ. ຄຣິສຕະຈັກມີຄົນຫລາຍຄົນແຕກຕ່າງກັນເຂົ້າຮ່ວມໂດຍການນຳພາ
ຂອງອົງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມອບຂອງພຣະຣາຊທານຕ່າງໆ
ໃຫ້ແກ່ຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກນັ້ນ? ຄຳຕອບກໍຄືວ່າ ຖ້າທ່ານເປັນນັກເຕະບານ ທ່ານຈະເປັນຕ້ອງມີເຄື່ອງມືໄປ
ນຳເຊັ່ນ: ເກີບເຕະບານ, ຖົງເທົ້າຍາວ, ເຫລັກປ້ອງກັນຂາ, ເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະອື່ນໆ...ແຕ່ເຄື່ອງເຫລົ່ານີ້ຊ່ອຍໃຫ້
ທ່ານລົງສນາມກິລາເຕະບານໄດ້.

ເຄື່ອງໃຊ້ຂອງນັກກິລາເຕະບານເປັນຕົວຢ່າງວ່າເຮົາມີຄວາມຕ້ອງການຫລາຍຢ່າງ ແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການ
ເຕະບານເກີດຂຶ້ນ. ການຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກກໍເໝືອນກັນຕ້ອງການຂອງພຣະຣາຊທານຫລາຍໆຢ່າງເພື່ອ

ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຈະເລີນຂຶ້ນ. ພວກເຮົາທຸກຄົນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊທານ ແລະມີໜ້າທີ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄຣິສຕະຈັກສຳເລັດລົງ.

ເມືອງໂກຣິນໂທເປັນບ່ອນນັກເດີນທາງໂດຍກຳປັ້ນຜ່ານໄປມາຈາກຫລາຍປະເທດ ແລະເວົ້າພາສາແຕກຕ່າງກັນ. ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ຍິນເລື່ອງຂ່າວປະເສີດ ພວກເຮົາຕ້ອງມີຄວາມສາມາດເຂົ້າໃຈທີ່ເປັນພາສາຂອງຕົນເອງ ແລະພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປະທານໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອມີຄວາມສາມາດເວົ້າພາສານັ້ນໄດ້ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮຽນມາກ່ອນ. ແຕ່ມີບັນຫາເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອຄົນທີ່ສາມາດເວົ້າພາສາແປກໆໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນນັ້ນອ້າງວ່າຕົນເອງໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊທານເດັ່ນກວ່າຄົນອື່ນໆ ແລະເລີຍໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານນັ້ນໄປໃນທາງຜິດ. ຂອງພຣະຣາຊທານມີວັນເວລາແລະຄວາມສຳຄັນທີ່ຕ້ອງໃຊ້ ແລະພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ບອກເຖິງວັນເວລາ ແລະສະຖານທີ່.

3. ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານໃນພຣະກາຍພຣະຄຣິດ: (1 ໂກຣິນໂທ 12:12-27)

ອາຈານໂປໂລເວົ້າຢ່າງແຈມແຈ້ງວ່າຄຣິສຕະຈັກມີໜ້າທີ່ເປັນຮ່າງກາຍຂອງພຣະຄຣິດ (12:12). ສະມາຊິກໃນຮ່າງກາຍນັ້ນເປັນຕົວຢ່າງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ກຸ່ມເພື່ອນບ້ານ. ພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄົນແຕກຕ່າງກັນ ໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊທານແຕກຕ່າງກັນ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາມີພັດສະນະສາມາດເຮັດກິດຈະກຳຕ່າງໆຂອງຄຣິສຕະຈັກຮ່ວມກັນໄດ້ເພື່ອເປັນພຍານຕໍ່ຊາວໂລກຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອພວກເຮົາເປັນພຣະກາຍ ພຣະຄຣິດໄດ້ສະຖິດຢູ່ນຳ, ມອບຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ ແລະຈັດແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເພື່ອເປັນຕົວຢ່າງອັນມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ຊາວໂລກ ວ່າອົງພຣະຄຣິດເປັນພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພື້ນຜູ້ທີ່ໂລກຍັງບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກ. ຮ່າງກາຍມະນຸດເຮົາມີຫລາຍພາກສ່ວນ: ຕາ, ຫູ, ດັງ, ປາກ, ຫິວໃຈ, ປອດ ແລະພາກສ່ວນນ້ອຍໆທັງຫລາຍ, ແຕ່ທຸກພາກສ່ວນສຳຄັນ. ທຸກພວກສ່ວນຕ້ອງທຳໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ແລະຕຽມເຮັດວຽກຊ່ວຍພາກສ່ວນອື່ນໆສເມີ.

ແນວໃດກໍດີ ເຫັນວ່າທຸກພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍຕ້ອງເຊື່ອມຕິດຕໍ່ກັນ ແຕ່ມີພາກສ່ວນເຮັດວຽກໜັກ ສະມາຊິກໃນຄຣິດຕະຈັກກໍເຊັ່ນກັນຕ້ອງຕິດຕໍ່ພົວພັນກັນຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງປະສົງເອົາໄວ້ ພວກເຮົາຕ້ອງການກັນແລະກັນເໝືອນພາກສ່ວນຂອງຮ່າງກາຍ ເມື່ອທຸກພາກສ່ວນໃນຄຣິສຕະຈັກເຮັດວຽກຮ່ວມກັນແລ້ວໂດຍໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ ພວກເຮົາກໍໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມງົດງາມແລະປະເສີດຂອງອົງພຣະຄຣິດໄດ້ຫລາຍກວ່າເຮັດຄົນດຽວ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ພວກເຮົາເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກປະກາດຂ່າວປະເສີດເລື່ອງຂອງອົງພຣະຄຣິດຕໍ່ເພື່ອບ້ານແລະຊາວໂລກ. ເພື່ອຈະເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້ພວກເຮົາຕ້ອງເສີມສ້າງກັນເພື່ອເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄຳສັ່ງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານນັ້ນເພື່ອເສີມສ້າງກັນແລະກັນ. ພວກເຮົາຕ້ອງເປັນຫ່ວງເປັນໃຍຕໍ່ກັນ, ໃຫ້ກຽດກັນເພາະທຸກພວກສ່ວນເປັນອະວັຍະວະຂອງພຣະກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດ. ພຣະເຈົ້າສ້າງພວກເຮົາໃຫ້ມີຊີວິດ ບໍ່ແມ່ນໃຫ້ເປັນອົງກອນຕ່າງໆ.

ພວກເຮົາຕ້ອງໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ໄດ້ຮັບຮ່ວມກັນແລະກັນຕາມການນຳພາຂອງອົງພຣະຄຣິດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກສຳເລັດເຖິງເປົ້າໝາຍ. ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ

ທຸກໆວັນ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ໃນວັນອາທິດເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາເປັນພຣະກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດ (12:12). ຄືພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບຂອງພຣະຣາຊທານອັນໃດໃຫ້ ຈົ່ງໃຊ້ຮ່ວມກັບຄົນອື່ນໆເພື່ອປະກາດອົງພຣະຄຣິດຕໍ່ເພື່ອນບ້ານ ແລະຊາວໂລກ ໃຫ້ທຸກໆຄົນໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຮັກແລະຮິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ.

ຄຳຖາມ:

6. ຫວນຄິດເຖິງເວລາທ່ານໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ແລະທ່ານບໍ່ສາມາດໃຊ້ ຕາ, ແຂນ, ມີ ຫລືອື່ນໆຈັກອາທິດ. ທ່ານຄິດວ່າການຂາດອັນນຶ່ງອັນໃດໄປໃນຮ່າງກາຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍຂອງທ່ານເປັນແນວໃດ?
7. ເມື່ອສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກມາຮ່ວມກັນບາງຄັ້ງບາງຄາວນັ້ນ ເຫັນວ່າຮ່າງກາຍຂອງພຣະຄຣິດເປັນແນວໃດ ເມື່ອມີອະວັຍະວະບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກຕອດເວລາ?
8. ໃຫ້ບອກເຖິງຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ?
9. ເຫັນວ່າຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບສາມາດເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເດີນສະດວກໄດ້ດີບໍ່?
10. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກຕ້ອງເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 6 ທາງດີທີ່ສຸດ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 1 ໂກຣິນໂທ 13
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 1 ໂກຣິນໂທ 13
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ຄວາມຮັກເຮັດໃຫ້ຊີວິດມີຄວາມໝາຍເພີ່ມ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ທ່ານຈະອະທິບາຍຄຳເວົ້າວ່າຮັກແນວໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອກວດເບິ່ງຄຳອະທິບາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຖິງເລື່ອງຄວາມຮັກໂດຍອີງຕາມພຣະຄຳພີ.

ຄຳນຳ

ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງວັດແທກຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາປະພຶດ, ວ່າເຮົາເປັນໃຜ, ແລະທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາລົງມືເຮັດ. ຄວາມຮັກບໍ່ມີຄວາມຜິດແລະບໍ່ສິ້ນສຸດລົງຈັກເທື່ອ.

ເວລາຂ້າພະເຈົ້າຍັງເປັນນັກສຶກສາຢູ່ມະຫາວິທະຍາລັຍໄດ້ເຄີຍໄປສັມມະນາເປັນເວລາຫລາຍວັນຕິດຕໍ່ກັນໃນເລື່ອງ, “ກາຍເປັນຄົນຮັກ.” ມີຫລາຍຄົນຜູ້ຊາຍມີຄວາມສົນໃຈເພາະຍັງເປັນຊາຍໂສດ. ເຫັນວ່າການໄປຮ່ວມສັມມະນານັ້ນໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນບົດຮຽນວັນນີ້ເປັນຫົວໃຈເຖິງຄວາມໝາຍການເປັນຄຣິສະຕຽນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຕໍ່ກັນແລະກັນ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນພວກສາວິກວ່າໂລກຈະຮູ້ຈັກພວກເຮົາເພາະໄດ້ຮັກກັນແລະກັນ (ໂຍຮັນ 13:33-34), ຂ້າພວກເຮົາມີຄວາມຮັກຢ່າງນັ້ນແລ້ວກໍເປັນເຄື່ອງໝາຍວ່າພວກເຮົາໄດ້ຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນພວກເຮົາເຊັ່ນກັນ (1 ໂຍຮັນ 4:16).

ຄວາມຮັກໄດ້ມີຢູ່ໃນທຸກເລື່ອງຂອງຊີວິດໃນໂລກນີ້ ບໍ່ວ່າຈະເປັນປື້ມ, ເພງ, ຫລືເປັນໜັງ. ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານຈະອະທິບາຍຄວາມຮັກຢ່າງໃດ? ໃນເມື່ອຄຣິສະຕຽນໄດ້ສອນໃຫ້ຮັກກັນແລະກັນ ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍຂອງຄວາມຮັກນັ້ນແລ້ວ ເຮັດແນວໃດເພື່ອພວກເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄຳສັ່ງຂອງອົງພຣະເຢຊູສຳເລັດຜົນ? ທ່ານຍອມຈະສຶກສາເຖິງເລື່ອງຄວາມຮັກບໍ່? ໃນບົດຮຽນວັນນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ພົບກັບຄວາມໝາຍຂອງຄວາມຮັກຕາມພຣະຄຳພີໄດ້ສິດສອນ.

1. ເຮັດດ້ວຍຄວາມຮັກ: (1 ໂກຣິນໂທ 13:1-3)

ຄວາມຮັກຄວນເປັນສິ່ງສຳຄັນໃນການນຳພາໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດທຸກສິ່ງ ອາຈານໂປໂລກວ່າວ່າຄວາມຮັກໄດ້ກະຕຸ້ນໃຈຄຣິສະຕຽນເຮົາ (13:1). ມີຄົນເຄີຍກ່າວວ່າ, ຄຳເວົ້າຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ ແລະຄຳເທສນາເກ່ງແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກເປັນເໝືອນໝໍແຂ້ວຊີແຂ້ວໃນປາກ, ຄຳເວົ້າຫວານງຈາກຄົນໃຈຮ້າຍໄປຕໍ່ຜູ້ຟັງຄືກັບເລັບມີຂີດ

ກະດານ. ປະກາດເຮືອງສວັນດ້ວຍການເຫັນແກ່ຕົວຄືໄດ້ຍິນສຽງສະທ້ອນຈາກເຄື່ອງດົນຕີຢ່າງຫລາຍ ແຕ່ ຜິດຈັງຫວະຢ່າງບໍ່ເຂົ້າກັນ.

ທິດເລີ ເປັນນັກເວົ້າເກ່ງ, ແຕ່ຄຳເວົ້າຂອງລາວອອກມາຈາກການເຫັນແກ່ຕົວແລະຄວາມກຽດຊັງ ປາສ ຈາກຄວາມຮັກ. ໃນຫົວຂອງລາວມີຄວາມຝັນສູງເຫັນແກ່ຕົວຄືຢາກສ້າງໂລກໃໝ່ໂດຍຂ້າຄົນເປັນຈຳນວນ ຫລາຍ ໂດຍສະເພາະພວກຍິງໃນທະວີບເອີຣົບ. ຄວາມຊຳນານ ແລະເກ່ງກ້າຂອງມະນຸດໃນເມື່ອເອົາມາ ໃຊ້ທຳລາຍຄົນອື່ນໆ ໃນທີ່ສຸດກໍມາຖືກຕືນເອງຄືກັນ.

ມີຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນໃນເມືອງໂກຣິນໂທໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊທານ, ແຕ່ພວກເຂົາເອົາມາປະກອບໃຊ້ ເພື່ອຄູນຮັ່ງຄູນມິຕິນເອງແທນທີ່ຈະເອົາໄປໃຊ້ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ທຸກຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກ. ໃນເມື່ອເປັນຢ່າງ ນັ້ນ, ແທນທີ່ຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ ເລີຍໄດ້ຮັບການທຳລາຍແລະສູນເສັງ.

ຄຣິສຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທຄິດວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊທານຄືສາມາດເວົ້າພາສາແປກໆໄດ້ ແລະຄິດວ່າຕົນເອງໄດ້ຮັບຂອງເລີດກວ່າຄົນອື່ນໆ. ເປັນໜ້າເສັງໃຈທີ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າເພື່ອພຣະເຈົ້າໂດຍ ຄວາມຮັກເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜົນດີເກີດຂຶ້ນຕໍ່ທຸກຄົນ ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ແຂ່ງກັນກາຍເປັນຄົນ “ສິນທັມທີ່ສຸດໃນຄຣິສ ຕະຈັກ.” ຄືພວກເຂົາໄດ້ດູກູກຄົນອື່ນ ບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ໂດຍການຖ່ອມຕົວ.

ເຖິງແມ່ນເຮົາປະກາດພຣະທັມ ແລະເຂົ້າໃຈໃນຂໍ້ເລີກລັບທັງປວງແລະມີຄວາມຮູ້ທັງສິ້ນ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມ ຮັກເຮົາກໍບໍ່ມີຄ່າອັນໃດ (13:2). ເຮັດອັນໃດກໍຕາມຈະເປັນເທສນາ, ສອນ, ແລະແນະນຳຄົນອື່ນຕ້ອງເອົາ ຄວາມຮັກເປັນສິ່ງໝູນໃຈ. ການໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານເພື່ອຕົນເອງເປັນການທຳລາຍຄົນອື່ນ, ແຕ່ຄວາມ ຮັກເອົາຄວາມມັກໃຫຍ່ໄຜ່ສູງຂອງຕົນເອງອອກໄປເພື່ອເສີມສ້າງຄົນອື່ນໆ.

ເຖິງແມ່ນມີຄວາມເຊື່ອດີສາມາດບອກໃຫ້ພູເຄື່ອນໄປລົງນຳທະເລ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຮັກກໍເປັນອັນຕະລາຍ. ອຳນາດເຮັດໃຫ້ມະນຸດເປັນຄົນສຳຣາດເພາະໃຊ້ອຳນາດໄປໃນທາງທີ່ຜິດ. ປາສະຈາຄວາມຮັກຄວາມເຊື່ອທີ່ ພໍສາມາດບອກໃຫ້ພູຍ້າຍໄປໄດ້ນັ້ນບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຜົນຮ້າຍກໍເປັນພິຍ. ຖ້າມີຄວາມຮັກແລ້ວກ່ອນຈະເຮັດອັນໃດ ຈະຖາມຕົນເອງສເມີວ່າມີຈັກຄົນອາສັຍຢູ່ເທິງພູນັ້ນ. ຄົນທີ່ມີອຳນາດແຕ່ຂາດຄວາມຮັກຈະບໍ່ຄິດເຖິງຜົນເສັງ ແລະອັນຕະລາຍຕໍ່ຄົນອື່ນ. ປາສະຈາກຄວາມຮັກນຳພາແລ້ວ ອຳນາດທີ່ມີນັ້ນກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດ.

ຖ້າປາສະຈາກຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາແລ້ວ (13:3) ເຖິງແມ່ນເອົາຕົນເອງໄປເຜົາໄຟຈະບໍ່ມີຄ່າ ອັນໃດທັງສິ້ນ. ອົງພຣະເຢຊູເອົາຄວາມຮັກມາເປັນສິ່ງວັດແທກກັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງກະທຳ. ຍ້ອນຄວາມ ຮັກທີ່ພຣະອົງມີນັ້ນຈຶ່ງສະລະພ້າສວັນລົງມາເອົາສະພາບມະນຸດ, ສະຖິດຖ້າມກາງພວກເຮົາ, ຖືກຄົນອື່ນດູ ຖູກ, ປະນາມ ແລະຖືກຕອກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຫັນພຣະ ພັກໄປທາງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ເປັນທຸກທໍຣະມານແລະຕາຍ. ດ້ວຍຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະ ເຈົ້າ ແລະພວກມະນຸດ ພຣະເຢຊູບໍ່ປ່ຽນພຣະທັຍເມື່ອອ້ອນວອນທີ່ສວນເຄັດເຊມາເນ.

ເຊັ່ນດຽວກັນຍ້ອນມີຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະຄົນອື່ນຄວນເປັນສິ່ງໝູນໃຈໃຫ້ພວກເຮົາລົງມືເຮັດສິ່ງ ຕ່າງໆ. ພວກເຮົາຮັກເພາະພວກເຮົາເລືອກເອົາຄວາມຮັກ. ພວກເຮົາເຮັດໄດ້ກໍເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັກພວກ ເຮົາ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຄວນຮັກພຣະເຈົ້າເໝືອນພຣະອົງໄດ້ຊຶ່ງຮັກພວກເຮົາ. (1 ໂຢຮັນ 4:11; ໂຢຮັນ 13:34-35).

2. ຄວາມຮັກເປັນມາດຕະຖານ: (1 ໂກຣິນໂທ 13:4-8)

ຄວາມຮັກແມ່ນສິ່ງຄວນເອົາປະກອບໃຊ້ໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ເຫັນ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາປະຕິບັດຄວນວັດແທກດ້ວຍຄວາມຮັກ. ຂໍ້ 4-8 ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຄວນສະແດງອອກມາໃນຊີວິດຈາກບຸກຄະລິກລັກສະນະ ແລະການກະທຳຂອງພວກເຮົາ ທຸກໆສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດຄວນເພີ່ມພູນຄວາມຮັກທີ່ພຣະເຈົ້າມີ. ຖ້າຈະໄຈ້ແຍກເປັນຫລັກໄວຍະກອນແລ້ວ ຄວາມຮັກເປັນເວລາປັດຈຸບັນນີ້ ບໍ່ແມ່ນໃນອະດີດ; ຄວາມຮັກຕ້ອງເປັນສິ່ງອອກເທື່ອເທຣ່ອງ ບໍ່ແມ່ນຢູ່ລ້າໆ.

ພວກເຮົາໄດ້ພົບເຫັນໃນຂໍ້ 4 ວ່າຄວາມຮັກກໍອິດທິນດົນນານ, ສຸພາບອ່ອນຫວານ ແລະເປັນປໂຍດໃນການປະຕິບັດຕໍ່ຄົນອື່ນ. ບໍ່ເຫັນແກ່ຢາກໄດ້ ຫລືອິດສາ ແຕ່ໄວ້ວາງໃຈໃນຄົນອື່ນ. ຄວາມຮັກບໍ່ໄດ້ອວດອ້າງແຕ່ໄດ້ສ້າງໃຫ້ຄົນອື່ນດີ. ຂໍ້ 5 ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າຄວາມຮັກນັ້ນສູງສິ່ງແລະໝັ້ນຄົງ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດໝັ້ນໃຈໄດ້. ຄວາມຮັກບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແຕ່ຕ້ອງຄິດເຖິງຄົນອື່ນສເມີ. ຄວາມຮັກບໍ່ຍອມໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດໃຫ້ຕົນເອງໂມໂຫດ້ວຍເຮັດໃຫ້ມີການປະພຶດອັນບໍ່ສົນຄວນ. ຄວາມຮັກບໍ່ຈິດຈຳຄວາມຜິດ ແຕ່ອະພັຍໃຫ້ຄົນອື່ນຜູ້ເຮັດຜິດຕໍ່ຕົນເອງ.

ຄວາມຮັກບໍ່ຍິນດີເມື່ອມານເຂົ້າມາ ແຕ່ຍິນດີໃນເມື່ອຄວາມຈິງແລະຄວາມຊອບທັມເຂົ້າມາເປັນສູງກາງໃນຊີວິດ (13:6). ຂໍ້ 7 ອາຈານໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍວ່າຄວາມຮັກນັ້ນແນ່ນອນສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມກົດດັນໃນທຸກດ້ານ ແລະເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າວ່າບັນປາຍຈະຈົບລົງຢ່າງຊະນະເລີດ. ຄວາມຮັກມອງເຫັນໃນທາງບວກ ຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫວັງໃນທຸກໆກໍາຣະນີ ເຖິງແມ່ນຈະມີຄວາມກົດດັນຮອບດ້ານ.

3. ຄວາມຮັກຄວນເປັນບຸກຄະລິກລັກສະນະ: (1 ໂກຣິນໂທ 13:9-12)

ອາຈານໂປໂລໄດ້ສລູບເຣື່ອງຂອງພຣະຣາຊທານໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 12:31 ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ແຕ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຄວນສແວງຫາຂອງພຣະຣາຊທານອັນສຳຄັນກວ່ານັ້ນ ແລະເຮົາຈະສະແດງທາງອັນດີຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກແກ່ພວກເຈົ້າ.” ຄຣິສຕຽນທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທຍັງຄິດວ່າແມ່ນເຣື່ອງພາສາແປກໆ, ແຕ່ອາຈານໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມຮັກທີ່ໃຫຍ່ກວ່າທຸກສິ່ງ ມີຂອງພຣະຣາຊທານປາສະຈາກຄວາມຮັກແລ້ວເປັນເໝືອນຣິດຂາດໝໍ້ໄຟ ມີແຕ່ຈອດຢູ່ເທົ່ານັ້ນ, ບໍ່ໄປທາງໃດໄດ້.

ຄວາມຮັກທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 13 ແມ່ນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ (ມາຈາກພາສາກຣີກວ່າ *ອາກາເຢ*). ແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ໄຫລອອກມາຈາກທັມມະຊາດຂອງພຣະເຈົ້າຕ່າງທາກ. ໃນ 1 ໂຍຮັນ 4:7-12, ພວກເຮົາໄດ້ພົບເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຮັກ, ແລະໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາແລ້ວ ຊຶ່ງເປັນພາກສ່ວນໃນຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນ. ໂຍຮັນຍັງກ່າວເພີ່ມວ່າຄວາມຮັກບໍ່ແມ່ນພວກເຮົາໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຮັກພວກເຮົາກ່ອນໂດຍປະທານອົງພຣະເຢຊູເພື່ອຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຄືໄດ້ສລະ ແລະເລີ່ມສ້າງຄວາມສັມພັນອັນດີຕໍ່ຄົນບໍ່ໜ້າຮັກ (ໂຣມ 5:6-10). ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຜີຍໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ຜ່ານທາງຊີວິດທັມມະຊາດຂອງຄຣິສຕຽນ.

ຄວາມຮັກເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນໝັ້ນໃຈແລະມີຄ່າ. ພວກເຮົາເປັນຄົນຜິດບາບ, ໝົດຫວັງ, ປາສະຈາກພຣະເຈົ້າ (ໂຣມ 5). ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກຈຶ່ງໄດ້ປະທານພຣະບຸດຄືພຣະເຢຊູມາຕາຍແທນພວກເຮົາ. ຍ້ອນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ເລືອກຊັ້ນວັນນະພວກເຮົາຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນມີຄ່າ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຮົາ

ໄດ້ຮັບນັ້ນບໍ່ແມ່ນພວກເຮົາເປັນຄົນດີມີສິນທັມເຮັດໄດ້ເອງ ແຕ່ພຣະເຈົ້າມີຄວາມເມດຕາສົງສານຕ່າງຫາກ ຕໍ່ຜູ້ຍອມຕໍ່ພຣະອົງ. ຄວາມຮັກເປັນການກະທຳທີ່ອອກມາຈາກຈິດໃຈ.

ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຢູ່ໃນເວລານີ້ ບໍ່ແມ່ນຢູ່ໃນອະດີດທີ່ຜ່ານໄປ; ຄວາມຮັກນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ ທຸກສິ່ງຢ່າງ. ຄວາມຮັກຢູ່ເໜືອຄວາມຮູ້ສຶກ, ຄວາມເຈັບປວດ, ຫລືຄວາມລຳບາກໃດໆທັງສິ້ນ. ຄວາມຮັກ ອິດທິນດິນນານຢ່າງບໍ່ມີຈຸດຈົບ. ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຮັກ ແລະບໍ່ມີຄວາມຜິດ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າສະ ຖິດຢູ່ນຳຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກໆຄົນ ແລະຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາສະແດງຄວາມຮັກຢ່າງນັ້ນຕໍ່ຄົນອື່ນໆ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ບົດຮຽນວັນນີ້ຄວນເຊື່ອມເຂົ້າໄປໃນຈິດວິນຍານຂອງຄຣິສຕຽນ ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຮັກມີຄວາມໝາຍ ອັນເລິກເຊິ່ງ ເປັນບຸກຄະລິກລັກສະນະ ແລະຄວາມສັມພັນທີ່ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢາກເຫັນເກີດຂຶ້ນໃນຊີ ວິດຂອງພວກເຮົາທຸກຄົນ. ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນໄດ້ໃນເມື່ອພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາຢູ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ ແຕ່ ພວກເຮົາຕ້ອງພັດທະນາສ້າງຄວາມຮັກຢ່າງນີ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ.

ຄວາມຮັກຄວນເປັນພາກສ່ວນຂອງພວກເຮົາໃນຖານະເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມຮັກຄວນເປັນ ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາມີຄວາມສັມພັນກັບຄົນອື່ນ. ຄຸນນະພາບແລະຄຸນນະວຸດທິຂອງຄວາມຮັກຄວນເປັນເໝືອນເວ ລາພວກເຮົາເອົາໝາກຫິນຕື້ມລົງນຳມັນເລີ້ມຈາກການເປັນວົງນ້ອຍໆແລະແຜ່ອອກໄປເປັນວົງໃຫຍ່. ພວກ ເຮົາຄວນອ່ານປຶ້ມ 1 ໂກຣິນໂທ 13 ເປັນປະຈຳ ເພື່ອຈະນຳພາພວກເຮົາໃຫ້ຊອກຫາຄວາມຮັກໃໝ່ໆ ແລະ ຢ່າງມີຄວາມໝາຍເພື່ອຈະໄດ້ສະແດງອອກໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ເຫັນ ໂດຍສະເພາະຂໍ້ 4-8.

ຄຳຖາມ:

11. ທ່ານຄິດວ່າເປັນຫຍັງອາຈານໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າຄວາມຮັກໃຫຍ່ກວ່າຂອງພຣະຣາຊທານທຸກຢ່າງ?
12. ເປັນຫຍັງການມີຄວາມຮັກຈຶ່ງຂາດໄປໃນຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນໃນທຸກວັນນີ້?
13. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນໃນການສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນ?
14. ຊີວິດຂອງພວກເຮົາຈະມັ່ງຄັ້ງຂຶ້ນໃນເມື່ອພວກເຮົາຈະເຮັດອັນໃດກໍຄິດເຖິງຄວາມຮັກຕາມພຣະຄຳ ພິສິດສອນ?
15. ເປັນຫຍັງອົງພຣະເຢຊູສອນໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນເພື່ອພວກເຮົາຈະຮູ້ຈັກວ່າພວກເຮົາ ເປັນສາວິກຂອງພຣະອົງ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມຫວັງຂອງການຄືນພຣະຊົນ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ໂກຣິນໂທ 15: 3-20, 35-44, 50-57

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: 1 ໂກຣິນໂທ 15

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພວກເຮົາສາມາດໝັ້ນໃຈໃນຄວາມຫວັງເພາະພຣະເຢຊູຊົງຄືນພຣະຊົນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ການຄືນພຣະຊົນແລະການຈະກັບມາຂອງພຣະຄຣິດໃຫ້ຄວາມຫວັງຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອດຳເນີນຊີວິດຢ່າງໝັ້ນໃຈໃນຄວາມຫວັງເພາະການຄືນພຣະຊົນ.

ອ່ານລວບ: ການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູໃຫ້ຄວາມຫວັງວ່າອິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດຊະນະທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະປະເຊີນໃນຊີວິດ, ແລະໃຫ້ມີຄວາມແນ່ໃຈວ່າພຣະເຢຊູຈະໃຫ້ພວກເຮົາຄືນຈາກຄວາມຕາຍໃນອະນາຄົດ.

ຄຳນຳ

ການຮັບໃຊ້ອັນນຶ່ງຂອງບັບຕິສໃນເທັກຊັສແມ່ນໜ່ວຍຊ່ວຍຟື້ນຈາກພັຍໂດຍນັກຮຽນທີ່ມີຊື່ວ່າ BOUNCE. ນັກຮຽນມັກຍົມພາກັນໄປຮັບໃຊ້ໃນເຂດທີ່ເກີດຄວາມເສັງຫາຍເພາະພັຍທັມມະຊາດ. ຣະດູພັກຮ້ອນຂອງປີທີ່ຜ່ານມາ, ພວກນັກຮຽນໄດ້ໄປຊ່ວຍໃນເຂດແຄມທະເລຂອງເທັກຊັສທີ່ຖືກລົມພະຍຸຮາວີ, Harvey.

ຄຳຂວັນຂອງກຸ່ມຊ່ວຍເຫລືອນີ້ແມ່ນ: "ໃຫ້ຄວາມຫວັງ, ສ້ອມແປງບ້ານ, ສະແດງພຣະຄຣິດ." ຄວາມຫວັງຂອງໜ່ວຍຊ່ວຍຟື້ນຈາກພັຍສຳລັບຊາວບ້ານທີ່ຖືກພັຍແມ່ນອອກມາຈາກພຣະຄຳຊົງພົບໃນບົດຮຽນນີ້. ໂປໂລເຕືອນຊາວໂກຣິນໂທ ໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 15 ວ່າເພາະການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູ, ພວກເຮົາສາມາດດຳເນີນຊີວິດໄດ້ຢ່າງໝັ້ນໃຈໃນຄວາມຫວັງ, ບໍ່ວ່າຊີວິດຈະເຕັມໄປດ້ວຍອຸປະສັກຕ່າງໆກໍຕາມ.

1. ຄວາມໝາຍຂອງການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະຄຣິດ: (1 ໂກຣິນໂທ 15: 3-20)

ຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທມີຄວາມສັບສົນກ່ຽວກັບການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູ ແລະຄວາມໝາຍສຳຄັນສຳລັບຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍ. ໂປໂລໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄືນພຣະຊົນແທ້ແລະການຄືນພຣະຊົນຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອມີຄວາມຫວັງໃນປັດຈຸບັນແລະໃນອະນາຄົດ; ພຣະເຢຊູໄດ້ຕາຍແທນຄວາມບາບຂອງມະນຸດ ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ພຣະອົງຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ. ການຕາຍ, ການຖືກຝັງໄວ້, ແລະການຄືນພຣະຊົນເປັນເລື່ອງສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຄວາມເຂົ້າໃຈແລະນິເດດໃນຄວາມເຊື່ອ; ພຣະຄຣິດໄດ້ຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ (ຂໍ້ 3).

ເລີ້ມຈາກອາດາມແລະເອວາ, ມະນຸດມີບັນຫາທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂ, ແລະບັນຫານັ້ນຄືຄວາມຜິດບາບ. ມະນຸດໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ມະນຸດໄດ້ໃຊ້ເສຣີພາບເພື່ອເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພຣະຄໍາພີໄດ້ບອກວ່າ ທຸກຄົນໄດ້ເຮັດບາບແລະທ່າງຈາກຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າ (ໂຣມ 3: 23), ແລະໂທດຂອງຄວາມບາບຄືຄວາມຕາຍ (ໂຣມ 6: 23). ແຕ່ຂອງພຣະຣາຊທານຈາກພຣະເຈົ້າຄືຊີວິດນິຣັນໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ. ອີງຕາມຄວາມຍຸດຕິທັມຂອງພຣະເຈົ້າ, ທຸກຄົນທີ່ເຮັດບາບຕ້ອງຕາຍ; ແຕ່ອີງຕາມຄວາມຮັກແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ, ພວກເຮົາສາມາດເປັນຜູ້ຊອບທັມໄດ້ໃນພຣະຄຣິດ (2 ກອທ 5: 21). ພຣະຄຣິດຊົງຕາຍເພື່ອຮັບໂທດແທນພວກເຮົາ; ເວລາພວກເຮົາເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ, ຄວາມບາບຖືກລົບລ້າງ; ພຣະອົງຊົງອະພິພວກເຮົາ, ແລະປົດປ່ອຍເຮົາໃຫ້ມີເສຣີຈາກອຳນາດຂອງຄວາມບາບ.

ພຣະເຈົ້າຊົງບັນດານໃຫ້ພຣະເຢຊູຄຣິດມາຈາກຄວາມຕາຍເພື່ອຢັ້ງຢືນວ່າ: 1. ພຣະເຢຊູໄດ້ລົງມາຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອສ້າງສອນຄວາມຈິງ, 2. ການຖວາຍບູຊາຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກຮັບແລ້ວ, 3. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງອະພິພວກເຮົາແລ້ວ (ໂຣມ 4: 23), 4. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊະນະຄວາມບາບແລະຄວາມຕາຍ, 5. ໃນພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາສາມາດມີຊີວິດຕລອດໄປເປັນນິດ (ໂຍຮັນ 5: 21-29) ເຖິງວ່າຮ່າງກາຍຈະຕ້ອງຕາຍໃນວັນນຶ່ງ; ທຸກຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກະທຳແມ່ນເປັນໄປຕາມທີ່ພຣະຄໍາພີໄດ້ກ່າວໄວ້.

ການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູເປັນຄວາມຈິງ; ຫລາຍຄົນໄດ້ຢູ່ກິນກັບພຣະອົງຫລັງຈາກທີ່ຊົງຄືນມາ; 500 ຄົນໄດ້ເປັນພຍານໃນເຣື່ອງນີ້(1 ກອທ 15: 5-9). ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຫວັງກັບພວກເຮົາ ແລະພວກເຮົາສາມາດປະເຊີນໄດ້ທຸກຢ່າງເພາະພຣະເຈົ້າຊົງສັດຊື່ແລະຊົງມີຣິດອຳນາດ ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກສາວິກລ່ວງໜ້າວ່າພຣະອົງຈະຕ້ອງຕາຍ ແລ້ວຈະເປັນຄືນມາ. ພຣະອົງບອກວ່າ, ເພາະເຮົາມີຊີວິດຢູ່ ພວກທ່ານຈະມີຊີວິດເໝືອນກັນ(ໂຍຮັນ 14: 19). ພຣະເຢຊູຊົງຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍໃນວັນທີສາມ ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ບອກໄວ້ (1 ກອທ 15: 4); ສະນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມຫວັງວ່າໃນວັນນຶ່ງພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຄືນມາ; ຊີວິດຫລັງຄວາມຕາຍເປັນເຣື່ອງທີ່ແນ່ນອນ ເພາະພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຊະນະຄວາມຕາຍ.

2. ຮ່າງກາຍທີ່ເປັນຄືນມາ: (1 ໂກຣິນ ໂທ 15: 35-49)

ໃນຕອນນີ້ ໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງຮ່າງກາຍທີ່ເປັນຄືນມາ. ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າ, ຄົນຕາຍຈະເປັນຄືນມາໄດ້ຢ່າງໃດ? ໂປໂລໃຊ້ຮູບພາບເຣື່ອງການປູກຝັງເພື່ອຊ່ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈ. ເວລາເມັດຖືກຫວ່ານລົງ, ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ປະທານຕົ້ນແກ່ເມັດນັ້ນ(ຂໍ້ 38). ຮ່າງກາຍທີ່ເປັນຄືນມາຈະມີລັກສະນະພິເສດ, ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ຮ່າງກາຍສຳລັບສວັນ ຊຶ່ງແຕກຕ່າງກັບຮ່າງກາຍສຳລັບແຜ່ນດິນໂລກ. ໂປໂລຕອບວ່າຮ່າງກາຍທີ່ຕາຍເປັນໄດ້ເກີດມາຈາກອາດາມ ແຕ່ຮ່າງກາຍສວັນຈະມີຮູບຮ່າງເໝືອນຮ່າງກາຍທີ່ເປັນຄືນມາຂອງພຣະຄຣິດ; ປັດຈຸບັນເຮົາມີຮ່າງກາຍທີ່ເໝາະສົມກັບໂລກນີ້, ໃນຄາວໜ້າພວກເຮົາຈະມີຮ່າງກາຍທີ່ເໝາະສົມກັບສວັນ.

ສິ່ງສຳຄັນພຣະເຈົ້າຈະປ່ຽນແປງພວກເຮົາຈາກສະພາບທີ່ເຫັນຢູ່ໃນໂລກນີ້; ຮ່າງກາຍທີ່ອ່ອນເພັງເວລາຖືກຝັງໄວ້ ຈະເປັນຄືນມາດ້ວຍກຳລັງແລະຊີວິດ ແລະຈະບໍ່ມີການເປື້ອຍເນົາ. ພວກເຮົາຕາຍແບບບໍ່ມີສະງ່າຣາ

ສີ, ແຕ່ຈະເປັນຄືນມາແບບສະງ່າຮາສີ; ພວກເຮົາຈະມີຮ່າງກາຍຝ່າຍວິນຍານເພື່ອຈະມີຊີວິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ (1 ກຣທ 15: 40; 42-44; 45-49). ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈທຸກຢ່າງໄດ້ໃນປັດຈຸບັນ ແຕ່ພວກເຮົາພໍຮູ້ໄດ້ວ່າຮ່າງກາຍທີ່ເປັນຂຶ້ນມາຈະສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ເມື່ອເບິ່ງຮ່າງກາຍທີ່ເປັນຄືນມາຂອງພຣະຢຊູ.

3. ຄວາມເລິກລັບເຣື່ອງການເປັນຄືນມາ: (1 ໂກຣິນໂທ 15: 50-57)

ໃນພຣະທັມຕອນນີ້, ໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍຄວາມລັບເລິກຂອງການເປັນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍຊຶ່ງຈະເກີດຂຶ້ນເວລາພຣະຄຣິດສະເດັດກັບມາຄັ້ງທີສອງ (15: 52; 1 ທຊນ 4: 13-18). ຂໍ້ 51, ໂປໂລເວົ້າວ່າ, "ນີ້ແຫລະ, ເຮົາມີຂໍ້ລັບເລິກບອກພວກເຈົ້າວ່າ ເຮົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ລ່ວງລັບໄປໝົດທຸກຄືນ ແຕ່ເຮົາທັງຫລາຍຈະຖືກຊົງປ່ຽນແປງໃໝ່ໝົດທຸກຄືນ." ຄວາມຈິງແລ້ວຄືນໃນຢູດາຕອນນີ້ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບຊີວິດຫຼັງຈາກຄວາມຕາຍ; ພວກຟາຣີຊາຍເຊື່ອເຣື່ອງຊີວິດຫຼັງຈາກຄວາມຕາຍ ແຕ່ພວກຊາດູກາຍຈະບໍ່ເຊື່ອໃນເຣື່ອງນີ້.

ພຣະເຢຊູໄດ້ສຳແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຊີວິດຫຼັງຄວາມຕາຍນັ້ນມີແທ້ແລະພຣະອົງເອງໄດ້ເປັນແບບຢ່າງເພາະໄດ້ຢູ່ກິນກັບພວກສາວິກເປັນເວລາເຖິງສິ້ນສຸດວັນຫຼັງຈາກທີ່ຊົງເປັນຄືນມາ. ໂປໂລບອກວ່າສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍຄາດຄິດກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ແລະການເປັນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍມີຈິງແທ້ ຮ່າງກາຍທີ່ເປັນຄືນມາຈະແຕກຕ່າງຈາກຮ່າງກາຍທີ່ເຫັນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ແລະຜູ້ເຊື່ອທຸກຄືນຈະມີປະສົບການເພາະພຣະເຈົ້າຈະປ່ຽນແປງຮ່າງກາຍມະນຸດ ແລະຮ່າງກາຍໃໝ່ຈະມີຄຸນພາບແລະຂອບເຂດໃໝ່.

ວັນນັ້ນຈະມາເຖິງເມື່ອຜູ້ເຊື່ອທີ່ຕາຍແລ້ວກ່ອນພຣະເຢຊູກັບມາຈະໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງແລະຈະເປັນຄືນມາ; ຜູ້ເຊື່ອທີ່ມີຊີວິດຢູ່ເມື່ອພຣະອົງກັບມາຈະຖືກຮັບຂຶ້ນໄປແລະຮ່າງກາຍຈະປ່ຽນແປງເປັນຮ່າງກາຍສວັນ (1 ກຣທ 15: 51-57; 1 ທຊນ 4: 15-17). ຜູ້ເຊື່ອທັງໝົດຈະຖືກປ່ຽນແລະຈະພົບກັບພຣະຄຣິດແລະຈະຢູ່ກັບພຣະອົງຕາຍໄປ ທຸກຢ່າງຈະປ່ຽນພຽງຊົ່ວຂະນະດຽວ; ຮ່າງກາຍທີ່ເປື້ອຍເນົາຈະປ່ຽນເປັນຮ່າງກາຍທີ່ບໍ່ເປື້ອຍເນົາ; ສິ່ງທີ່ອ່ອນແອຈະເຂັ້ມແຂງ; ສິ່ງທີ່ມະຊາດຈະເປັນວິນຍານ (1 ກຣທ 15: 42-44); ກາຍທີ່ຕາຍ ຈະເປັນກາຍທີ່ຕາຍບໍ່ເປັນ; "ຄວາມຕາຍໄດ້ຖືກເຖິງປະຣາຊັຍແລ້ວ" (15: 53-57).

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ:

ການຕາຍຂອງພຣະເຢຊູຊ່ວຍໃຫ້ການໄຖ່ແລະການປ່ຽນແປງເປັນໄປໄດ້. ພຣະເຢຊູໄດ້ຫຼັງເລືອດເພື່ອໄຖ່ຄວາມຜິດບາບ ແລະໂທດຂອງຄວາມບາບຄືຄວາມຕາຍ. ພຣະເຢຊູຊົງຕາຍແທນພວກເຮົາ ແລະຊົງຊຳຮະລ້າງຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ. ການຄືນເປັນມາໄດ້ທຳລາຍອຳນາດຂອງຄວາມບາບແລະຄວາມຕາຍ. ຄວາມບາບແລະຄວາມຕາຍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະແຍກຜູ້ເຊື່ອອອກຈາກຄວາມຮັກ, ຮິດເດດ, ແລະການຊົງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຊົງບັນດານໃຫ້ພຣະເຢຊູຄືນມາຈາກຕາຍເພື່ອໃຫ້ຫລາຍຄືນໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າການເປັນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍຂອງພຣະອົງແມ່ນເຣື່ອງຈິງ.

ໃນພຣະເຢຊູພວກເຮົາໄດ້ຮັບການອະພັຍ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຢູ່ໃນພວກເຮົາຜ່ານພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ; ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຊີວິດມີຮັນທີ່ຈະບໍ່ເປື້ອຍເນົາ. ພຣະເຢຊູຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ຊະນະການທົດລອງແລະຄວາມຜິດບາບ. ເວລາຮ່າງກາຍນີ້ຕາຍໄປ, ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ຮ່າງກາຍໃໝ່ທີ່ມີສະງ່າຣາສີ; ນັ້ນຄືຮ່າງກາຍສຳລັບສວັນຊຶ່ງທີ່ນັ້ນບໍ່ມີຄວາມບາບ. ສະນັ້ນຈຶ່ງມີຄວາມຫວັງ. ພຣະເຈົ້າຊົງຊະນະແລ້ວ ແລະພວກເຮົາກຳລັງລໍຄອຍເພື່ອຈະໄປເຖິງຫລັກຊັຍຄືສວັນສະຖານ. ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າສຳລັບຂອງຂວັນອັນມີຄ່າ (2 ກອບ 9: 15).

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍຂອງພຣະເຢຊູຈຶ່ງສຳຄັນສຳລັບພວກເຮົາ?
2. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບທ່ານ ຊຶ່ງເກີນຄຳອະທິບາຍ? ຄວາມສົງສັຍຂອງຄົນອື່ນເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານສັ່ນສະເທືອນບໍ່? ເປັນຫຍັງ?
3. ການຕາຍແລະການເປັນຄົນມາຂອງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ທ່ານມີທັສນະແນວໃດກ່ຽວກັບຄຣິສຕຽນທີ່ໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ? ທ່ານຄິດແນວໃດໃນການທີ່ຕົວເອງກໍຈະຕ້ອງຕາຍໄປໃນວັນນຶ່ງ?
4. ເປັນຫຍັງຫລາຍຄົນບໍ່ຕື່ນເຕັ້ນເຮືອງການເປັນຄົນມາຂອງພຣະເຢຊູ? ສິ່ງນີ້ຄວນຈະເປັນເຮືອງທີ່ໜ້າຕື່ນເຕັ້ນສເມີໄປບໍ່?
5. ເວລາຄິດເຖິງຮ່າງກາຍໃໝ່ທີ່ຈະໄດ້ຮັບ ທ່ານມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນແນວໃດແດ່?
6. ການເປັນຄົນມາຂອງພຣະເຢຊູຊ່ວຍໃຫ້ຄວາມຫວັງໃນຊີວິດຄຣິສຕຽນແຕ່ລະວັນຢ່າງໃດແດ່?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 8

ຮັບໃຊ້ຖາມກາງຄວາມທຸກລຳບາກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ໂກຣິນໂທ 1: 1-11

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 2 ໂກຣິນໂທ 1: 1-11

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າເລົ່າໂລມເຮົາຍາມລຳບາກເພື່ອເຮົາຈະສາມາດເລົ່າໂລມຄົນອື່ນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ການເລົ່າໂລມທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຈະເປັນຄວາມຫວັງໃຫ້ຜູ້ອື່ນໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອການເລົ່າໂລມທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າຈະເປັນຄວາມຫວັງໃຫ້ຜູ້ອື່ນ.

ອ່ານລວບ: ໂປໂລເຂົ້າໃຈຄວາມທຸກລຳບາກເພາະຂ່າວປະເສີດໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ຮິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າໄຫລຜ່ານຊີວິດລາວໄປເປັນພຣະພອນແລະກຳລັງໃຈໃຫ້ຄົນອື່ນໆ.

ຄຳນຳ

ໃນປີ 1917, ແມ່ຂອງແມ່ຕູ້ຂ້ອຍໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍເຖິງຄອບຄົວທີ່ນິວຢອກ; ເພິ່ນໄດ້ບໍລິຍາຍເຖິງປະສົບການແລະທົວທັດທີ່ຮັດໂກໂລຣາໂດໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນແລະສາມິໄດ້ເລີ່ມການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ; ນີ້ແມ່ນພາກສ່ວນນຶ່ງຂອງຈົດໝາຍ:

ພວກເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍິນເຮືອງບາບີຄົວບໍ່? ພວກຂ້ອຍກໍບໍ່ເຄີຍຄືກັນ. ຄົນຢູ່ແຖວນີ້ໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນເໝືອນຢ່າງໄປປົກນົກ; ເຂົາເຈົ້າຊຸດຫລຸມເລິກປະມານສີ່ພິດ ຄູນ ສິບສອງພິດເພື່ອດັງໄຟ; ເມື່ອໄຟເປັນຖ່ານແດງແລ້ວພວກເພິ່ນກໍເອົາທັງໃສ່ ແລະຫລັງຈາກນັ້ນກໍເອົາເນື້ອເປັນໂຄ້ນທີ່ຫາມາໄດ້ໃສ່ທັງນັ້ນ; ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາເຈົ້າໃຊ້ຊ່ວນເຫລັກແຫລມປັ້ນເນື້ອຫລາຍໆເທື່ອ ແລະໃນທີ່ສຸດເຂົາເຈົ້າຖິ້ມເນື້ອທັງໝົດໃສ່ອ່າງທີ່ເຕັມດ້ວຍຝຸ່ນກາເຟທີ່ກຳລັງຮ້ອນໆຢູ່.

ໃນສັມຍນີ້ພວກເຮົາໃຊ້ເທກ, ອີແມວ, ອີໂມຈີ, ແລະທວິດ, ການໄດ້ຮັບຈົດໝາຍຈາກຄົນທີ່ເຮົາຮັກຖືວ່າເປັນເຮືອງຜິດທັມມະດາ. ຂ້ອຍຄິດເຖິງຈົດໝາຍຂອງໂປໂລທີ່ຂຽນຈາກຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຜູ້ເຊື່ອທີ່ເພິ່ນຮັກ; ໂປໂລມີເຮືອງສຳຄັນທີ່ຢາກຈະບອກເຖິງສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ເພິ່ນກຳລັງຢູ່. ຈົດໝາຍອາດຈະມາຈາກເມືອງຟິລິບປອຍໃນປີ ຄ.ສ 54 ຫລື 55 ເພື່ອສ້າງສອນຄຣິສຕະຈັກເຮືອງສຳຄັນ; ໃນນັ້ນມີຄຳທຸນໃຈວ່າຄຣິສຕຽນສາມາດມີຄວາມຫວັງແລະສາມາດໄດ້ຮັບການເລົ່າໂລມໃນຂະນະທີ່ກຳລັງຢູ່ໃນຄວາມທຸກລຳບາກ.

1. ຈາກບັນຫາສູ່ຈຸດປະສົງ: (2 ໂກຣິນໂທ 1:14)

ໃນສັດຕະວັດທີນຶ່ງ ຈົດໝາຍຈະເປັນໃນທຳນອງນີ້: ຜູ້ສິ່ງ, ຄຳທັກທາຍ, ແລະຄຳຂອບໃຈ. ເວລາຂຽນເຖິງຕີໂມທຽວ, ຜູ້ຝຶກງານຂອງເພິ່ນ, ໂປໂລຈະແນະນຳຕົວເອງວ່າ "ສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຕາມນ້ຳພຣະທັຍ

ຂອງພຣະເຈົ້າ" (1: 1); ຄົນທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທມັກຖາມວ່າໂປໂລແມ່ນຜູ້ໃດ. ໂປໂລເອງຮູ້ດີກ່ຽວກັບຄຣິສຕະ ຈັກທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທ ໂດຍສເພາະເຮືອງນິສັຍແລະຈຸດອ່ອນ, ແລະພວກເຂົາເຈົ້າມັກເຊື່ອແລະແລ່ນນຳຫຼັງ ພວກຄຣູສອນປອມ ຄຣູສອນປອມໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກແບ່ງແຍກໂດຍການສອນພຣະຄຳຢ່າງບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ໂດຍການຮຽກຮ້ອງຄຳຈ້າງ, ແລະໂດຍປະຕິເສດຄຳສອນຂອງໂປໂລ; ຫລາຍຄັ້ງພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດການ ເປັນອັດສາວິກຂອງໂປໂລ, ເພາະເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮ່ວມຢູ່ໃນສາວິກຈຳນວນສິບສອງຄົນໃນຕອນຕົ້ນ.

ຈິດໝາຍຂອງໂປໂລສິ່ງເຖິງ "ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ;" ຄຣິສຕະຈັກຄືບ່ອນເຕົ້າໂຮມຂອງຜູ້ເຊື່ອເພື່ອຈະ ຟັງສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ; ໂປໂລເອີ້ນເຂົາເຈົ້າວ່າ "ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ" ເຖິງຄຣິສຕະຈັກຈະມີບັນຫາ. ຄຣິສ ຕຽນຍັງມີບັນຫາຢູ່ ແຕ່ເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໄຖ່ແລ້ວ; ນີ້ຄືຄວາມແຕກຕ່າງກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ຈິດໝາຍນີ້ຈະ ຖືກນຳໄປອ່ານໃນຫລາຍຄຣິສຕະຈັກ, ແຕ່ເປົ້າໝາຍໃຫຍ່ແມ່ນຄຣິສຕະຈັກໂກຣິນໂທ; ຄວາມຈິງແລ້ວ ຄຣິສ ຕະຈັກແຫ່ງອື່ນໆໃນຂົງເຂດນັ້ນສາມາດທີ່ຈະປັນພຍານເຮືອງສ່ວນຕົວຂອງໂປໂລ.

ການທັກທາຍອີກຢ່າງໜຶ່ງໃນຈິດໝາຍທີ່ໂປໂລມັກໃຊ້ແມ່ນເວົ້າເຖິງ "ພຣະຄຸນ" ແລະ "ສັນຕິສຸກ," ເພື່ອພວກ ຜູ້ອ່ານທັງຫລາຍ, ຊຶ່ງມາຈາກຄວາມສັມພັນຂອງຜູ້ເຊື່ອແລະພຣະເຈົ້າຜ່ານທາງພຣະຄຣິດ (1: 2). ໃນທີ່ນີ້, ໂປໂລອາດຈະບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງຊາວໂກຣິນໂທ, ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຊົງເລົ່າໂລມແລະໄດ້ ຊົງປົດປ່ອຍລາວຈາກຄວາມລຳບາກ (1: 3-4). ເບິ່ງອີກມຸມໜຶ່ງ, ພຣະທັມ 2 ໂກຣິນໂທ ອາດຈະແຕກຕ່າງ ຈາກຈິດໝາຍສະບັບອື່ນໆຂອງໂປໂລເພາະເພິ່ນເນັ້ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຜ່ານຕົວເອງ ແທນທີ່ຈະເວົ້າເຖິງ ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດຜ່ານຊາວໂກຣິນໂທ; ຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງໂປໂລແລະຄຣິສຕະຈັກໂກຣິນໂທ ອາດຈະຖືກຄຸງໃນຕອນນີ້. ຄຣິສຕຽນທີ່ໂກຣິນໂທ, ແລະຄຣິສຕຽນໃນສມັຍນີ້, ມັກຄິດວ່າຄົນທີ່ດຳເນີນຊີ ວິດໂດຍການນຳຂອງພຣະວິນຍານຈະບໍ່ມີບັນຫາໃນຊີວິດ; ການທີ່ໂປໂລຕ້ອງຕໍ່ສູ້ກັບອຸປະສັກຢ່າງຫລວງ ຫລາຍເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຄິດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ນຳໂປໂລແລະການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ.

ໃນ 2 ໂກຣິນໂທ 11: 23-33, ໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມລຳບາກຫລາຍໆຢ່າງ (ການຈຳຈອງ, ການຖືກຕີ, ການຖືກຂວ່າງກ້ອນຫີນ, ການຖືກເຮືອຫລົ້ມ, ການອິດນອນ, ຄວາມຫິວ, ແລະອື່ນໆ). ແຕ່ໃນຈິດໝາຍ ກ່ອນນີ້ ໂປໂລໄດ້ສອນວ່າຄວາມລຳບາກຂອງທ່ານເປັນສິ່ງຈຳເປັນ ເພື່ອທ່ານ "ຈະສາມາດໄດ້ເລົ່າໂລມໃຈ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ" ໂດຍຄວາມເມດຕາແລະການຊົງເລົ່າໂລມຈາກພຣະເຈົ້າ (1: 3-4). ພວກເຮົາມັກຄິດວ່າ ຄວາມເລົ່າໂລມແມ່ນການທີ່ບໍ່ມີສິ່ງເຮັດໃຫ້ເສົ້າໃຈ; ແຕ່ໃນທີ່ນີ້ ໂປໂລເວົ້າເຖິງຄວາມເລົ່າໂລມເຖິງແມ່ນຈະ ມີບັນຫາ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລົ່າໂລມໂປໂລຕັ້ງແຕ່ເລີ້ມຕົ້ນການຮັບໃຊ້ຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ (ກິຈການ 22: 14-21) ໃນ 2 ໂກຣິນໂທ 12: 9, ພຣະເຈົ້າຊົງບອກໂປໂລວ່າພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງພຽງພໍຖ້າມາກາງບັນ ຫາທີ່ສ້າງຄວາມເສົ້າໃຈໃຫ້ກັບເພິ່ນ; ພຣະເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍໂປໂລຈາກພັຍອັນຕະລາຍຫລາຍໆຄັ້ງ.

2. ຈາກຄວາມງຽບສູງຄວາມເລົ່າໂລມ: (2 ໂກຣິນໂທ 1:5-7)

ໂປໂລໃຊ້ຄຳວ່າ "ຄວາມທຸກລຳບາກ" ເພື່ອບອກເຖິງທຸກຮ້ອນ, ການເຈັບປວດ, ຫລືການຕາຍ. ໂປໂລປຽບຄວາມທຸກລຳບາກຂອງທ່ານໃສ່ຄວາມທຸກລຳບາກຂອງພຣະຄຣິດ ເພາະພຣະອົງໄດ້ລຳບາກເພື່ອຄົນອື່ນໆ ຈະໄດ້ພົ້ນ. ພຣະຄຣິດຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຕ່ຍອມຮັບຄວາມທຸກລຳບາກ, ຍອມຕາຍ, ແລະຖືກໃຫ້ເປັນຄົນມາເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຄວາມພົ້ນແລະຊີວິດນິຣັນໃນພຣະເຈົ້າ. ໂດຍຄວາມລຳບາກຂອງໂປໂລ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳແດງຣິດອຳນາດ ແລະຂ່າວປະເສີດໄດ້ຖືກຂຍາຍກວ້າງອອກໄປ (ຟລປ 1: 12-14). ການຖືກຈຳຈອງທີ່ກຸງໂຣມເຮັດໃຫ້ທະຫານໂຣມຫລາຍຄົນໄດ້ຮູ້ຂ່າວປະເສີດ; ການຂົ່ມເຫງຄຣິສຕຽນຂອງຄົນຍິວເຮັດໃຫ້ໂປໂລໄດ້ຢູ່ເມືອງໂກຣິນໂທເປັນເວລາດົນ ແລະໄດ້ຕັ້ງຄຣິສຕະຈັກໃໝ່ (2 ກອທ 1: 6; ກຈກ 18: 1-11).

ຊາວໂກຣິນໂທອາດຈະບໍ່ມີຄວາມທຸກລຳບາກໃນຂະນະທີ່ໂປໂລຂຽນຈົດໝາຍສະບັບນີ້, ແຕ່ມື້ນຶ່ງເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງພົບກັບບັນຫານີ້. ໂປໂລບໍ່ໄດ້ສອນວ່າຄວາມທຸກລຳບາກແມ່ນເຄື່ອງໝາຍຂອງການເຕີບໃຫຍ່ຜ່າຍວິນຍານ ແລະທ່ານບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍວ່າເປັນຫຍັງພວກເຮົາຕ້ອງພົບຄວາມທຸກລຳບາກ; ແຕ່ໂປໂລຂຽນວ່າຄວາມທຸກລຳບາກໄດ້ນຳທ່ານໃຫ້ເຊື່ອວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ດຽວ ແລະໄດ້ຜ່ານອຸປະສັກດ້ວຍກຳລັງຂອງພຣະອົງ. ທຸກຄົນທີ່ເຫັນຄວາມລຳບາກຂອງໂປໂລ ໄດ້ເຫັນຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ຮັບບົດຮຽນເຣື່ອງຄວາມອິນທິນເພື່ອຈະຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມທຸກລຳບາກ.

ຄວາມຍ້ານ ແລະຄວາມຂົ່ມຂື່ນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ຈຳເປັນ ເພາະພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສອນພວກສາວິກໄວ້ແລ້ວວ່າການຖືກຂົ່ມເຫງຈະມີກັບຜູ້ເຊື່ອ (ຢຣ 15: 20; 16: 33). ໂປໂລຍິນດີກັບໂອກາດທີ່ໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະຄຣິດດີຂຶ້ນໂດຍການແບ່ງປັນເຣື່ອງຄວາມທຸກລຳບາກຂອງທ່ານ (ຟລປ 3: 10). ທຸກວັນນີ້ ພວກເຮົາສາມາດອິດທິນກັບຄວາມລຳບາກເພາະພວກເຮົາຮູ້ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ (ໂຣມ 8: 28). ພຣະເຈົ້າຊົງຊ່ວຍໄພພົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ຜ່ານຄວາມທຸກລຳບາກ; ເວລາພວກເຮົາຢູ່ໃນຄວາມລຳບາກ, ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການເລົ່າໂລມຈາກພຣະເຈົ້າ; ພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າມີພຽງພໍສຳລັບທຸກສະພາບການໃນຊີວິດຂອງຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍ.

3. ຈາກການໝົດຫວັງສູ່ການປົດປ່ອຍ: (2 ໂກຣິນໂທ 1:8-11)

ໂປໂລເວົ້າເຖິງປະສົບການໃນແຂວງອາເຊັງຊິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍເພິ່ນຈາກຄວາມຕາຍ ເພື່ອເປັນບົດຮຽນ (1: 8 ແລະຕໍ່ໄປ). ໂປໂລບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມລະອຽດໃນເຣື່ອງນີ້ ຊຶ່ງເປັນເຣື່ອງໜັກໃຈຈົນເຫລືອກຳລັງ ເພາະທ່ານຕັ້ງໃຈຈະບອກເຖິງການປົດປ່ອຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂປໂລແລະຄະນະຄິດວ່າຈະບໍ່ລອດ ແລະຄິດວ່າສິ່ງນັ້ນຈະເປັນອຸປະສັກຂອງການປະກາດກັບຊາວຕ່າງຊາດ. ໂປໂລບໍ່ໄດ້ເພິ່ງໃນຕົວເອງ ແຕ່ "ໄວ້ໃຈໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນທັງປວງຄົນມາຈາກຕາຍ (1: 9). ການເລົ່າໂລມແລະການປົດປ່ອຍຂອງພຣະເຈົ້າພຽງພໍກັບນ້ຳໜັກຂອງຄວາມລຳບາກ. ການປົດປ່ອຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນຄາວນີ້ ໃຫ້ຄວາມໝັ້ນໃຈແກ່ໂປໂລວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງປົດປ່ອຍທ່ານຈາກບັນຫາໃນຄາວຕ່ຽງໄປ (2 ກອທ 1: 10).

ການອ້ອນວອນເປັນປັດຈັຍສຳຄັນສຳລັບໂປໂລ. ໂປໂລມັກເວົ້າເຖິງການອ້ອນວອນເພື່ອຄຣິສຕະຈັກໃນຈິດ

ໝາຍຂອງທ່ານ. ໂປໂລຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັບຟັງຄໍາອ້ອນວອນຂອງຄຣິສຕະຈັກສໍາລັບທ່ານແລະຄະນະ (2 ກອທ 1: 11). ທ່ານໄດ້ຂໍໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກອ້ອນວອນເພື່ອທ່ານແລະຜູ້ເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິດທັງຫຼາຍ.

ການມີສ່ວນໃນຄວາມທຸກລໍາບາກ ແລະການເລົ່າເຣື່ອງສູ່ກັນຟັງສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງບຸກຄົນເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ນັ້ນຄືເຈຕນາຂອງໂປໂລໃນການເວົ້າເຣື່ອງຄວາມລໍາບາກຄັ້ງໃຫຍ່ທີ່ແຂງອາເຊັ່ນນັ້ນ. ທ່ານຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງທຳງານໃນພວກເຂົາໃນຂະນະທີ່ເຂົາໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອທ່ານ. ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ໂປໂລມີເຈຕນາທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບກຽດຈາກຊີວິດຂອງຕົນ. ໂປໂລຢາກໃຫ້ຊາວໂກຣິນໂທເຊື່ອວາງໃຈໃນຕົວທ່ານໃນຖານະອັຄສາວົກຂອງພຣະຄຣິດ; ຄວາມເປັນນ້ຳໜຶ່ງໃຈດຽວຈະນຳພຣະກຽດໃຫ້ພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສແວງຫາຄວາມທຸກລໍາບາກ ຫລືຍິນດີຕ້ອນຮັບມັນ, ແຕ່ພວກເຮົາກໍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງແລ່ນໜີຄວາມທຸກລໍາບາກ ເພາະພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດເດດຊົງສາມາດທີ່ຈະຊ່ວຍເຮົາຫລືປົດປ່ອຍພວກເຮົາຈາກຄວາມລໍາບາກນັ້ນໆ. ຄຣິສຕຽນບາງຄົນຮີບແລ່ນໜີເມື່ອເຫັນບັນຫາແຕ່ໄກ; ການປະພຶດຂອງພວກເຮົາບອກເຖິງຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ; ຖ້າເຮົາເຫັນວ່າພຣະອົງຊົງເຂັ້ມແຂງ, ແຕ່ຊົງບໍ່ດີ, ພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ວາງໃຈໃນພຣະອົງ; ຖ້າພວກເຮົາເຫັນວ່າພຣະອົງຊົງດີຫຼາຍ, ແຕ່ຊົງບໍ່ເຂັ້ມແຂງ, ພວກເຮົາກໍບໍ່ວາງໃຈວ່າພຣະອົງຈະຊົງສາມາດອຸ້ມຊູເຮົາໄດ້.

ພວກເຮົາຢູ່ໃນໂລກທີ່ຊົ່ວຊ້າ, ສິ່ງບໍ່ດີໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບຄືນດີ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງພ້ອມທີ່ຈະເລົ່າໂລມລູກຂອງພຣະອົງ (ອຊຢ 51: 12; 66: 13; 2 ກອທ 7:6). ພຣະທັມໂຣມ 8: 31-39 ສັນຍາວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະມາແຍກພວກເຮົາອອກຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນອົງພຣະຄຣິດ. ເພາະພຣະອົງຊົງເລົ່າໂລມພວກເຮົາ, ພວກເຮົາກໍສາມາດທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມເລົ່າໂລມກັບຄືນອີ່ນໆ. ພຣະເຈົ້າສອນເຮົາໃຫ້ແບກພາຣະຂອງກັນແລະກັນ (ຄລຕ 6: 2). ພວກເຮົາຢ່າເຫັນແກ່ຕົວ; ເວລາພວກເຮົາໃຫ້ການເລົ່າໂລມກັບຄືນອີ່ນໆ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບກຽດ.

ຄໍາຖາມ:

1. ພວກເຮົາມັກເຫັນອຸປະສັກບໍ່ກ່ຽວກັບຄວາມບາບ? ທ່ານເຄີຍສົງສັຍການເປັນອັຄສາວົກຂອງໂປໂລບໍ່?
2. ບັລຍາຍຄວາມລໍາບາກໃນຊີວິດທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບການເລົ່າໂລມຈາກພຣະເຈົ້າ? ທ່ານຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງຢູ່ບໍ່?
3. ພຣະເຈົ້າເຄີຍໃຊ້ທ່ານເພື່ອເລົ່າໂລມຄົນອື່ນບໍ່? ຄວາມລໍາບາກຂອງຄົນອື່ນຊ່ວຍທ່ານແນວໃດແດ່?
4. ທ່ານສັດຊື່ໃນການອ້ອນວອນເມື່ອມີການຂັດແຍ່ງຢ່າງໃດ? ທ່ານໄດ້ຫລີກເວັ້ນສະພາບການບໍ່?
5. ຄວາມບໍ່ສະດວກ ກັບຄວາມລໍາບາກຕ່າງກັນຢ່າງໃດ? ທ່ານມີທັສນະແນວໃດເຣື່ອງຄວາມລໍາບາກ?
6. ທ່ານເຄີຍຖືກກັບຄວາມລໍາບາກເພາະຄວາມເຊື່ອບໍ່? ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລົ່າໂລມທ່ານຢ່າງໃດ?
7. ທ່ານເຄີຍໃຊ້ຄວາມລໍາບາກຂອງຕົນເອງ ເພື່ອຊ່ວຍເລົ່າໂລມຄົນອື່ນໆບໍ່?
8. ຄວາມລໍາບາກຂອງພວກເຮົາມີເປົ້າໝາຍແນວໃດ?

ບົດຮຽນທີ 9

ຄວາມຮັກແທ້ຍິນໝັ້ນຕໍ່ການທົດລອງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ໂກຣິນໂທ 1: 12-24; 2:1-11

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 2 ໂກຣິນໂທ 1: 12-24; 2:1-11

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຈິດໃຈໃຫ້ອະພິຍາຍແລະການເວົ້າແບບຈິງໃຈສາມາດປົນປົວຄວາມສັມພັນທີ່ຕົງຄຽດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະປົນປົວຄວາມສັມພັນທີ່ຕົງຄຽດໄດ້ວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ສະແດງຈິດໃຈທີ່ໃຫ້ອະພິຍາຍ ແລະເວົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈກັບຜູ້ອື່ນ ເພື່ອຈະປົນປົວຄວາມສັມພັນທີ່ຕົງຄຽດ.

ອ່ານລວບ: ໂປໂລເລີ້ມການປົນປົວຄວາມສັມພັນທີ່ຕົງຄຽດກັບຊາວໂກຣິນໂທ ເພາະຄວາມເປັນນຶ່ງດຽວໃນພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດນັ້ນ ສຳຄັນກວ່າກຽດຫລືຊື່ສຽງ.

ຄຳນຳ

ຄຳວ່າ "ອວດອ້າງ" ໄດ້ຖືກໃຊ້ 44 ເທື່ອໂດຍຜູ້ຂຽນພຣະສັນຍາໃໝ່; ໃນຈຳນວນນັ້ນ, ໂປໂລໄດ້ໃຊ້ 22 ເທື່ອໃນຈິດໝາຍເຖິງຊາວເມືອງໂກຣິນໂທ; 20 ເທື່ອໃນພຣະທັມ 2 ໂກຣິນໂທ. ການອວດອ້າງຄືບັນຫາຂອງຊາວເມືອງໂກຣິນໂທຊຶ່ງໝາຍເຖິງຜູ້ເປັນຄຣິສຕຽນ ແລະຜູ້ບໍ່ເຊື່ອ.

ເມືອງໂກຣິນໂທຕັ້ງຢູ່ຊາຍຝັ່ງທະເລແລະເປັນເມືອງຜ່ານ. ເງິນທອງແລະຄວາມຄິດຢ່າງຫລວງຫລາຍໄຫລຜ່ານເມືອງນີ້; ສິນຄ້າດັ່ງທີ່ສຸດແມ່ນສິ່ງຂອງທີ່ເຮັດດ້ວຍທອງເຫລືອງ; ເມືອງນີ້ໄດ້ເປັນສູນກາງສຳລັບສິນຄ້າຂອງຊາວກຣີກ, ນອກນັ້ນເມືອງໂກຣິນໂທຍັງເປັນຫົວແຂວງ ຂອງແຂວງອະຂາຢາ ແລະເປັນເມືອງທີ່ສະພາແລະຜູ້ປົກຄອງຂອງກູໂຣມອາສັຍຢູ່.

ເມືອງໂກຣິນໂທເປັນບ່ອນແຂ່ງອິສມຽນເກມ ຊຶ່ງມີຄວາມນິຍົມອັນດັບສອງລອງຈາກກີລາໂອລິມປິກ; ນັກກີລາແຂ່ງຂັນຢູ່ທີ່ນີ້ບາບີ. ຄົນເມືອງໂກຣິນໂທມາຈາກຫລາຍແຫ່ງ, ມີຄົນຖານະດີ, ມີຂ້າທາດ, ມີຄົນຕ່າງຊາດ, ແລະມີຄົນຍິວ. ໂກຣິນໂທຍັງມີຄົນກຸ່ມໃໝ່ຊຶ່ງມີຖານະປານກາງ ພວກເຂົາເຄີຍເປັນຂ້າທາດ ແຕ່ດຽວນີ້ມີອິສະແລ້ວແລະໄດ້ກ້າວໜ້າທາງດ້ານເສຖກິດ; ພວກທາດອິສະຣະມັກການມີເສຣີພາບແລະເອກຣາດໃນຄວາມຄິດຖ້າມກາງສັງຄົມທີ່ມີວັທນະທັມສູງ, ການດຳເນີນຊີວິດແບບເສຣີ, ແລະການມີເສຣີໃນການເຊື່ອຖື.

ໂສເພນີເປັນອາຊີບທີ່ເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນມີເງິນທີ່ໂກຣິນໂທ ໂດຍສະເພາະອາຊີບໄດ້ຮັບການສນັບສນຸນຈາກວິທານຂອງຄົນຕ່າງຊາດຊຶ່ງໃຊ້ການສົມສູ່ເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງການນະມັສການ. ຊາວໂກຣິນໂທຊຶ່ງເກີດຢູ່ໃນ

ທັມນຽມກຣິກເຊື້ອວ່າສິ່ງຂອງມີຄຸນຄ່າຕໍ່າເມື່ອປຽບໃສ່ສິ່ງທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນແລະຈິດວິນຍານ . ພວກເຂົາເຈົ້າມັກອວດອ້າງເຮືອງຄວາມຮູ້, ເຮືອງປັດຊຍາ, ແລະເຮືອງປະສົບການຝ່າຍວິນຍານ ມີສັຍປະເພດນີ້ໄດ້ແຕ່ຂຍາຍເຂົ້າມາໃນຄຣິສຕະຈັກເຊັ່ນ ການອວດອ້າງ, ການບໍ່ສາມັກຄີ, ແລະການເປີດຮັບທິສດີຕ່າງໆ ຂອງພວກຄຣູສອນປອມ (ເບິ່ງ 1 ກຣທ 1: 10; 3:3; 6: 6-7).

ການອວດອ້າງໄດ້ກາຍເປັນບັນຫາໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທ ແລະໂປໂລພຍາຍາມທີ່ຈະແກ້ໄຂຜ່ານຈິດໝາຍສັບທິສອງຂອງທ່ານ. ຄວາມເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວໃນຄຣິສຕະຈັກສຳຄັນສຳລັບໂປໂລ ທ່ານໄດ້ຂຽນເຕືອນພວກພື້ນື່ງວ່າການມີຈິດໃຈໃຫ້ອະພິຍແລະການເວົ້າຢ່າງຈິງໃຈສາມາດປົນປົວຄວາມສັມພັນທີ່ຕິງຄຽດລະຫວ່າງພວກຜູ້ເຊື້ອທັງຫລາຍ.

1. ນ້ຳໃຈບໍ່ຮູ້ສຸດ: (2 ໂກຣິນໂທ 1: 12-2: 4)

ເມື່ອຂຽນເຖິງຄວາມມັກອວດຕົວ, ໂປໂລໄດ້ສະແດງເຖິງກຽດແລະຄວາມຍິນດີໃນສັກສີຂອງຕົນ; ທ່ານບໍ່ໄດ້ຍົກກຽດຕົວເອງ ແຕ່ຢາກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າທ່ານມີນ້ຳໃຈບໍ່ຮູ້ສຸດ. ເພາະພຣະວິຍານໄດ້ປ່ຽນແປງໂປໂລແລະໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ໃນຖານະອັຄສາວິກ, ໂປໂລປະພຶດຕິຢ່າງມີກຽດສັກສີ, ດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ, ໃຊ້ສະຕິປັນຍາ, ແລະພຣະຄຸນ, ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈທຸລີການປະພຶດຂອງໂລກ (1: 12). ຊາວໂກຣິນໂທເຄີຍກ່າວຫາວ່າໂປໂລເວົ້າຢ່າງນຶ່ງ ແຕ່ໝາຍເຖິງອີກຢ່າງນຶ່ງ; ໂປໂລບອກວ່າ "ເຮົາບໍ່ໄດ້ຂຽນເຮືອງອື່ນເຖິງເຈົ້າທັງຫລາຍ" (1: 13).

ໂປໂລເວົ້າດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ ແລະເພິ່ງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສາມາດໃຫ້ເກີດຜົນ;ທ່ານຫວັງໃຫ້ຊາວໂກຣິນໂທພາກພູມໃຈໃນກຽດສັກສີຂອງທ່ານ ແລະວຽກງານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃນທ່ານ; ໂປໂລຕ້ອງການມີຄວາມພາກພູມໃຈໃນວຽກງານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈະເຮັດຜ່ານຊາວໂກຣິນໂທ, ໃນວັນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ (1: 14).

ໂປໂລຕັ້ງໃຈທີ່ຈະໄປແວ່ຢູ່ມຄຣິສຕະຈັກໂກຣິນໂທ ເວລາເດີນທາງຜ່ານແຂວງມາເກໂດເນັງແລ້ວ (1 ກຣທ 16: 5-7);ແຕ່ມີການປ່ຽນແປງແຜນການເດີນທາງ, ສະນັ້ນຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະແວ່ພວກເຂົາເຈົ້າເຖິງສອງເທື່ອຈຶ່ງບໍ່ເກີດຂຶ້ນ(1:15-16). ໂປໂລເວົ້າເໝືອນບໍ່ພໍໃຈ ເວລາພວກເຂົາທ້າທາຍເຮືອງກຽດສັດສີຂອງທ່ານ (2 ກຣທ 1:17). ພວກຄຣູສອນປອມອາດຈະໃຊ້ເຫດການນີ້ເພື່ອປະນາມໂປໂລແລະຄະນະ; ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຄຳຖາມກ່ຽວກັບຄວາມຈິງໃຈ, ຄວາມຫວ່າງໃຍ, ແລະຈຸດປະສົງຂອງໂປໂລສຳລັບຊາວໂກຣິນໂທ. ໂປໂລຕ້ອງການທີ່ຈະແກ້ໄຂເຮືອງນີ້ໃຫ້ຜ່ານໄປ ແລະໃຫ້ຊາວໂກຣິນໂທໄດ້ຮັບຮູ້ ແລະໄວ້ໃຈໃນຕົວທ່ານອີກ. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຍານໃນຄວາມຈິງໃຈຂອງທ່ານ (1:18). ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຜູ້ສິ່ງໂປໂລ, ຊີລາ, ແລະຕີໂມທຽວອອກໄປປະກາດຖ້າມກາງພວກເຂົາ.

ເຊັ່ນດຽວກັນ, ເຈຕນາຂອງໂປໂລບໍ່ໄດ້ປ່ຽນ ແຕ່ແຜນປ່ຽນ. ໃນພຣະເຢຊູ, "ອາແມນ," ກຽກສັກສີບໍ່ປ່ຽນແປງເພື່ອຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ (1: 19-20). ໂປໂລຕື່ມວ່າ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຕັ້ງຢູ່ໃນກຽດສັກສີເພາະໃນ

ຄວາມພົ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງທົດສົງແລະຕັ້ງພວກເຂົາໄວ້ ແລະພຣະອົງໄດ້ປະທານພຣະວິນຍານຜູ້ຊົງເວົ້າ ຄວາມຈິງ ໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍ (ຍຣ 14: 17; 15: 26; 1 ຍຣ 5: 6). ພຣະວິນຍານຊົງເປັນມັດຈຳຄວາມພົ້ນ ຂອງຜູ້ທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ (2 ກຣທ 1: 21-22). ໂປໂລເອີ້ນພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນພຍານວ່າການທີ່ທ່ານ "ບໍ່ໄດ້ ໄປເຖິງເມືອງໂກຣິນໂທນັ້ນ ກໍເພື່ອຈະງົດໂທດ" ຂອງພວກເຂົາໄວ້ກ່ອນ (1: 23). ແນ່ນອນຖ້າໂປໂລໄດ້ໄປ ເມືອງໂກຣິນໂທຕາມທີ່ໄດ້ປະກາດໄວ້, ທ່ານຕ້ອງໄດ້ຈັດການກັບຜູ້ທີ່ຕໍ່ສູ້ອຳນາດຂອງທ່ານໃນຖານະອັຄສາ ວົກຂອງພຣະເຢຊູ; ການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນຈະມີຜົນຮ້າຍຕໍ່ຄວາມສັມພັນກັບຄຣິສຕະຈັກ; ໂປໂລຕ້ອງການສະ ແດງຄວາມຮັກ ແລະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ແນ່ນອນຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ບໍ່ ແມ່ນວ່າໂປໂລຍາກເປັນນາຍຂອງພວກເຂົາ; ແຕ່ຖ້າເຂົາເຈົ້າຍືນໝັ້ນຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອ, ເຂົາເຈົ້າກໍຈະເປັນ ເພື່ອນຮ່ວມງາມທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ (1: 24).

ໃນຖານະຜູ້ເຊື່ອດ້ວຍກັນ, ໂປໂລບອກວ່າຖ້າຊາວເມືອງໂກຣິນໂທມີຄວາມທຸກໂສກ, ທ່ານເອງກໍຕ້ອງມີ ຄວາມທຸກໂສກເໝືອນກັນ (2 ກຣທ 2:1-3). ໂປໂລຂຽນຈົດໝາຍສະບັບນີ້ຕອນຍັງຢູ່ທີ່ເອເຟໂຊ; ທ່ານຂຽນ ດ້ວຍຄວາມທຸກລຳບາກແລະຄວາມທຸກຮ້ອນໃຈ ເພາະຄວາມຫ່ວງໃຍແລະຄວາມຮັກອັນລົ້ນເຫລືອທີ່ມີຕໍ່ ພວກເຂົາ (2: 4). ນັບວ່າເປັນຈົດໝາຍທີ່ຊາບຊຶ້ງຈາກໂປໂລ. ຜູ້ຊ່ຽວຊານຫລາຍທ່ານວິຈັຍວ່າ ໂປໂລໄດ້ ຂຽນຈົດໝາຍທັງໝົດສາມສະບັບເຖິງຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທ; ຕີໂມທຽວເປັນຄົນຖືຈົດໝາຍ ແລະໃນ ຈົດໝາຍນັ້ນມີຄຳເຕືອນ ແລະມີການເອີ້ນໃຫ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ຊຶ່ງອາດເປັນເຫດໃຫ້ຄຣິສຕຽນຫລາຍ ຄົນໄດ້ກັບໃຈ ແລະພ້ອມທີ່ຈະຕ້ອນຮັບໂປໂລ. ໂປໂລຫວັງວ່າຈົດໝາຍສະບັບທີສອງນີ້ຈະເກີດຜົນໃນທຳ ນອງດຽວກັນ ໂດຍສເພາະແມ່ນປົນປົວຄວາມສັມພັນທີ່ກຳລັງຕົງຄຽດ, ທ່ານຕ້ອງການທີ່ຈະໄປແວ່ເມືອງໂກ ຣິນໂທ (2 ກຣທ 12: 14; 13: 1).

2. ວອນຂໍດ້ວຍຄວາມຮັກ: (2 ໂກຣິນໂທ 2:5-11)

ພຣະຄຳພາກນີ້ອາດຈະບໍ່ກ່ຽວພັນກັບສິ່ງທີ່ເວົ້າກັນໃນພາກທີ່ຜ່ານມາແລ້ວ ເພາະໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງຜູ້ທີ່ເປັນ ຕົ້ນເຫດຂອງຄວາມທຸກໂສກໂດຍບໍ່ໄດ້ອອກຊື່. ພວກເຮົາພໍຮູ້ໄດ້ວ່າບຸກຄົນນັ້ນເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ເກີດມີການສົງ ສັຍແລະມີການໂຈມຕີໂປໂລເພາະການປ່ຽນແຜນເດີນທາງຂອງທ່ານ ຄົນເຮັດຜິດມັກຈະຫາເຣື່ອງຜູ້ອື່ນເພື່ອ ບັງຈຸດສົງສັຍອອກຈາກຕົວເອງ ບຸກຄົນຜູ້ນີ້ອາດຈະເປັນຄົນດຽວກັນກັບຜູ້ທີ່ຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກ (1 ກຣທ 5). ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ການປະພຶດຂອງບຸກຄົນນີ້ໄດ້ສ້າງຄວາມເສັຽຫາຍໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກ ແລະເຂົາ ຄວນຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກເຊັ່ນດຽວກັນ (2: 5-6).

ໃນຕອນນີ້ຮູ້ສຶກວ່າໂປໂລໄດ້ປ່ຽນໃຈ, ທ່ານຕ້ອງການສ້າງຄວາມສັມພັນ ແທນທີ່ຈະເນັ້ນເຣື່ອງລົງໂທດ ຫລື ການແກ້ແຄ້ນ. ໂປໂລຊັກຊວກໃຫ້ມີການອະພິຍໂທດແລະການຄືນດີ ສຳລັບຜູ້ເຮັດຜິດເພື່ອຜູ້ກ່ຽວຈະບໍ່ໄດ້ "ຈົມລົງໃນຄວາມທຸກໂສກອັນເຫລືອລົ້ນ" (2: 7-8). ການບໍ່ອອກຊື່ຜູ້ເຮັດຜິດສະແດງເຖິງຄວາມຮັກຂອງໂປ ໂລ ຜູ້ເປັນສິດຍາພິບານ; ທ່ານໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມທຸກໂສກ, ແລະໃນ

ທີ່ນີ້ທ່ານກໍສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຜູ້ເຮັດຜິດໃນຕອນນີ້. ການກະທຳເຊັ່ນນີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ອ່ານເກີດຄວາມໝັ້ນໃຈເຮືອງການອະພິຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຍັງສະແດງເຖິງການເປັນອັດສາວິກທີ່ແທ້ຈິງຂອງໂປໂລ.

ນອກນັ້ນຈົດໝາຍສະບັບນີ້ຂອງໂປໂລຍັງເປັນເຄື່ອງທົດສອບວ່າຄຣິສຕະຈັກເມືອງໂກຣິນໂທຈະເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງສອນທີ່ທ່ານໄດ້ໃຫ້ໄວ້ທຸກຢ່າງຫລືບໍ່ (2: 9). ໂປໂລແນະນຳໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເອົາແບບຢ່າງທີ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ (2: 10), ບໍ່ພຽງແຕ່ເພື່ອຜູ້ໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ "ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຊາຕານມີຊັຍ" (2: 11). ຊາຕານມັກສວຍໂອກາດເວລາຄຣິສຕະຈັກມີຄວາມຂັດແຍ້ງ; ສັດຕູຮູບຢາກໃຫ້ຄຣິສຕຽນອະພິຍກັນ, ຮັກກັນ, ແລະເປັນນຶ່ງດຽວກັນ. ຄວາມຮັກແທ້ຈະຕ້ອງກຳຈັດການປະພຶດບໍ່ດີ, ແກ້ໄຂມັນ, ແລະປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ມີອີກ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ເວລາຄວາມແຕກແຍກເກີດຂຶ້ນໃນພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ, ໃຫ້ພວກເຮົາລະນຶກສເມີວ່າຄູ່ຕໍ່ສູ້ຂອງພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນຄຣິສຕຽນຄົນອື່ນໆ; ພວກເຮົາຕໍ່ສູ້ພໍ່ຂອງຄວາມຕົວະ (ອຟຊ 6: 12; ຢຣ 8: 44) ຜູ້ມາເພື່ອຂະໂມຍ, ເພື່ອຂ້າ, ແລະເພື່ອທຳລາຍ (ຢຣ 10: 10). ພຣະເຢຊູມາເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຊີວິດທີ່ຄົບບໍລິບູນ; ໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອແລະແບ່ງປັນຄວາມສຸກສົມບູນກັບຜູ້ເຊື່ອຄົນອື່ນໆ.

ຫລາຍເທື່ອການອວດອ້າງເຮັດໃຫ້ມີການຕໍ່ສູ້ກັນ, ການຕໍ່ສູ້ຜູ້ນຳ, ແລະການຍົກເຮືອງຕົວເອງ. ຄວາມສາມັກຄີຂອງຄຣິສຕະຈັກເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຢາກເຂົ້າມາຢູ່ໃນຄອບຄົວພຣະເຈົ້າ (ຢຣ 13: 35). ການຄົນດີເລີ່ມຈາກຕົວເຮົາເອງ; ໂປໂລບໍ່ໄດ້ລໍຖ້າໃຫ້ຊາວໂກຣິນໂທຂໍອະພິຍ, ແຕ່ທ່ານໄດ້ເປັນຜູ້ເລີ່ມການຄົນດີ ແລະໄວ້ໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ຄວາມສຳເລັດ. ພຣະເຈົ້າຍັງສາມາດທີ່ຈະປ່ຽນຈິດໃຈເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມສາມັກຄີ.

ຄຳຖາມ:

1. ເວລາມີການເຂົ້າໃຈຜິດກັນ, ທ່ານຕ້ອງການແກ້ຕົວ ຫລືຕ້ອງການຄົນດີ? ອະທິບາຍຄຳຕອບ
2. ທ່ານມີນິສັຍມັກຄວບຄຸມຄົນອື່ນໆບໍ່? ທ່ານອິດກັນຄວາມຢາກປະເພດນີ້ ໄວ້ໄດ້ຢ່າງໃດ?
3. ເວລາຕົກຢູ່ໃນສະພາບລຳບາກ, ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະແກ້ບັນຫາຕາມແບບພຣະຄຣິດບໍ່?
4. ທ່ານຄິດວ່າການອະພິຍເວົ້າໄດ້ງ່າຍ ແຕ່ເຮັດໄດ້ຍາກບໍ່? ໃຫ້ແລະຮັບແມ່ນຫຍັງຍາກກວ່າກັນ?
5. ທ່ານມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະປົນປົວຄວາມສັມພັນທີ່ຕົງຄຽດບໍ່? ຫລືທ່ານຄິດວ່າມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້?
6. ການລົງໂທດຜູ້ເຮັດຜິດໃນຄຣິສຕະຈັກມີປະໂຫຍດແນວໃດແດ່? ການບໍ່ມີການລົງໂທດຜູ້ເຮັດຜິດມີປະໂຫຍດແນວໃດ? ໃຫ້ອ້າງຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບຄຳຕອບຂອງທ່ານ.
7. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການເຮືອງຄວາມສັມພັນຕົງຄຽດບໍ່? ອະທິບາຍ.
8. ທ່ານຈະເຮັດຫຍັງແດ່ເພື່ອປົນປົວຄວາມສັມພັນທີ່ຕົງຄຽດ?
9. ທ່ານຈະອະພິຍຜູ້ທີ່ໃສ່ຮ້າຍທ່ານໄດ້ຢ່າງໃດ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 10

ເອົາໃຈໃສ່ໃນອະນາຄົດ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 2 ໂກຣິນໂທ 4
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 2 ໂກຣິນໂທ 4
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ຕັ້ງໃຈຮັບໃຊ້ໂດຍບາກບັນຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫານາໆປະການ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ເຮົາຈະມີຊັບຊະນະຕໍ່ບັນຫາໄດ້ແນວໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງມີບັນຫາ.

ບົດນຳ

ອາຈານໂປໂລມີກຳລັງໃຈໃນການຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫາກໍເພາະວ່າເພິ່ນມີຈຸດມຸມມອງໄປທີ່ໝາກຜົນຂອງການປະກາດທີ່ຈະຕາມມາພາຍຫລັງ ຄືເພິ່ນປະກາດເພາະເຫັນແກ່ພຣະຄຸນ ແລະການປະກາດນັ້ນຈະຊ່ວຍຄົນຜິດບາບອັນຫລວງຫລາຍໃຫ້ກັບໃຈເຊື່ອພຣະເຢຊູ.

1. ການປະກາດສ່ວນຕົວ: (2 ໂກຣິນໂທ 4:1-6)

ອາຈານໂປໂລໄດ້ເອົາການປະກາດສ່ວນຕົວເປັນຈຸດເດັ່ນຂອງເພິ່ນ ຄືໃຜບໍ່ມັກ, ຄົນບໍ່ພ້ອມ ຫລືຕໍ່ສູ້ເພິ່ນກໍຈະປະກາດ. ເພາະເພິ່ນຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈວ່າເພິ່ນຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍພຣະເຢຊູ ເພື່ອໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍຕົງ, ແປວ່າທ່ານອາຈານໂປໂລມີໃຈສຳນຶກໃນການຮັບຜິດຊອບທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມອບໝາຍໃຫ້. ໂປໂລພຍາຍາມບອກວ່າບໍ່ມີໃຜມີຄຸນນະວຸດທິຫລືດີພຽງພໍທີ່ຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ເພາະເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າທຸກຄົນເປັນຄົນຜິດບາບແລະຂາດຈາກພຣະຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າ (ໂຣມ 3:23). ແຕ່ເຮົາທັງຫລາຍ ກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້ານັ້ນກໍຍອນພຣະຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ໂອ້ອວດຕົນເອງ ແຕ່ໄດ້ອວດອ້າງເຖິງພຣະຄຸນ ແລະການເອົາໃຈໃສ່ບໍ່ທໍາຖອຍຂອງເພິ່ນ " ເພາະເຫດທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບໃຊ້ໃນການບົວລະບັດນີ້ໂດຍໄດ້ຮັບພຣະກະຣຸນາ ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ທໍາຖອຍ" (ຂໍ້ 1). ຊີວິດຂອງໂປໂລໃນເມື່ອກ່ອນເປັນຜູ້ໃຊ້ອຳນາດຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູຄຣິດໂດຍການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງພິນ້ອງຄຣິສຕຽນອອກໄລ່ຕາມລ້ຳຄຣິສຕຽນໄປຂັງຄຸກໃນພຣະທັມກິຈການ 9 ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຊົງປ່ຽນແປງເພິ່ນຈາກສັດຕູກາຍມາເປັນຜູ້ປະກາດເຣື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືໂທດໂກດເຄືອງເຣື່ອງເກົ່າຫລັງແຕ່ຢ່າງໃດ ຈຶ່ງຍອມໃຫ້ໂປໂລມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ, ນີ້ແຫລະຄືພຣະກະຣຸນາພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ໂປໂລ.

ເນື່ອງຈາກວ່າຄຣິສຕຽນທັງຫລາຍໃນເມືອງໂກຣິນໂທຮູ້ຈັກຊີວິດການເປັນມາຂອງໂປໂລພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນສົງສັຍໃນຕົວຂອງໂປໂລວ່າເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ບໍ່? ຫລືປອມຕົວມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ເພື່ອຈະໄດ້ຈັບຄຣິສຕຽນໄດ້ຫລາຍຂຶ້ນ? ໂປໂລເອງກໍໄດ້ຮູ້ຄວາມຊຳລືນີ້ດີ ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງເວົ້າໃນຈິດໝາຍເພື່ອຍັງຍືນຄວາມຈິງ

ໃຈວ່າ "ເຮົາໄດ້ປະຖິ້ມການບັງລັບອັນເປັນທີ່ໜ້າອັບອາຍນັ້ນ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດກົນອຸບາຍ ແລະບໍ່ໄດ້ປອມແປງ ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ວ່າໄດ້ສະແດງຄວາມສັດຈິງໃຫ້ປາກົດແຈ້ງ ເຮົາກໍພຍາຍາມເຮັດໃຫ້ຕົວເປັນທີ່ ຊອບແກ່ໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບຂອງຄົນທັງປວງຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຖ້າຂ່າວປະເສີດທີ່ເຮົາປະກາດນັ້ນ ຖືກປົກບັງໄວ້ ກໍປົກບັງຈຳພວກຄົນທັງຫລາຍທີ່ກຳລັງຈົບທາຍໄປ ສ່ວນຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ພຣະຂອງ ສມັຍນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງເຂົາມົດໄປ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຂົາໄດ້ເຫັນແສງສວ່າງຂອງຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະສະງ່າ ຣາສີຂອງພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງມີລັກສະນະຢ່າງພຣະເຈົ້າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ປະກາດຕົວເຮົາເອງ ແຕ່ໄດ້ປະກາດພຣະຄຣິດ ຄົບຮະເຢຊູ ວ່າເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະປະກາດຕົວເຮົາເອງວ່າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍ ເພາະ ເຫັນແກ່ພຣະເຢຊູ ດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າອົງນັ້ນຜູ້ໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ວ່າ "ຄວາມສວ່າງຈະສ່ອງອອກມາຈາກຄວາມ ມົດ" ໄດ້ຊົງສ່ອງສວ່າງເຂົ້າໃນໃຈຂອງເຮົາ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ມີຄວາມສວ່າງແຫ່ງຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະສະງ່າຣາສີ ຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງປາກົດແຈ້ງໃນພຣະພັກຂອງພຣະຄຣິດ"(ຂໍ້ 2-6) ທັງໝົດນີ້ເປັນຄຳສາຣະພາບຂອງໂປໂລ.

2. ຄຸນຄ່າໃນພາຊະນະດິນ: (2 ໂກຣິນໂທ 4:7-12)

ເຮົາມັກຈະໄດ້ຍິນຄຳບູຮານກ່າວວ່າ (ເພັດໃນຕີມ) ອັນມີຄວາມໝາຍວ່າ ຂອງມີຄ່າໃນດິນຕີມກໍຍັງເປັນຂອງ ມີຄ່າຢູ່ສເມີ, ຖ້າເວົ້າເຖິງຄົນເຮົາຫາກເປັນຄົນດີແລ້ວແມ່ນຈະຕົກໄປຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມລາວກໍຈະນຳຄວາມດີ ຂອງລາວໄປສູ່ບ່ອນນັ້ນ ແລະບ່ອນນັ້ນກໍຈະຄ່ອຍດີຂຶ້ນຕາມລາວໄປ. ໃນວິຊາ Peace Maker (ຜູ້ສ້າງສັນຕິ ສຸກ) ມີຜູ້ສ້າງສັນຕິສຸກສາມປະການຄື; 1. Peace Maker ແປວ່າ ຜູ້ສ້າງສັນຕິສຸກແທ້ . 2. Peace faker ແປວ່າຜູ້ສ້າງສັນຕິສຸກຈອມປອມ ແລະ 3. Peace breaker ແປວ່າຜູ້ຜ່າມ້າງສັນຕິສຸກ. ດັ່ງນັ້ນທັງສາມຄົນ ນີ້ເຮົາຕ້ອງໄຈ້ແຍກໃຫ້ອອກ ແລະເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍເປັນຜູ້ສ້າງສັນຕິສຸກແທ້ໆ. ທ່ານອາຈານໂປໂລກ່າວອີກວ່າ "ແຕ່ວ່າຂອງມີຄ່ານີ້ເຮົາມີໃນພາຊະນະດິນ ເພື່ອໃຫ້ເຫັນວ່າຣິດເດດອັນເລີດ ປະເສີດນັ້ນຈະເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ໃຊ້ເປັນຂອງເຮົາເອງ" (ຂໍ້ 7) ໂປໂລກຳລັງຢາກບອກວ່າຕົວເພິ່ນເອງຖືກ ເຂົາຖອດຖິ້ມ ແລະລົບຊີ້ເພິ່ນອອກຈາກການເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຈັກກະພັດໂຣມແລ້ວ ແລະຢາກບອກໃຫ້ ໂລກຮູ້ວ່າດ້ວຍຣິດອຳນາດ ແລະພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງເພິ່ນແລ້ວເພິ່ນຈຶ່ງກາຍເປັນຜູ້ປະກາດຂ່າວ ປະເສີດໃນເວລານັ້ນ.

ເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງຣະຫວ່າງມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຊຸກເຊື່ອງຊັບສົມ ບັດໄວ້ບ່ອນລັບລີ້ໃສ່ກຸນແຈໄວ້ເພື່ອໃຫ້ປອດພັຍ ແຕ່ຫລາຍເທື່ອກະບໍ່ໄດ້ປອດພັຍ, ສ່ວນພຣະເຈົ້າເອົາຊັບ ສົມບັດອັນລ້ຳຄ່າມາເປັນເຄື່ອງມືໃນການນຳຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ຮູ້ຈັກກັບຂ່າວປະເສີດເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ພົ້ນ ຂອງ ມີຄ່າໃນພາຊະນະດິນນັ້ນແມ່ນໂປໂລ ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ວ່າໂລກໃນເວລານີ້ ທີ່ໂລກເຫັນວ່າເປັນຄົນແນວນັ້ນ ແນວນີ້ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຣິດອຳນາດຂອງພຣະອົງປ່ຽນເອົາຄົນທີ່ວ່າຕ່ຳຕ້ອຍໃຫ້ກາຍມາເປັນຜູ້ໃຫຍ່, ພຣະອົງໄດ້ເອົາຜູ້ທີ່ມະນຸດເຫັນວ່າອ່ອນແອກາຍມາເປັນຜູ້ປົກຄອງເຂົາ, ພຣະອົງໄດ້ເອົາຜູ້ອວດອ້າງຈອງ ຫອງໃຫ້ລົງຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງຜູ້ຕ່ຳຕ້ອຍ(ອ່ານ ລູກາ1: 51-55). ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຮ້ອງວ່າຊັບສົມບັດຂອງ ພຣະເຈົ້ານັ້ນຈະຕ້ອງຜ່ານຜ່າອຸປະສັກແລະຖືກຢຽບຍ່ຳຫລາຍປະການ ແຕ່ຄຸນຄ່າຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ນັ້ນມີມາກ ມາຍມະຫາສານ ເພາະພຣະເຈົ້າຊົງຍົກເຂົາຂຶ້ນຈາກຄົນສາມັນຕ່ຳຕ້ອຍ ເພື່ອໃຫ້ໂລກໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງ

ເປັນພຣະເຈົ້າ. ໂປໂລກ່າວວ່າ "ເຮົາຖືກຄວາມທຸກລຳບາກອ້ອມຂ້າງແຕ່ບໍ່ເຖິງອັຕຕັດ ເຮົາຈົນປັນຍາ ແຕ່ຍັງ
ບໍ່ທົນທົນທາງອອກເຮົາຖືກສັດຕູໄລ່ ແຕ່ກໍບໍ່ເຖິງຕົກໃນເງື່ອນມີເຂົາ ເຮົາຖືກຕີລົ້ມແລ້ວ ແຕ່ວ່າບໍ່ເຖິງຕາຍ
ຕົວຂອງເຮົາຍອມຢູ່ໃກ້ກັບຄວາມຕາຍເໝືອນຢ່າງພຣະເຢຊູຢູ່ສເມີ ເພື່ອຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູຈະໄດ້ປາກົດ
ໃນຕົວເຮົາດ້ວຍເພາະວ່າເຮົາທີ່ມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນ ກໍຕ້ອງຖືກມອບໄວ້ແກ່ຄວາມຕາຍຢູ່ສເມີເພາະເຫັນແກ່ພຣະເຢ
ຊູ ເພື່ອຊີວິດຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ປາກົດໃນເນື້ອກາຍອັນຕາຍເປັນຂອງເຮົາ ເໝືອນກັນດັ່ງນັ້ນຄວາມຈິງກຳ
ລັງສະແດງຮິດຢູ່ໃນພວກເຮົາ ແຕ່ຊີວິດກຳລັງສະແດງຮິດຢູ່ໃນພວກເຈົ້າ" (ຂໍ້ 8-12).

3. ກ້າຫານ, ເພາະແນ່ໃຈໃນອະນາຄົດ: (2 ໂກຣິນໂທ 4: 13-18)

ທ່ານອາຈານໂປໂລໄດ້ອ້າງເຖິງຜູ້ຮັບໃຊ້ກ່ອນເພິ່ນໄດ້ຮັບຄວາມທຸກຍາກມາກ່ອນແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ເປັນການ
ແປກປລາດທີ່ເພິ່ນເອງຈະຕ້ອງຮັບຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຄ້າຍຄືກັນ ຊຶ່ງຄຳກ່າວນີ້ໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ "ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ຮັບຄວາມທຸກຍາກຍິ່ງໃຫຍ່" (ພສສ 116:10). ໂປໂລຍັງບໍ່ພຽງແຕ່ກ່າວເຖິງຄວາມທຸກຍາກລຳບາກເທົ່າ
ນັ້ນ ເພິ່ນຍັງກ່າວເຖິງການຕາຍດ້ວຍ, ເພິ່ນກ່າວວ່າ " ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະອົງຜູ້ຊົງບັນດານໃຫ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າຄົນ
ພຣະຊົນ ກໍຈະຊົງບັນດານໃຫ້ເຮົາຄົນຂຶ້ນມາກັບພຣະເຢຊູເໝືອນກັນ ແລະຈະຊົງນຳພາເຮົາເຂົ້າມາເຝົ້າ
ພ້ອມກັນກັບເຈົ້າທັງຫລາຍ" (ຂໍ້ 14). ແປວ່າໂປໂລແນ່ນອນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງບັນດານໃຫ້ເພິ່ນຄົນມາ
ຢ່າງດຽວກັນກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນດານໃຫ້ພຣະຍູຄຣິດຄົນມານັ້ນ ແລະໂປໂລຍັງກ່າວອີກວ່າຈະໄດ້ເຂົ້າ
ເຝົ້າພຣະເຈົ້າຮ່ວມກັບຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍອີກ, ເມື່ອໂປໂລຜູ້ເປັນອັດສາວິກເຊື່ອເຊັ່ນນັ້ນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຮົາທັງ
ຫລາຍເຊື່ອຢ່າງດຽວກັນວ່າຈະໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າຮ່ວມກັບອາຈານໂປໂລໃນອະນາຄົດ.

"ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງບໍ່ທັຖອຍ ເຖິງແມ່ນວ່າກາຍພາຍນອກຂອງເຮົາກຳລັງຊຸດໂຊມໄປ ແຕ່ໃຈພາຍໃນນັ້ນກໍ
ຍັງຈະເຣີນຂຶ້ນໃຫມ່ທຸກໆວັນ" (ຂໍ້ 16). ເຫດສັນນັ້ນເປັນຄຳເວົ້າເຊື່ອມຕໍ່ຈາກຄວາມແນ່ໃຈວ່າຈະຖືກບັນດານ
ໃຫ້ເປັນຄົນມາແລ້ວໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າຮ່ວມກັບຜູ້ເຊື່ອ, ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ໂປໂລມີກຳລັງວັງຊາໃນການປະກາດ
ຢ່າງບໍ່ທັຖອຍ, ຈຶ່ງຢູ່ຝ່າຍກຳລັງເນື້ອກາຍທີ່ກຳລັງຊຸດໂຊມດ້ວຍງານໜັກແລະຖືກທຸບຕີຈົນຊຸດໂຊມ ແຕ່ການ
ຊຸດໂຊມນັ້ນກາຍເປັນບໍ່ເກີດໃຫ້ພາຍໃນຈິດວິນຍານຍິ່ງຈະເຣີນເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນທຸກວັນ. ສລຸບແລ້ວການຖືກກົດ
ຂີ່ຂົ່ມເຫງຍ້ອນຂ່າວປະເສີດ, ການຖືກຄຸກຍ້ອນຂ່າວປະເສີດ, ການຖືກເຮືອຫລົ້ມຈົມທີ່ທຽວໄປປະກາດຂ່າວ
ປະເສີດທີ່ອາຈານໂປໂລໄດ້ປະເຊີນມານັ້ນເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຫັນວ່າເປັນບັນຫາ ແຕ່ເພິ່ນເຫັນວ່າສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເປັນການ
ທ້າທາຍ ແລະເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານເພິ່ນເຂັ້ມແຂງກວ່າເກົ່າອີກ. ເຮົາທັງຫລາຍທີ່ກຳລັງປະກາດຂ່າວປະເສີດ
ໃນເວລານີ້ກໍພົບກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງນອກໂບດ ແລະໃນໂບດເຊັ່ນກັນ ແຕ່ຫາກເຮົາເບິ່ງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນການ
ທ້າທາຍໃຫ້ເຮົາ ຈະດີກວ່າເບິ່ງເຫັນເປັນບັນຫາ ເພາະບັນຫາຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາທ້າໃຈ. ໂປໂລບໍ່ໄດ້ເຫັນວ່າຮ່າງ
ກາຍຊຸມໂຊມເປັນບັນຫາ ແຕ່ເຫັນວ່າເປັນການທ້າທາຍຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພາຍໃນທ່ານເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນທຸກວັນ. ປະ
ການສຳຄັນໂປໂລເບິ່ງບັນຫາກັບສະງ່າຣາສີທີ່ຈະມາທຽບກັນບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງເຮັດທ່ານມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຈະເຣີນ
ຂຶ້ນໃນຂະນະທີ່ຮ່າງກາຍອ່ອນເພັງລົງ. " ເຫດວ່າການທຸກລຳບາກອັນເບົາບາງທີ່ມີຢູ່ເປັນຊົ່ວຂະນະນຶ່ງນັ້ນກໍ
ກຳລັງຈັດໃຫ້ເຮົາມີສະງ່າຣາສີຢ່າງຖາວອນຫລາຍ ຫາທີ່ປຽບບໍ່ໄດ້" (ຂໍ້ 17).

ຂໍຖາມແຈອັນສຳຄັນໃນການເບິ່ງຂອງໂປໂລມີດັ່ງນີ້: " ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ເຫັນແກ່ສິ່ງທີ່ຕາເຫັນຢູ່ ແຕ່ເຫັນແກ່ສິ່ງທີ່ຕາບໍ່ເຫັນ ດ້ວຍວ່າສິ່ງທີ່ຕາເຫັນຢູ່ນັ້ນກໍເປັນຂອງຊົ່ວຄາວ ແຕ່ສິ່ງທີ່ຕາບໍ່ເຫັນນັ້ນກໍຖາວອນເປັນນິດ"(ຂໍ້ 18). ແປວ່າ ໂປໂລເບິ່ງຄວາມທຸກຍາກລຳບາກໃນໂລກ ຄືສິ່ງທີ່ຕາເບິ່ງເຫັນນີ້ກໍເປັນຢູ່ຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນຕາເບິ່ງບໍ່ເຫັນນັ້ນຄືການທີ່ຈະໄປຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຟ້າສວັນນັ້ນກໍຈະຢູ່ຕອດໄປເປັນນິດ. ເຮືອງນີ້ໄດ້ສອນເຮົາທັງຫລາຍວ່າ ເຮົາທັງຫລາຍຜູ້ຮັບຄວາມທຸກທໍຣະມານບໍ່ວ່າຈະແມ່ນອັນໃດກໍຕາມ ມັນຈະເປັນຢູ່ຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຖ້າເຮົາອິດທິນຜ່ານຜ່າມັນໄປໄດ້ຄືທ່ານອາຈານໂປໂລເຮົາກໍຈະໄດ້ໄປຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຟ້າສວັນເປັນນິດເຊັ່ນກັນ. ຄວາມຫວັງຂອງຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນບໍ່ແມ່ນໃນໂລກນີ້ ເພາະວ່າໃນໂລກນີ້ພຣະເຈົ້າໃຫ້ວັນເວລາທຸກຄົນສເມີກັນ ອັນໝາຍເຖິງຜູ້ເຊື່ອແລະບໍ່ເຊື່ອມີໂອກາດຊອກສແວງຫາພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ມີຊີວິດຢູ່ເທົ່ານັ້ນ, ຜູ້ທີ່ຊອກຄົ້ນພົບພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງສວັນກໍຈະໄດ້ໄປຢູ່ສວັນ ສ່ວນຜູ້ບໍ່ໃຊ້ໂອກາດຊອກຫາພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ນັ້ນພຣະເຈົ້າກໍຈະຊົງຈັດໄວ້ຕ່າງຫາກ ໃນເວລານັ້ນແຫລະຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນຈະມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີອັນໃຫຍ່.

ຄຳຖາມ:

1. ການປະກາດສ່ວນຕົວຂອງເພິ່ນອັນໝາຍເຖິງ ສ່ວນຕົວເພິ່ນຈະປະກາດບໍ່ວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ ຫລືໃຜບໍ່ພ້ອມກະຕາມ, ທ່ານເດ! ມີຄວາມຄິດຢ່າງດຽວກັບເພິ່ນແນວໃດ?
2. 2 ໂກຣິນໂທ 4:1 ໂປໂລອາສັຍອັນໃດຊູກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັບອຸປະສັກຕ່າງໆ ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນບໍ່ທໍ້ຖອຍ?
3. ການປະກາດ, ການເປັນພະຍານຂອງທ່ານມີອຸປະສັກບໍ່? ເຮົາຈະຮຽນແບບໂປໂລ ແລະອາສັຍອັນໃດ?
4. ໂປໂລເວົ້າເຖິງຂອງທີ່ມີຄ່າໃນພາຊະນະດິນນັ້ນ ໝາຍເຖິງອັນໃດ?
5. ມະນຸດແລະພຣະເຈົ້າເອົາຂອງມີຄຸນຄ່າມາໃຊ້ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງໃດ?
6. ໂປໂລກ່າວວ່າ "ວ່າກາຍພາຍນອກຂອງເຮົາກຳລັງຊຸດໂຊມໄປ ແຕ່ໃຈພາຍໃນນັ້ນກໍຍັງຈະເຣີນຂຶ້ນໃຫມ່ທຸກໆວັນ " ທ່ານເຂົ້າໃຈແນວໃດ?
7. ສິ່ງທີ່ຕາເບິ່ງເຫັນ ແລະສິ່ງທີ່ຕາເບິ່ງບໍ່ເຫັນແມ່ນໂປໂລເວົ້າເຖິງຫຍັງ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 11

ການໃຫ້ແລະການຮັບ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	2 ໂກຣິນໂທ 7:5-16
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	2 ໂກຣິນໂທ 7
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ສາມາດໃຫ້ແລະສາມາດຮັບ ສະແດງເຖິງຄວາມເຕີບໃຫຍ່.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຈະໃຫ້ແລະຮັບແບບໃດຈຶ່ງຈະຖືກຕ້ອງ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈການໃຫ້ແລະການຮັບ.

ບົດນຳ

ໃນບົດຮຽນວັນນີ້ແມ່ນຈົດໝາຍຂອງໂປໂລທີ່ຂຽນເຖິງຄຣິສຕຽນເມືອງໂກຣິນໂທຄັ້ງນີ້ໄດ້ກ່າວຍ້ອນຫລັງເຖິງຈົດໝາຍສະບັບກ່ອນໂດຍສະເພາະແມ່ນ 2 ໂກຣິນໂທ 2:4 ທີ່ໂປໂລຂຽນບອກພີ່ນ້ອງວ່າ ເພິ່ນຂຽນຈົດໝາຍດ້ວຍນ້ຳຕາໄຫລ ເພາະພວກເຂົາມີບັນຫາຫລວງຫລາຍໃນເລື່ອງການບໍ່ລົງລອຍກັນໃນຄຣິສຕະຈັກ, ຄອບຄົວເຂົາກໍມີບັນຫາ ຕລອດເຖິງບໍ່ເປັນມິດທີ່ດີກັນໃນໂບດອີກ. ເມື່ອເຂົາຮັບຈົດໝາຍໂປໂລແລ້ວເຮັດໃຫ້ເຂົາເປັນທຸກໃຈ ແລ້ວກໍຄືນດີກັນ.

1. ພິຈາລະນາຕາມສະພາບຂອງຕົນ: (2 ໂກຣິນໂທ 7:5-7)

ຈົດໝາຍຂອງໂປໂລຕອນນີ້ໄດ້ກ່າວຍ້ອນຫລັງເຖິງ 2 ໂກຣິນໂທ 2:12-13 ທີ່ໂປໂລເປັນຫວ່າງຄວາມປອດພັຍຂອງຕິໂຕ ແລ້ວຈຶ່ງໄປຊອກນຳຫາຕິໂຕທີ່ແຂວງມາເກໂດເນັງ, ດ້ວຍເຫດນີ້ 2 ໂກຣິນໂທ 7:5 ຈຶ່ງກ່າວຕໍ່ນັ້ນວ່າ "ເພາະເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາໄດ້ມາເຖິງແຂວງມາເກໂດເນັງແລ້ວ ຮ່າງກາຍຂອງເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ພັກຜ່ອນຈັກຍາມ ແຕ່ເຮົາມີຄວາມທຸກລຳບາກຢູ່ອ້ອມຂ້າງ ພາຍນອກມີການຕໍ່ສູ້ ພາຍໃນກໍມີຄວາມຍ້ານ" (ຂໍ້ 5). ແປວ່າເມື່ອໂປໂລມາຮອດແຂວງມາເກໂດເນັງແລະພົບກັບຕິໂຕແລ້ວໂປໂລກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການເຊົາເມື່ອຍດັ່ງທີ່ຕັ້ງໃຈ, ໂປໂລບອກພີ່ນ້ອງອີກວ່າ "ເຮົາມີຄວາມທຸກລຳບາກຢູ່ອ້ອມຂ້າງ ພາຍນອກມີການຕໍ່ສູ້ ພາຍໃນກໍມີຄວາມຍ້ານ" ເລື່ອງທັງໝົດນີ້ເຮົາຈະເຫັນໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 5 ທີ່ມີການຜິດຊາຍຍິງ ແລະຜິດຖຽງກັນ ຕລອດເຖິງການຂາບໄຫວ້ພຣະທຽມ ແລະມີຜູ້ປະກາດປອມເກີດຂຶ້ນ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂປໂລມີຄວາມຍາກລຳບາກໃນຈິດໃຈທີ່ໂປໂລເວົ້າວ່າ "ພາຍນອກແມ່ນຮ່າງກາຍຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫາ ແຕ່ພາຍໃນມີຄວາມຍ້ານກົວ". ໂປໂລຍັງບອກອີກວ່າ ເຖິງແມ່ນພາຍນອກມີການຕໍ່ສູ້ ພາຍໃນກໍມີຄວາມຍ້ານກໍຕາມ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ໝູນໃຈໂດຍໃຫ້ຕິໂຕຜູ້ທີ່ໂປໂລເປັນຫວ່າງມາເຖິງ. "ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງໄຜດທຸນໃຈຄົນທີ່ທ້າຖອຍ ໄດ້ຊົງໄຜດທຸນໃຈເຮົາດ້ວຍການທີ່ຕິໂຕໄດ້ມາເຖິງ" (ຂໍ້ 6). ໂປໂລຮູ້ຕົວຕົວວ່າມີການຕໍ່ສູ້ພາຍນອກ ແຕ່ພາຍໃນຍັງຍ້ານກົວ ແຕ່ກໍລ້ວງວັງຊາບໍ່ໃຫ້ຍ້ານນັ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ໂດຍໄດ້ພົບເຫັນກັບຕິໂຕຜູ້ທີ່ໂປໂລເປັນຫວ່າງຊຶ່ງ

ບອກໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊ່ອຍເຫລືອທຸກຄົນທີ່ຮຽນພໍໃຈກັບສະພາບການຂອງຕົນ. ສລຸບແລ້ວໄປໂລພະຍາຍາມບອກຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນຈົ່ງຍອມພໍໃຈກັບສະພາບການຂອງຕົນ.

2. ຢ່າລະເລີຍຄວາມຂັດແຍ່ງ: (2 ໂກຣິນໂທ 7:8-9)

ຄວາມຂັດແຍ່ງຫລືການບໍ່ຕົກລົງປົງໃຈກັນເກີດຂຶ້ນໄດ້ທຸກເມື່ອ, ເກີດຂຶ້ນໄດ້ທຸກສະຖານທີ່ ແລະເກີດຂຶ້ນໄດ້ກັບທຸກຄົນ ຈົນລາງເທື່ອກໍເກີດກັບຕົວເຮົາເອງເຊັ່ນເຮົາເປັນສອງຈິດສອງໃຈ, ແຕ່ຫາກເຮົາແກ້ໄຂມັນ ຫລືເບິ່ງມັນເປັນໂອກາດແລ້ວ ມັນກໍເປັນໂອກາດສະແດງຄວາມເຊື່ອ ໃຫ້ເຮົາຍອມຕໍ່ກັນແລະກັນ, ມັນເປັນໂອກາດແຫ່ງຄວາມຖ່ອມຕົວໂດຍຍອມຮັບເພິ່ນ ຫລືຍອມວ່າຕົນເອງຜິດ ແລະຍັງເປັນໂອກາດສະແດງເຖິງຄວາມເປັນຜູ້ໃຫຍ່ໃນພຣະຄຣິດຂອງພວກເຮົາດ້ວຍ ຄືເຮົາໃຫຍ່ພໍທີ່ຈະກ້າຮັບແລະສາຣະພາບວ່າຕົນເອງຜິດ. ລາງເທື່ອເຮົາຈຳເປັນຈະຕ້ອງເຮັດແບບເອົາຫູໄປນາ, ເອົາຕາໄປໄຮ່ ຄືຄຳບູຮານເວົ້າມີຄວາມໝາຍວ່າຈົ່ງຟັງສິ່ງທີ່ເປັນປໂຍດ ແລະເບິ່ງສິ່ງທີ່ດີເທົ່ານັ້ນ ພາສາອັງກິດແມ່ນ (Overlook). ໂປໂລໄດ້ເບິ່ງຂ້າມບັນຫາທີ່ຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທ ແລະບັນຫາຂອງໂປໂລເອງໃນການເຮັດໃຫ້ພີ່ນ້ອງໂກຣິນໂທໜັກອີກໜັກໃຈ ແຕ່ໄດ້ເຫັນການປ່ຽນແປງຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ການເສັງໃຈມາເປັນຄວາມພູມໃຈ. " ເພາະເຖິງແມ່ນຈິດຫມາຍຂອງເຮົາສະບັບນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍທຸກໃຈກໍຕາມ ເພາະເຮົາເຫັນວ່າຈິດຫມາຍສະບັບນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍທຸກໃຈກໍພຽງແຕ່ຊົ່ວຄາວດຽວເທົ່ານັ້ນ" (ຂໍ້ 8). ແປວ່າ ໂປໂລບໍ່ໄດ້ກິນແໜງໃຈທີ່ຈິດໝາຍຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ພີ່ນ້ອງທຸກໃຈ ເພາະການທຸກໃຈຂອງພີ່ນ້ອງນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພີ່ນ້ອງປ່ຽນແປງຄວາມທຸກໃຈກໍເປັນເວລາຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງພໍໃຈກັບການປ່ຽນແປງຂອງເຂົາ. ຄຣິສຕຽນຈະບໍ່ເອົາຄວາມຂັດແຍ່ງມາເປັນເຄື່ອງຕໍ່ສູ້ກັນ ແຕ່ຄຣິສຕຽນຈະໂອ້ລົມ, ປຶກສາກັນດ້ວຍຄວາມຮັກແລະໃຫ້ກຽດກັນ ເຮົາຈະບໍ່ປະໃຫ້ຜູ້ໃດຫລືຜິດທາງທາງເຫັນຈາກພຣະເຈົ້າ ດັ່ງທີ່ໂປໂລໄດ້ຂຽນຈົກໝາຍໄປເຖິງເມືອງເອເຟໂຊ ວ່າ " ໃຫ້ພວກເຮົາຍິດເອົາຄວາມຈິງດ້ວຍຄວາມຮັກ ເພື່ອຈະຈະເຣີນຂຶ້ນທຸກຢ່າງ ຈົນເຖິງພຣະອົງຜູ້ເປັນສີສະຄຶພຣະຄຣິດ ເນື່ອງຈາກພຣະອົງນັ້ນ ຮ່າງກາຍທັງສິ້ນທີ່ຕິດຕໍ່ກັນສນິດ ແລະຜູກພັນກັນ ໂດຍທຸກໆຂໍ້ທີ່ຊົງປະທານ ຈຶ່ງໄດ້ຈະເຣີນຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະເມື່ອອະວັຍວະທຸກສ່ວນເຮັດໜ້າທີ່ຕາມຄວາມເໝາະສົມແລ້ວ" (ເອເຟໂຊ 4:15-16).

"ບັດນີ້ເຮົາມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີບໍ່ໃຊ້ເພາະຄວາມທຸກໃຈຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍ ແຕ່ເພາະຄວາມທຸກໃຈນັ້ນເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຈົ້າກັບໃຈເສັງໃຫມ່ເພາະວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມທຸກໃຈຢ່າງທີ່ຊ່ອຍພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຮ້າຍຈາກເຮົາຈັກຢ່າງ" (ຂໍ້ 9). ເຮືອງນີ້ພຣະເຢຊູໄດ້ເທສນາທີ່ຈ້າຍພູວ່າ " ຜູ້ໃດມີຄວາມໂສກເສົ້າກໍເປັນສຸກ ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການຊົງເລົ້າໂລມ " (ມັດທາຍ 5:4). ມາເບິ່ງແລ້ວພີ່ນ້ອງໂກຣິນໂທໄດ້ຮັບຄວາມທຸກໃຈ ຄວາມເສັງໃຈທີ່ກະທຳຜິດ ໄດ້ນຳໄປສູ່ການກັບໃຈໃໝ່ໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ, ໂປໂລໄດ້ຮັບຄວາມທຸກໃຈ ແຕ່ໄດ້ນຳຈິດວິນຍານເພິ່ນແຂງແຮງຂຶ້ນທຸກວັນ. ເຮົາເຫັນວ່າພີ່ນ້ອງໂກຣິນໂທມີຄວາມຂັດແຍ່ງໃນການເຮັດດີແລະການເຮັດຊົ່ວ, ໂປໂລມີຄວາມຂັດແຍ່ງ " ພາຍນອກມີການຕໍ່ສູ້ ພາຍໃນກໍມີຄວາມຢ້ານ " ແລະແລ້ວຄວາມຂັດແຍ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍເປັນໂອກາດໃຫ້ຄຣິສຕຽນໂກຣິນໂທ ແລະອາຈານໂປໂລ ໄດ້ສະແດງຄວາມເຊື່ອໂດຍການກັບໃຈໃໝ່ ແລະການຮູ້ຈັດໝູນໃຊ້ຄວາມຂັດແຍ່ງມາເປັນເຄື່ອງມືຕໍ່ສູ້ບໍ່

ໄດ້ໜີບັນຫາ ແລະກໍມີຊັບຊະນະຈົນໄດ້. ຫລາຍເທື່ອຄຣິສຕຽນມັກໜີບັນຫາ ແຕ່ເຮົາລິມຄິດໄປວ່າບັນຫາມັນ ໄລ່ຕາມເຮົາ ແລະລາງເທື່ອບັນຫາກໍໄວກວ່າເຮົາອີກດ້ວຍ.

3. ຈົ່ງເສັງໃຈແລ້ວຍອມກັບໃຈ (2 ໂກຣິນໂທ 7:10-11)

ຄວາມຄິດຈິດໃຈເປັນຂອງສ່ວນບຸກຄົນ ແຕ່ລະຄົນເຫັນສິ່ງດຽວແລະເຂົ້າໃຈບໍ່ຄືກັນ, ລາງຄົນເປັນຄົນສະຫງ່າ ຈຽມຕົວ ຈະປາກເວົ້າອັນໃດກະຍ້ານຜູ້ອື່ນເສັງໃຈຍ້ອນຄຳເວົ້າຂອງຕົນ, ລາງຄົນເປັນຄົນປາກເວົ້າຕາມໃຈ ຊອບ ຈະຖືກຫຼຸຫລືບໍ່ຖືກຫຼຸລາວກະບໍ່ສົນ, ແຕ່ເມື່ອມາເຊື່ອພຣະເຈົ້າແລ້ວກໍຖືກບອກສອນຕາມຫລັກພຣະຄຳ ພີທີ່ຈະຍົກຕົວຢ່າງຂັ້ນພຣະຄຳພິລາງຕອນດັ່ງນີ້; . ພຣະທັມສຸພາສິດສອນວ່າ "ໃຫ້ລະມັດລະວັງສິ່ງທີ່ເຈົ້າເວົ້າ ເພື່ອຮັກສາຊີວິດຂອງຕົນ ເພາະຄົນທີ່ເວົ້າບໍ່ລະມັດລະວັງກໍທຳລາຍຕົນເອງ" (ສຸພາສິດ 13:3). "ຄຳຕອບທີ່ ອ່ອນຫວານລະຈັບຄວາມໂກດໄດ້ ແຕ່ຄຳເວົ້າທີ່ຫຍາບຄາຍຍົວະໃຫ້ເກີດຄວາມໂກດ" (ສຸພາສິດ 15: 1). "ຈົ່ງວ່ອງໄວໃນການຟັງ ຈົ່ງຊ້າໃນການເວົ້າ ຈົ່ງຊ້າໃນການຮ້າຍ" (ຢາໂກໂບ 1:19). ຍັງມີອີກຫລາຍຂໍ້ທີ່ບໍ່ສາ ມາດເວົ້າອອກມາໄດ້ໝົດ ແຕ່ເຮົາທັງຫລາຍກໍຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຊົງສອນແລະປຸງແປງເຮົາແມ່ນ ແຕ່ການປາກເວົ້າຂອງເຮົາຈຶ່ງກາຍເປັນຄົນໃໝ່ "ເຫດສັນນັ້ນຖ້າຜູ້ໃດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຄົນທີ່ຖືກ ຊົງສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ ຖານະເກົ່າເຫລົ່ານັ້ນກໍລ່ວງໄປແລ້ວ ເບິ່ງແມ່, ກາຍເປັນສິ່ງໃໝ່ທັງນັ້ນ" (2 ໂກຣິນໂທ 5:19).

ຫາກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ທຸກຮ້ອນໃຈ, ເສັງໃຈແລ້ວສາຣະພາບວ່າ ໄດ້ເວົ້າຜິດ, ຄິດຜິດ ແລະເຮັດຜິດ ພຣະເຈົ້າ ກໍຈະຊົງຊຳຮະລ້າງປຸງແປງເຮົາ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າ " ດ້ວຍວ່າຄວາມທຸກໃຈຕາມຢ່າງຊອບພຣະ ທັຍພຣະເຈົ້ານັ້ນ ຍ່ອມເຮັດໃຫ້ກັບໃຈເສັງໃຫມ່ ຊຶ່ງນຳໄປສູ່ຄວາມພົ້ນໂດຍບໍ່ຄວນກິນແຫນງ ແຕ່ຄວາມທຸກ ໃຈຕາມຢ່າງໂລກນັ້ນ ຍ່ອມນຳໄປເຖິງຄວາມຕາຍ " (ຂໍ້ 10). ແປວ່າເມື່ອຮູ້ສຶກວ່າຜິດແລ້ວສາຣະພາບຜິດ ແລະກັບໃຈໃໝ່ນັ້ນເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍດ້ວຍ ແລະເມື່ອລາວກັບໃຈໃໝ່ແລ້ວການກັບໃຈໃໝ່ນັ້ນ ໄດ້ນຳພາລາວໄປເຖິງຄວາມລອດພົ້ນຈາກການພິພາກສາລົງໂທດ ສ່ວນຄົນທີ່ທຸກໃຈເມື່ອຮູ້ວ່າຕົນເອງຜິດ ແຕ່ບໍ່ຍອມກັບໃຈນັ້ນ ໄດ້ນຳລາວໄປເຖິງຄວາມຕາຍໃນແດນມໍຣະນາແລ້ວ. ເມື່ອມາເຖິງຕອນນີ້ເຮົາຄວນ ຖາມຕົນເອງວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າຜິດ, ຄິດຜິດ ແລະກະທຳຜິດນັ້ນເຮົາໄດ້ກິນແຫນງໃຈແລ້ວສາຣະພາບແລ້ວ ບໍ່? ຫາກຍັງບໍ່ທັນສາຣະພາບວັນນີ້ເຮົາຈະລໍຖ້າຫຍັງອີກ ຈົ່ງກັບໃຈເສັງເທີນ.

4. ຈົ່ງຫາທາງແກ້ໄຂ: (2 ໂກຣິນໂທ 7:11-12)

ມີຄຳຄົມກ່າວໄວ້ວ່າ ຄົນດີມັກແກ້ໄຂ, ຄົນຈັ່ງໄຮມັກແກ້ຕົວ. ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈດີວ່າຄົນດີເປັນແນວໃດ ແຕ່ ຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈຄົນຈັ່ງໄຮນັ້ນໜ້າຕາ ທ່າທາງເປັນແນວໃດກະຍັງບໍ່ທັນຮູ້ ກະຣຸນາສິນທະນາຖາມກັນໃນຫ້ອງ ຮຽນເບິ່ງວ່າຄົນຈັ່ງໄຮເປັນແນວໃດ? ແລ້ວກະຣຸນາໂທໄປຫາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະອະທິບາຍໃຫ້ຟັງແດ່, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈທີ່ອາຈານໂປໂປກ່າວໃນຂໍ້ນີ້ວ່າ "ແກ້ຕົວ" ພາສາອັງອິດແມ່ນ clearing yourself ອາດ ຈະແປວ່າ ຂໍເຮັດແກ້ຕົວໃໝ່, ຂໍເວົ້າໃໝ່ ເພື່ອເອົາໄປແຫນອັນເກົ່າທີ່ຜິດ. ດັ່ງນັ້ນຄຳວ່າແກ້ຕົວທີ່ພຣະຄຳພິ ພາສາລາວເຮົາຕອນນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເປັນຄົນຈັ່ງໄຮແກ້ຕົວແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ.

" ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າ ການທີ່ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ທຸກໃຈຕາມຢ່າງຊອບພຣະທັຍພຣະເຈົ້ານັ້ນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເກີດມີຄວາມຂັ້ນຂັ້ນແຂງຫລາຍເທົ່າໃດ ເອົາໃຈໃສ່ທີ່ຈະແກ້ຕົວຫລາຍເທົ່າໃດ ຄວາມເຄືອງໃຈ ຄວາມຕື່ນຕົວ ຄວາມອາລັຍ ຄວາມຮ້ອນຮົນແລະການລົງໂທດຕອບແທນຫລາຍເທົ່າໃດ ໃນທຸກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ສະແດງຕົວວ່າເປັນຄົນບໍ່ມີຜິດໃນການນັ້ນແລ້ວ" (ຂໍ້ 11). ແປວ່າຄຣິດຽນໂກຣິນໂທໄດ້ແກ້ໄຂທຸກຢ່າງໃຫ້ເປັນທີ່ຊອບພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ໄປກໍ່ເປັນຄົນຜິດອີກແລ້ວ. "ເຫດສັນນັ້ນເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາໄດ້ຂຽນມາເຖິງເຈົ້າທັງຫລາຍ ກໍ່ບໍ່ໃຊ້ອັນຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດຫລືອັນຜູ້ທີ່ຖືກຜິດນັ້ນ ແຕ່ເພື່ອຄວາມຂັ້ນຂັ້ນແຂງທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ເຮົານັ້ນ ຈະໄດ້ປາກົດແກ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຊ້ອງພຣະພັກພຣະເຈົ້າ" (ຂໍ້ 12).

5. ພິຈາລະນາຮັບຜິດຊອບ: (2 ໂກຣິນໂທ 7:13-16)

ໂປໂລສະແດງຄວາມພິຈາລະນາພື້ນຖານໂກຣິນໂທທີ່ໄດ້ຕ້ອນຮັບຕິໂຕຜູ້ເປັນສາວິກ ທີ່ໂປໂລຮ້ອງເພິ່ນວ່ານ້ອງຊາຍ, ເພາະວ່າເມື່ອກ່ອນນີ້ໂປໂລໄດ້ໃຊ້ອ້ອງຊາຍຕິໂຕໄປປະກາດທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທນັ້ນໄດ້ຖືກຕ້ອນຮັບຢ່າງອົບອຸ່ນ ດ້ວຍການເຊື່ອຟັງ, ໃຫ້ທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະເຂົ້າປາອາຫານຢ່າງອີ່ມເຕັມສ່ວນ, ການຕ້ອນຮັບຄັ້ງນີ້ໂປໂລເຫັນວ່າເປັນການຮັບຜິດຊອບອັນຈົບງາມຂອງພື້ນຖານໂກຣິນໂທຕໍ່ຜູ້ນຳຂ່າວດີມາຫາ ຍັງບໍ່ພໍເທົ່ານັ້ນ ການຕ້ອນຮັບແນວນີ້ໄດ້ເພີ່ມຄວາມຮັກທັງສອງກ້າສອງຝ່າຍທີ່ມີຢູ່ແລ້ວໃຫ້ຫລາຍກວ່າເກົ່າອີກ "ທ່ານກໍ່ເພີ່ມຄວາມຮັກໃນພວກເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນ" (ຂໍ້ 15ຂ). "ພຣະເຢຊູສັ່ງສາວິກວ່າ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສັ່ງເຂົາວ່າ, "ຢ່າເອົາສິ່ງໃດໄປໃຊ້ຕາມທາງ ຄືຢ່າເອົາໄມ້ຄ້ອນເທົ່າ ຫລືຖົງ ຫລືອາຫານ ຫລືເງິນ ຫລືເສື້ອສອງໂຕແລະຖ້າເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຫລັງໃດ ກໍ່ໃຫ້ອາໄສຢູ່ໃນເຮືອນຫລັງນັ້ນຈົນກວ່າຈະຈາກໄປ" (ລູກາ 9:3-4). ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະເຈົ້າຂອງບ້ານກໍ່ພາກັນພິຈາລະນາຮັບຜິດຊອບຕ້ອນຮັບຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະຍັງຖືວ່າໄດ້ຮັບພຣະພອນພິເສດອີກດ້ວຍ, ສ່ວນຜູ້ຮັບໃຊ້ກໍ່ໄດ້ອວຍຊັຍໃຫ້ພອນຄອບຄົວນັ້ນໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເມື່ອພື້ນຖານໂກຣິນໂທໄດ້ໃຫ້ການຕ້ອນຮັບຕິໂຕຢ່າງອົບອຸ່ນຢ່າງນັ້ນແລ້ວໂປໂລຈຶ່ງກ່າວຄຳຍ້ອງຍໍເຂົາວ່າ "ເຮົາຊົມຊື່ນຍິນດີເພາະວ່າເຮົາເຊື່ອໝັ້ນພວກເຈົ້າໄດ້ທຸກສິ່ງ" (ຂໍ້ 16).

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງສອນພື້ນຖານໂກຣິນໂທໃຫ້ພິຈາລະນາສະພາບຂອງຕົນ?
2. ຂໍ້ 9 "ແຕ່ເພາະຄວາມທຸກໃຈນັ້ນເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຈົ້າກັບໃຈເສັງໃຫມ່" ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
3. ເສັງໃຈແລ້ວຍອມກັບໃຈໃຫມ່ມີໝາກຜົນໃນຊີວິດຢ່າງໃດ?
4. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງພິຈາລະນາພື້ນຖານໂກຣິນໂທ?

ບົດຮຽນທີ 12 ແກ້ໄຂຄວາມຂັດແຍ່ງ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 2 ໂກຣິນໂທ 10
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 2 ໂກຣິນໂທ 10
- ແນວຄິດທຳອິດ:** ຜູ້ແກ້ໄຂການຂັດແຍ່ງຄວນເປັນຜູ້ໜ້ານັບຖື, ຜູ້ມີວິທີການ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ເຮົາຈະແກ້ໄຂຄວາມຂັດແຍ່ງໃນໂບດແນວໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ໜ້ານັບຖືຈັດຕຽມວິທີການເປັນຂັ້ນຕອນໄປ.

ບົດນຳ

ທ່ານອາຈານໂປໂລມີບັນຫາກັບຄົນກຸ່ມນຶ່ງທີ່ເປັນກຸ່ມດຽວກັນໄດ້ກ່າວແບບເສັງຫາຍໃຫ້ເພິ່ນວ່າ ເພິ່ນບໍ່ເຮັດຕາມຄຳເວົ້າໃນຈິດໝາຍ, ເຂົາເບິ່ງຈິດໝາຍເພິ່ນຄືເຂັ້ມແຂງ ແຕ່ຕົວເພິ່ນກໍ່ອ່ອນແອ ແລະຄຳເວົ້າຂອງເພິ່ນກໍ່ບໍ່ເປັນໂບດໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ ແຕ່ໂປໂລໄດ້ຂຽນບອກອີກວ່າ ໃນຈິດໝາຍເວົ້າຢ່າງໃດ ເມື່ອມາເຖິງກໍ່ຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນ. ເຮືອງນີ້ໄດ້ສອນເຮົາວ່າ ເຮົາເວົ້າຢ່າງໃດ ກໍ່ໃຫ້ຍິດຖືຄຳເວົ້າຂອງເຮົາໂດຍເຮັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງເຮົາ ເມື່ອບໍ່ເຮັດຕາມຄຳເວົ້າຫລື ປຸງແປງແກ້ຄວາມເວົ້າ ຖືວ່າຄົນອ່ອນແອ ຕາມທີ່ຄົນເມືອງໂກຣິນໂທກ່າວ.

1. ໃຊ້ສະຖານະແກ້ໄຂ: (2 ໂກຣິນໂທ 10:1-2)

ໃຜກໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານອາຈານໂປໂລເປັນທູດຂອງພຣະຄຣິດທີ່ນຳຂ່າວດີແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ຄົນທັງຫລາຍ, ໂປໂລເປັນທູດຮະຫວ່າງພຣະຄຣິດກັບມະນຸດທົ່ວໄປ. ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງໃຊ້ສະຖານະຄວາມເປັນທູດຂອງເພິ່ນຂຽນຈິດໝາຍຕໍ່ລອງກັບພວກທີ່ຕໍ່ຕ້ານເວົ້າຂວັນເພິ່ນ ເຂົາໄດ້ກ່າວຫາຫລອກຫລວງປະຊາຊົນວ່າໂປໂລເວົ້າແຕ່ໃນຈິດໝາຍເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນຕົວຈິງແລ້ວນັ້ນແມ່ນອ່ອນແອ ເວົ້າລ້າງບໍ່ເຫັນມາຫາຕາມຈິດໝາຍຈັກເທື່ອ. ຄຳທີ່ເຂົາກ່າວໄດ້ຊ່າລືອອກໄປຈົນເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນຫລົງເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງເຂົາແລ້ວກັບໄປສົງສັຍໂປໂລ. ເມື່ອຂ່າວນີ້ຊາບໄປເຖິງໂປໂລແລ້ວໂປໂລຈຶ່ງຂຽນມາອີກເທື່ອນຶ່ງວ່າ "ເຮົາຄືໂປໂລ ຂໍອ້ອນວອນເຈົ້າທັງຫລາຍເປັນສ່ວນຕົວ ໂດຍເຫັນແກ້ຄວາມອ່ອນສຸພາບແລະພຣະທັຍກະຣຸນາຂອງພຣະຄຣິດເຮົາ, ຜູ້ຊຶ່ງພວກເຈົ້າວ່າເປັນຄົນສຸພາບຖ່ອມຕົວເມື່ອຢູ່ຕໍ່ໜ້າ ແຕ່ເມື່ອຢູ່ໄກກໍ່ເປັນຄົນໃຈກ້າຄື ເຮົາຂໍຮ້ອງພວກເຈົ້າວ່າ ເມື່ອເຮົາມາຢູ່ນຳພວກເຈົ້າ ຢ່າໃຫ້ເຮົາສະແດງຄວາມກ້າຫານດ້ວຍຄວາມແນ່ໃຈ ເຫມືອນເຮົາຄິດບັງອາດຈະເຮັດຕໍ່ລາງຄົນທີ່ນິກເຫັນວ່າ ເຮົາຍັງເຮັດໄປຕາມທັມມະດາມະນຸດ" (ຂໍ້ 1-2).

ໂປໂລໄດ້ຂຶ້ນຕົ້ນຈິດໝາຍດ້ວຍຄຳວ່າ "ເຮົາຄືໂປໂລ" ອັນໝາຍເຖິງຄວາມສຸພາບອ່ອນຫວານຕໍ່ຜູ້ອ່ານ ແລະຄຳທີ່ອ້າງວ່າ "ເຮົາຄືໂປໂລ" ຍັງມີຄວາມໝາຍວ່າ ເຮົາເປັນອັດສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຜູ້ມີພຣະທັຍອ່ອນສຸພາບ ຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູອ່ອນສຸພາບ, ແປວ່າບໍ່ຕ້ອງກັບຄືນທີ່ກ່າວຂວັນນິນທາເພິ່ນ ແຕ່ເພິ່ນຢາກ

ບອກວ່າເພິ່ນເປັນສາວິກເວົ້າຄຳໃດຄຳນັ້ນບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ. ໂປໂລເອງມີອຳນາດທີ່ຈະລົງໂທດຜູ້ກ່າວຫາດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າ "ຢ່າໃຫ້ເຮົາສະແດງຄວາມກ້າຫານດ້ວຍຄວາມແນ່ໃຈ" ຢ່າບົບບັງຄັບເຮົາໃຫ້ໃຊ້ອຳນາດໃນການລົງໂທດຜູ້ກ່າວຫາແລະປັນປ່ວນໃຫ້ໄພພິນຂອງພຣະເຈົ້າຜິດຖຽງກັນ, ໂປໂລອາດເຕືອນຜູ້ກ່າວຫານັ້ນໃຫ້ກັບໃຈ, ຢຸດເວົ້າຍຸແຍ່ໃຫ້ພົ້ນອາໄສທາງໂດຍຕັກເຕືອນຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍບໍ່ໃຫ້ຫລົງເຊື່ອຄຳຫລອກລວງນັ້ນ ແລະໂປໂລຫວັງໃຈວ່າເມື່ອເພິ່ນມາຮອດແລ້ວເຮືອງດັ່ງກ່າວກໍຈະໝົດໄປ.

ເຮືອງນີ້ເປັນບົດຮຽນສອນພວກເຮົາວັນນີ້ວ່າ ອາດມີລາງຄົນໃນໂບດ ຫລືນອກໂບດກ່າວຕີສິນນິນທາຜູ້ນຳຂອງທ່ານ, ຄຽສອນຂອງທ່ານ ແລະອາຈານຂອງທ່ານ ວ່າເປັນຄົນແນວນັ້ນແນວນີ້ ເມື່ອໄດ້ຟັງແລ້ວກໍຄືຄວາມເຂົາວ່າ ເມື່ອຕົນເອງຫລົງຟັງຄວາມກ່າວນິນທານັ້ນແລ້ວກໍເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຢາກໜີຈາກໂບດ ຫລືລາງຄົນກໍຄິດຕໍ່ສູ້ຊອກຫາຄວາມຜິດເພີ່ມເພື່ອຕົນເອງຈະໄດ້ຢູ່ ແລະພວກຜູ້ນຳ ຫລືຄຽສອນ ຕລອດເຖິງອາຈານໄດ້ອຳລາຈາກໂປໂລດ້ວຍຄວາມຂົມຂື່ນ.

2. ບໍ່ໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ: (2ໂກຣິນໂທ 10:3-6)

ໃນການຕໍ່ສູ້ຝ່າຍໂລກແມ່ນເຮັດເສິກສິງຄາມເປັນໃຫຍ່, ຕໍ່ລອງລົງມາແມ່ນໃຊ້ຄວາມໂມໂຫໂຫໂສ, ນາບຂົ່ມຂູ່, ແບ່ງຊົນຊັ້ນ ແລະເຊື່ອຊາດ, ໃຊ້ອຳນາດອາວຸດ, ໃຊ້ອຳນາດຖານະ ແລະຕຳແໜ່ງ, ຫາວິທີການຕົວະຍົວະຫລອກລວງໃຫ້ຜູ້ອື່ນຫລົງເຊື່ອ, ໂຈມຕີແບບຫລອນຫລັງ ແລະອື່ນໆ ຫລືສລຸບໄດ້ວ່າ ເຮັດແນວໃດກໍຈະເຮັດຂໍ້ພຽງແຕ່ຊະນະກຳພໍ. ສ່ວນພວກເຮົາທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນມີພຣະເຈົ້າຊົງເປັນປະມຸກເຮົາກໍມີສິງຄາມຄືກັນ ແຕ່ເຮົາຈະບໍ່ເຮັດສິງຄາມຄືຝ່າຍໂລກ, ເຮົາຈະໃຫ້ຄວາມຮັກເປັນຫລັກ, ຄວາມກະຣຸນາເປັນລອງ, ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອເປັນທາງເດີນ, ການເສັງສະຣະເປັນແບບຢ່າງ, ການຖ່ອມຕົວເປັນການລະງັບຄວາມຮຸນແຮງ, ສັນຕິສຸກເປັນສາຍສັມພັນ, ຄວາມເຊື່ອເປັນກຳລັງ ແລະຄວາມຈິງເປັນເຄື່ອງປ້ອງກັນ. ໂປໂລຮູ້ແລ້ວວ່າມີຄົນຕໍ່ສູ້ເພິ່ນ ແລະເພິ່ນກໍຈະໂຕ້ຕອບຄືນໂດຍບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຈິດວິນຍານແຂງກະດ້າງໃນການຕໍ່ສູ້. ເຮົາໄດ້ເຫັນໂປໂລຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ປ່າວຂ່າວເທັດໂດຍເວົ້າວ່າ "ເພາະເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາຢູ່ກິນໃນໂລກກໍຈິງ ເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ສູ້ຮົບຕາມທັມມະດາມະນຸດເພາະວ່າເຄື່ອງອາວຸດຂອງເຮົາບໍ່ເປັນຝ່າຍໂລກ ແຕ່ມີຮິດອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າ ອາດທຳລາຍຄ້າຍອັນເຂັ້ມແຂງໄດ້ ຄືທຳລາຍຄວາມຄິດທີ່ມີເຫດຜົນອັນບໍ່ຈິງ" (ຂໍ້ 3-4). ແປວ່າໂປໂລມີຊີວິດໃນໂລກແຕ່ໃຊ້ອາວຸດຈາກສວັນເພື່ອຕໍ່ສູ້ຄວາມບໍ່ຈິງ ແລະໂປໂລຍັງບອກອີກວ່າການໃຊ້ອາວຸດແນວນີ້ " ອາດທຳລາຍຄ້າຍອັນເຂັ້ມແຂງໄດ້ ຄືທຳລາຍຄວາມຄິດທີ່ມີເຫດຜົນອັນບໍ່ຈິງ " (ຂໍ້ 4). ອາວຸດທີ່ໂປໂລໃຊ້ນັ້ນແມ່ນໄດ້ກ່າວມາແລ້ວຂ້າງເທິງ, ເພາະວ່າຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງໂປໂລບໍ່ແມ່ນແຂງກະດ້າງ ແຕ່ແມ່ນເຂັ້ມແຂງໃນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ.

ການຕໍ່ສູ້ຂອງໂປໂລເປັນບົດຮຽນອັນລຳຄ່າສຳລັບເຮົາທຸກຄົນ, ດ້ວຍວ່າຊາຕານອາດຊັກນຳພາຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງໃຫ້ຕໍ່ສູ້ເຮົາໃນຖານະເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນເຮົາຢ່າຕໍ່ສູ້ຄືນແບບຈິດວິນຍານແຂງກະດ້າງແລະເມື່ອມີຄົນຕໍ່ສູ້ເຮົາຈະບໍ່ປະປ່ອຍເສີຍໄປຊຶ່ງ ເຮົາຄວນຈະໃຊ້ໂອກາດວິກິດນີ້ສະແດງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາຕໍ່ສູ້ຄືນນັ້ນໂດຍໃຊ້ອາວຸດເຊັ່ນ; 1. ຮັກເພິ່ນຫລາຍກວ່າເກົ່າ. 2. ສະແດງຄວາມກະຣຸນາເພີ່ມອີກ.

3. ຊ່ວຍເຫລືອເພີ່ນຍາມເພີ່ນຕ້ອງການ. 4. ເສັງສະລະຊັບສິນແລະເວລາເພື່ອເພີ່ນ. 5. ຖ່ອມຕົວຍອມເສັງປຽບ. 6. ເປັນຜູ້ສ້າງສັນຕິສຸກ. 7. ຕັ້ງໝັ້ນໃນຫລັກຄວາມເຊື່ອ. 8. ເອົາຄວາມຈິງຄາດແອວໄວ້. ຫາກເຮົາໃຊ້ອາວຸດທີ່ກ່າວວ່າເຮົາຈະຊະນະແບບສວຍງາມກວ່າຊະນະສົງຄາມຝ່າຍໂລກ ຊຶ່ງສຸດທ້າຍມີການເສັງຫາຍຢ່າງຫລວງຫລາຍ. " ແລະຄວາມດີດັ່ງທຸກປະການທີ່ຕັ້ງຕົວຂຶ້ນຂັດຂວາງຄວາມຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະປາບຄວາມຄິດທຸກປະການລົງໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບ ຈົນເຖິງນ້ອມຟັງພຣະຄຣິດແລະເມື່ອການນ້ອມຟັງຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍສຳເລັດຄົບຖ້ວນແລ້ວ ເຮົາພ້ອມທີ່ຈະລົງໂທດແກ່ການບໍ່ນ້ອມຟັງທຸກປະການ " (ຂໍ້ 5-6).

3. ເວົ້າແລະເຮັດຢ່າງດຽວກັນ: (2 ໂກຣິນໂທ 10: 7-11)

ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສມັຍໃດກໍຕາມ, ນິກາຍໃດກໍຕາມ ຜູ້ເຊື່ອພຣະເຢຊູມັກຈະອ້າງວ່າຕົນເປັນຄົນຂອງພຣະຄຣິດ ຫລືເວົ້າອີກຢ່າງວ່າເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ເຊື່ອຟັງພຣະຄຣິດ ເປັນການອວດອ້າງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແຕ່ໂປໂລໄດ້ບອກລັກສະນະຄົນຂອງພຣະຄຣິດວ່າ "ຖ້າຜູ້ໃດຕາຍໃຈເຊື່ອວ່າຕົນເປັນຄົນຂອງພຣະຄຣິດ ກໍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຄຳນຶງວ່າເຫມືອນດັ່ງຕົນເປັນຄົນຂອງພຣະຄຣິດ ເຮົາກໍເປັນຄົນຂອງພຣະຄຣິດເຫມືອນກັນ" (ຂໍ້ 7). ແປວ່າ ຜູ້ໃດກໍຕາມເຊື່ອໃນໃຈຂອງຕົນຢ່າງຄັກແນ່ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະປະຕິບັດຕົນເໝາະສົມເປັນຄົນຂອງພຣະຄຣິດ ໂປໂລເອງກໍເປັນຄົນຂອງພຣະຄຣິດ ແລະຄົນຂອງພຣະຄຣິດແທ້ຈະບໍ່ຕໍ່ສູ້ກັນ ເພາະມີພຣະຄຣິດອົງດຽວກັນ. ມີລາງຄົນກ່າວຫາໂປໂລວ່າເວົ້າໃນຈິດໝາຍມາກ່ອນນີ້ເບິ່ງມີນ້ຳໜັກ ແລະມີອຳນາດໃນການສິດສອນ ເບິ່ງຕົວເພີ່ນຄືອອນແຮງ "ຈິດໝາຍຂອງໂປໂລນັ້ນມີນ້ຳໜັກ ແລະມີອຳນາດກໍຈິງ ແຕ່ວ່າຕົວທ່ານເບິ່ງຄືອອນແຮງ ແລະຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານກໍໃຊ້ການບໍ່ໄດ້" (ຂໍ້ 10). ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງບອກຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ " ຈົ່ງໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນເຂົ້າໃຈດັ່ງນີ້ວ່າ ເມື່ອເຮົາບໍ່ຢູ່ເຮົາເວົ້າໄວ້ໃນຈິດໝາຍຂອງເຮົາຢ່າງໃດ ເມື່ອເຮົາມາແລ້ວເຮົາກໍຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນ"(ຂໍ້ 11). ແປວ່າໃຫ້ພວກທີ່ກ່າວຫາວ່າໂປໂລອອນແຮງນັ້ນເຂົ້າໃຈວ່າ ໂປໂລເວົ້າຢ່າງໃດກໍເຮັດຢ່າງນັ້ນ, ໂປໂລເປັນອັດສາວິກທີ່ຍຶດໝັ້ນໃນຄຳເວົ້າ.

4. ແກ້ບັນຫາໂດຍເວົ້າເຖິງເຣື່ອງໃຫຍ່: (2 ໂກຣິນໂທ 10:12-18)

ຄຣິສຕຽນມັກຈະເວົ້າດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົວວ່າເປັນຂ້າທາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ຫລາຍເທື່ອຄຣິສຕຽນມັກຈະອ້າງວ່າຕົນເອງເຮັດອັນນີ້, ອັນນັ້ນເພື່ອເພີ່ມສິສັນໃຫ້ຕົນເອງ ເຣື່ອງນີ້ໂປໂລກ່າວວ່າ " ເພາະວ່າເຮົາບໍ່ກ້ານັບຕົວວ່າສເມີກັນກັບລາງຄົນທີ່ຍົກຕົວເອງ ຫລືປຽບທຽບກັນແລະກັນແລ້ວ ເຂົາກໍເປັນຄົນຂາດສະຕິປັນຍາ"(ຂໍ້ 12). ແປວ່າໂປໂລບໍ່ກ້າຍົກຕົວເອງຂຶ້ນປຽບທຽບກັບຜູ້ອື່ນຊຶ່ງເປັນການແຂ່ງຂັນຊິງດີຊິງເດັ່ນກັນ ເພາະການເຮັດແນວນັ້ນໂປໂລຖືວ່າ ເປັນຄົນຂາດສະຕິປັນຍາ, ແລ້ວໂປໂລຍັງບອກອີກວ່າ ຈະອວດແຕ່ບໍ່ແມ່ອວດເກີນຂອບເຂດທີ່ເປັນຢູ່ ແຕ່ຈະອວດຕາມຂອບເຂດທີ່ພຣະເຈົ້າຊິງຈັດໄວ້(ຂໍ້ 13). ສິ່ງທີ່ໂປໂລອວດນັ້ນແມ່ນເພີ່ນໄດ້ນຳຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດມາເຖິງເມືອງໂກຣິນໂທກ່ອນຜູ້ອື່ນ(ຂໍ້ 14). ຈົນໃນທີ່ສຸດໂປໂລບອກວ່າ ຈະອວດກໍອວດໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງແມ່ນເອົາພຣະເຈົ້າມາອວດ "ຖ້າຜູ້ໃດຈະອວດ ກໍຈົ່ງເອົາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາອວດເທິນ"ເພາະຄົນທີ່ຍົກຍ້ອງຕົວເອງບໍ່ເປັນທີ່ນັບຖືຂອງຜູ້ໃດ ແຕ່ຄົນທີ່ໜ້ານັບຖືນັ້ນ ຄືຜູ້ທີ່ພຣະອົງເຈົ້າຊິງຍົກຍ້ອງ" (ຂໍ້ 17-18).

ຄຳຖາມ

1. ໂປໂລຂຶ້ນຕົ້ນຈິດໝາຍວ່າ ເຮົາຄືໂປໂລ ນັ້ນມີຄວາມສຳຄັນອັນໃດຕໍ່ຜູ້ອ່ານ?
2. ໂປໂລເອງມີອຳນາດທີ່ຈະລົງໂທດຜູ້ກ່າວຫາ ແຕ່ໂປໂລກ່າວວ່າ "ຢ່າໃຫ້ເຮົາສະແດງຄວາມກ້າຫານດ້ວຍຄວາມແນ່ໃຈ" ທ່ານເຂົ້າໃຈແນວໃດ?
3. ຝ່າຍໂລກຕໍ່ສູ້ກັນດ້ວຍອັນໃດ? ໂປໂລຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ກໍ່ເຮືອງດ້ວຍອັນໃດ?
4. ຂໍ້ 10 ເຂົາເວົ້າແນວໃດໃຫ້ໂປໂລເສັງຫາຍ? ແລ້ວໂປໂລຕອບຄືນແນວໃດ ຂໍ້ 11?
5. ຂໍ້ 12 ຄົນທີ່ຍົກຕົວເອງ ຫລືປຽບທຽບກັນແລະກັນແລ້ວ ໂປໂລວ່າຄົນນັ້ນເປັນຄົນແນວໃດ? ຂາດປັນຍາໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
6. ຂໍ້ 17 ໂປໂລແນະນຳໃຫ້ເອົາຫຍັງມາອວດອ້າງ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 13

ເພິ່ງໃນພຣະຄຸນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	2 ໂກຣິນໂທ 12:1-10
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	2 ໂກຣິນໂທ 12:1-10
ຈຸດປະສົງສຳຄັນ:	ພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າມີອຳນາດໃນຊີວິດຂອງເຮົາ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຈະຮູ້ວ່າພຣະຄຸນມີອິດອຳນາດຊ່ອຍເຮົາແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າເຖິງແມ່ນຊີວິດເຮົາຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າມີອິດອຳນາດຊ່ອຍເຮົາໄດ້.

ບົດນຳ

ຊີວິດຂອງຄົນນັ້ນເປັນສິ່ງບໍ່ແນ່ນອນ, ບາງມື້ກໍມີຄວາມສະບາຍໂລ່ງອີກໂລ່ງໃຈ, ບາງມື້ກໍເປັນທຸກໃຈ ແລະ ເຮົາເອງກະບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງຮູ້ສຶກບໍ່ມ່ວນໃນຈິດໃຈ ແລະສບາຍໃຈເປັນຄັ້ງເປັນຄາວ. ໂປໂລພະຍາຍາມສອນວ່າມີແຕ່ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນຈະຄຸ້ມຄອງຈິດໃຈຂອງເຮົາໄດ້ ແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງມີອຳນາດຄຸ້ມຄອງຊີວິດຂອງເຮົາທັງຫລາຍດ້ວຍ.

1. ສັມຜັດກັບພຣະເຈົ້າ: (2 ໂກຣິນໂທ 12:1-6)

ໂປໂລບໍ່ແນ່ໃຈວ່າ ຖ້າເວົ້າເຮື່ອງນິມິດທີ່ເພິ່ນເຫັນໃຫ້ພີ່ນ້ອງຟັງນັ້ນຈະເປັນປໂຍດລືບໍ່ ເພາະສິ່ງທີ່ເພິ່ນຈະກ່າວນັ້ນມັນເກີນກວ່າຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຈະເຂົ້າໃຈໄດ້, ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະໂປໂລຈຶ່ງເລີ່ມດ້ວຍຄຳວ່າ "ເຖິງຈະບໍ່ມີປໂຍດອັນໃດກໍຕາມ ເຮົາກໍຈຳເປັນຕ້ອງອວດຕົວ ແຕ່ເຮົາຈະເລົ່າເຖິງນິມິດແລະການສຳແດງຊຶ່ງມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" (ຂໍ້ 1). ໂປໂລກ່າວວ່າຈຳເປັນຈະຕ້ອງອວດຕົວ ແຕ່ການອວດນີ້ບໍ່ແມ່ນເພິ່ນອວດເຮື່ອງສ່ວນຕົວ ແຕ່ແມ່ນອວດເຮື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສຳແດງໃຫ້ເພິ່ນເຫັນນິມິດ. ໂປໂລກ່າວດ້ວຍຄວາມບໍ່ແນ່ໃຈ ເພາະວ່າ 1. ເປັນເຮື່ອງທີ່ອະທິບາຍບໍ່ໄດ້. 2. ເປັນເຮື່ອງທີ່ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຍິນແລ້ວກະບໍ່ຢາກເຊື່ອ ເພາະວ່າມີລາງຄົນໄດ້ກ່າວນິມິດເກີນກວ່າຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ . ການເວົ້າຂ່າວປະເສີດໃຫ້ຄົນບໍ່ເຊື່ອຍາກເທົ່າໃດທ່ານກໍຮູ້ດີ ແລະການກ່າວນິມິດທີ່ເຫັນຂອງແຕ່ລະຄົນໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອຟັງກໍຍາກເຊັ່ນນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສລຸບໄດ້ວ່າໂປໂລກ່າວວ່າ ຈຳເປັນຈະຕ້ອງກ່າວແລະການທີ່ເພິ່ນກ່າວກໍແມ່ນຕາມທີ່ເພິ່ນເຫັນ, ເຮົາທັງຫລາຍກໍເຊັ່ນກັນມີຫ້າທີ່ກ່າວພຣະທັມແລະປະກາດເຮື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຟັງຈະເຊື່ອຫລືບໍ່ເຊື່ອເຮົາກໍຈຳເປັນຕ້ອງປະກາດ ເພາະເປັນຄຳສັ່ງໃຫ້ປະກາດ.

ໂປໂລກ່າວເປັນເຮື່ອງວ່າ " ແຕ່ສິບສີ່ປີມາແລ້ວເຮົາຮູ້ຈັກຄຣິສຕຽນຜູ້ນຶ່ງ ຜູ້ນັ້ນໄດ້ຖືກຮັບຂຶ້ນໄປເຖິງສວັນຊັ້ນສາມ (ແຕ່ຈະໄປທັງກາຍຫລືນອກກາຍເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ຊົງຊາບ) ເຮົາຮູ້ຈັກວ່າຄົນນັ້ນໄດ້

ຮັບຂຶ້ນໄປເຖິງທີ່ສຸຂະເສີມ (ແຕ່ຈະໄປທັງກາຍຫລືນອກກາຍເຮົາກໍບໍ່ຮູ້ ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ຊົງຊາບ) "(ຂໍ້ 2-3). ເຮືອງນີ້ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງຕົວເພິ່ນເອງໃນ 14 ປີທີ່ຜ່ານມາວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບເພິ່ນຂຶ້ນໄປສວັນຊັ້ນສາມ. ແຕ່ໃນບົດຮຽນວັນນີ້ຈະບໍ່ເວົ້າເຮືອງສວັນມີຈັກຊັ້ນ ແຕ່ຈະເວົ້າເຮືອງນິມິດທີ່ໂປໂລຖືກນຳຂຶ້ນໄປເທົ່ານັ້ນ. ໂປໂລຍັງບອກອີກວ່າ "ຈະໄປທັງກາຍຫລືນອກກາຍເຮົາກໍບໍ່ຮູ້" ແປວ່າຈະຂຶ້ນໄປທັງຕົນຕົວເພິ່ນຫລືມີແຕ່ຈິດວິນຍານເພິ່ນກໍບໍ່ຮູ້ແຕ່ວ່າໄດ້ຂຶ້ນໄປ ແລະບໍ່ຮູ້ຈັກຈະບໍລຍາຍຫລາຍກວ່ານີ້. ອັນນີ້ແຫລະທີ່ໂປໂລບອກວ່າຈະເປັນບໍ່ໂຍດຫລືບໍ່ນັ້ນເພິ່ນບໍ່ຮູ້ ເພາະເພິ່ນເອງກໍບໍ່ສາມາດບໍລຍາຍໄດ້, ມີແຕ່ຄົນທີ່ເຊື່ອເທົ່ານັ້ນຈິ່ງຈະເຂົ້າໃຈ. ໂປໂລກ່າວຍັກອີກວ່າ ເພິ່ນໄດ້ຂຶ້ນໄປເຖິງທີ່ສຸຂະເສີມ ອັນໝາຍເຖິງສວັນ (ລູກາ 23:43). ໂປໂລຍັງບອກອີກວ່ານອກຈາກເຫັນກັບຕາແລ້ວຍັງໄດ້ຍິນກັບຫູອີກ ແຕ່ບໍ່ສາມາດເປີດເຜີຍໃຫ້ຜູ້ໃດຟັງ ເພາະເຮືອງນີ້ໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ໂປໂລຮູ້ເຫັນເທົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າມັນເປັນຄວາມລັບຂອງສວັນ. ນີ້ເປັນຄຳໂອ້ອວດຂອງໂປໂລທີ່ໄດ້ສັ່ນຜັດກັບພຣະເຈົ້າ.

2. ໂປໂລຕໍ່ໜ້າຮາຊບັນລັງ: (2 ໂກຣິນໂທ 7-8)

ໂປໂລໄດ້ອວດເຮືອງຂຶ້ນໄປສວັນຊັ້ນສາມໃຫ້ພີ່ນ້ອງໂກຣິນໂທຟັງ ແຕ່ກໍຍັງຈຽມຕົວຢ້ານຜູ້ອື່ນເວົ້າວ່າອວດເກີນໄປ ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈິ່ງເວົ້າວ່າ "ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຮົາຍົກຍ້ອງຕົວຈົນເກີນໄປເນື້ອງຈາກການຊົງສຳແດງອັນຫລວງຫລາຍຊຶ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ມີສັງເກດໝາຍໃນເນື້ອກາຍຂອງເຮົາ ເປັນບໍລິວານຂອງຊາຕານທີ່ທຸບຕິເຮົາ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຮົາຍົກຍ້ອງຕົວຈົນເກີນໄປ" (ຂໍ້ 7). ມາບັດນີ້ໂປໂລຢາກບອກວ່າແມ່ນຢູ່ເພິ່ນໄດ້ຂຶ້ນໄປເຖິງສວັນຊັ້ນສາມ ຈະເປັນທັງຮ່າງກາຍຫລືມີແຕ່ຈິດວິນຍານເພິ່ນບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ເຖິງປານນັ້ນເພິ່ນບອກອີກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ມີສັງເກດໝາຍໃນເນື້ອກາຍອັນໝາຍເຖິງສີ່ຢ່າງຄື:

1. ທຸກບ່ອນທີ່ໂປໂລເດີນທາງໄປນັ້ນພວກຍິວຕໍ່ຕ້ານການປະກາດຂອງເພິ່ນ ເພາະເຂົາບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ຄຣິສຕຽນເປັນກຸ່ມໃຫຍ່ຂຶ້ນ ຫລືເຂົາໄດ້ພະຍາມຍາມປາບໃຫ້ນ້ອຍລົງຈົນຫມົດໄປ. ພວກໂຣມັນກໍບໍ່ຕ້ອງການເຊັ່ນດຽວກັນ ເພາະເຂົາຢ້ານວ່າ ເມື່ອຄຣິສຕຽນໃຫຍ່ຂຶ້ນຈະເປັນອັນຕະລາຍໃນການປົກຄອງຂອງເຂົາ.
2. ສັງເກດໝາຍໃນຮ່າງກາຍອັນທີສອງແມ່ນການທົນທຸກທໍຣະມານໃນການເດີນທາງດ້ວຍຄວາມຍາກລຳບາກ ພ້ອມທັງຖືກຂົ່ມເຫງຈາກອຳນາດເຈົ້າໜ້າທີ່, ເຂົາຈັບໄປໃສ່ຄູກ, ລົງໂທດດ້ວຍການຊ້ຽນຕີ, ປະຊາຊົນຂວ່າງຫິນໃສ່ຕາມປະເພນີຂອງເຂົາ, ລາງເທື່ອກໍພົບກັບຄວາມອິດຢາກບໍ່ມີອາຫານການກິນ, ລາງເທື່ອພາຫະນະໃນການເດີນທາງຖືກເພພັງຈົມນ້ຳ, (ອ່ານ 2 ໂກຣິນໂທ 11: 23-28). ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ລ່ວນແລ້ວແຕ່ເປັນສັງເກດໝາຍຂອງຮ່າງກາຍ.
3. ສັງເກດໝາຍອັນທີສາມແມ່ນ ການຈຳຕ້ອງທ່າງໄກຈາກຄອບຄົວ ຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນ, ພ້ອມທັງພີ່ນ້ອງຄຣິສຕຽນໃນຕ່າງບ່ອນຕ່າງທີ່ ເພິ່ນໄດ້ສິດສອນມານັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນໄປຕາມເພິ່ນຄາດຫວັງ, ຫລືບໍ່ໃຫຍ່ຕາມການເວລາທີ່ສົມຄວນຈະເປັນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ສາມາດສິດສອນຜູ້ອື່ນໄດ້ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນພວກຄຣິສຕຽນຍັງຜິດຖຽງກັນ, ກໍ່ເຫດໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າອີກ.

4. ສັງໝາມອີກອັນນຶ່ງແມ່ນສຸຂພາບຂອງເພິ່ນເອງ, ເພິ່ນເກີດມີສາຍຕາສັ້ນ. 1 ໂກຣິນໂທ 16:21 ໄດ້ບອກຜູ້ອ່ານວ່າ ເປັນລາຍມືຂອງໂປໂລ ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າ ເພິ່ນຂຽນບໍ່ຖືກແຖວ. ໂຣມ 16:22 ໂປໂລໄດ້ຂໍໃຫ້ ຜູ້ອື່ນຂຽນຈົດໝາຍຕາງເພິ່ນ. ເຮືອງຂອງສາຍຕາເພິ່ນສັ້ນນັ້ນເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າເນື່ອງມາຈາກແສງກ້າຈາກສວັນມາໃສ່ຕາເພິ່ນຕອນເພິ່ນໄປຂົ່ມເຫງຄຣິສຕຽນຫລືບໍ່ກະບໍ່ຮູ້ (ເບິ່ງກິຈການ 9:3-7). ແຕ່ໂປໂລກ່າວວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງບັນດານໃຫ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອເພິ່ນຈະບໍ່ໄດ້ອວດຕົວຈົນເກີນໄປ.

ເມື່ອໂປໂລບອກວ່າສັງໝາມຂອງຮ່າງກາຍນັ້ນ ສລຸບແລ້ວແມ່ນບັນຫາຕ່າງໆທີ່ເພິ່ນໄດ້ປະເຊີນ ແລະບັນຫາເຫລົ່ານັ້ນເພິ່ນຍັງບອກຢ່າງແຈ້ງວ່າ ແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງບັນດານໃຫ້ມີສັງໝາມ ເພື່ອເພິ່ນຈະບໍ່ໄດ້ອວດອ້າງຈົນເກີນໄປ. ເຮົາທັງຫລາຍຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທຸກວັນນີ້ບໍ່ມີຜູ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ໃດຮັບໃຊ້ປາສຈາກບັນຫາແຕ່ຫາກເຮົາຄິດບໍ່ເຖິງເຮົາກໍຈະອ່ອນໃຈຫລືເຊົາຮັບໃຊ້ກໍເປັນໄດ້ ແຕ່ຖ້າເຮົາຫາກຄິດເຖິງຄືໂປໂລຄິດໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງບັນດານໃຫ້ເຮົາມີສັງໝາມຂອງຮ່າງກາຍ ເຮົາກໍຈະສູ້ທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ເພາະບັນຫານັ້ນຈະຊ່ອຍເຕືອນເຮົາບໍ່ໃຫ້ເປັນຄົນອວດຕົວວ່າ ເປັນຄົນເກ່ງ.

3. ໂປໂລເຫັນພຣະຄຸນອັນຖວມລືນ: (2 ໂກຣິນໂທ 12:9-10)

ແຕ່ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ເຮົາວ່າ, “ການທີ່ເຈົ້າມີຄຸນຈາກເຮົາ ກໍພໍສຳລັບເຈົ້າແລ້ວ ດ້ວຍວ່າຄວາມອ່ອນແອມີຢູ່ທີ່ໃດ ເດດຂອງເຮົາກໍມີຮິດຂຶ້ນເຕັມຂນາດຢູ່ທີ່ນັ້ນ” ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຈຶ່ງມີຄວາມພາກພູມໃຈໃນບັນດາຄວາມອ່ອນແອຂອງເຮົາດີກວ່າ ເພື່ອຮິດເດດຂອງພຣະຄຣິດຈະບັງຮົ່ມເຮົາໄວ້” (ຂໍ້ 9) ແປວ່າພຣະຄຸນພຣະເຢຊູໄດ້ມີຖວມລືນໃນຊີວິດຂອງໂປໂລ, ສັງໝາມທຸກຢ່າງທີ່ໂປໂລປະເຊີນນັ້ນກໍຊົງຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນດ້ວຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູ, ຄວາມອ່ອນແອທຸກຢ່າງໄດ້ຖືກເສີມກຳລັງດ້ວຍຄວາມຮັກແລະພຣະຄຸນຈົນລອດພົ້ນເຖິງວັນນີ້, ໂປໂລຍອມຮັບແລະໂອ້ອວດຄວາມອ່ອນແອຂອງເພິ່ນ, ເມື່ອເພິ່ນຍອມຮັບວ່າຕົນເອງອ່ອນແອແລ້ວເມື່ອນັ້ນ ແລະເພິ່ນຈະໄດ້ຮັບກຳລັງວັງຊາມາຈາກພຣະຄຸນພຣະເຢຊູ, ການທີ່ເພິ່ນເຂັ້ມແຂງຈົນເຖິງວັນນີ້ເພິ່ນບອກວ່າ “ຮິດເດດຂອງພຣະຄຣິດຈະບັງຮົ່ມເຮົາໄວ້”.

ໂປໂລບໍ່ໄດ້ອາສັຍຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດແລະອຳນາດຂອງເພິ່ນໃນການປະກາດ ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ອາສັຍພຣະຄຸນເປັນກຳລັງຕໍ່ຕ້ານສັງໝາມຂອງຮ່າງກາຍ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ສັນນັ້ນ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະຄຣິດເຮົາຈຶ່ງຊື່ນໃຈໃນບັນດາຄວາມອ່ອນແອ ໃນການຖືກຫມິ່ນປມາດ ໃນຄວາມຍາກລຳບາກ ໃນການຖືກຂົ່ມເຫັງ ແລະໃນຄວາມຍາກຈົນ ເພາະວ່າເຮົາອ່ອນແອເມື່ອໃດ ເຮົາກໍຈະແຂງແຮງເມື່ອນັ້ນ” (ຂໍ້ 10). ແປວ່າໂປໂລພໍໃຈໃນຄວາມອ່ອນແອຂອງເພິ່ນທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບສັງໝາມເຊັ່ນ; ການຖືກຫມິ່ນປມາດ, ໃນຄວາມຍາກລຳບາກ, ໃນການຖືກຂົ່ມເຫັງ ແລະໃນຄວາມຍາກຈົນ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ທຸບຕິເພິ່ນໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໂດຍອາສັຍພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າແທ້ໆ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງໂປໂລບໍ່ແນ່ໃຈບອກພີ່ນ້ອງເຮືອງຂຶ້ນໄປສວັນຊັ້ນສາມ?
2. ສັງນໜາມຂອງຮ່າງກາຍທີ່ໂປໂລພົບມີຫຍັງແດ່?
4. ເປັນຫຍັງໂປໂລບໍ່ອ້ອນວອນໃຫ້ພຣະເຈົ້າຍົກຍ້າຍສັງນໜາມນັ້ນອອກ?
5. ໂປໂລຊະນະສັງນໜາມນັ້ນໄດ້ແນວໃດ?
6. ທ່ານມີສັງນໜາມແນວໃດແດ່ໃນການປະກາດ (ເວົ້າເຮືອງພຣະເຢຊູ) ໃຫ້ຜູ້ອື່ນຟັງ?
7. ເມື່ອມີສັງນໜາມທ່ານຈະຕ້ອງກຳຈັດສັງນໜາມດ້ວຍອັນໃດ?

ຫວ